

တသစာရများ

ဘကြည်တော်၊ ကိုဆန်း၊ ဘဆွေတော်၊
ဥက္ကဋ္ဌမင်းဆက်၊ ဘသက်ဆွေ၊ ပျိုးကိုပျိုး
ကျော်ပြောင် ကြည်နီတော်

ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး
ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
-စိုစေရေးတိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
-ဒီတရား
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
-ဒီတရား

ပြည်သူ့သဘောထား၊
ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး
အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့်
နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအားဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို
ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား
ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊
စပ်စွာစောင့်ရှောက်သောသမ္မတနိုင်ငံတော်အဖြစ်
အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုနိုင်ငံအဖြစ်၊
စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်
ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ
ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
စိုက်ပျိုးရေးကို ဝိသိပ္ပံနည်းတက်အောင်
ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ တွင်ထောင်များနှင့်
အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
စေ့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်
အရင်းအနှီးများပို့ဝင်ခေါ်၍
စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို
ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်နိုင်ငံတော်နှင့်
တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်
အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့်
ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့်
ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်သက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်
ပညာရည်မြင့်မားရေး

အကြည်တော်

စိ ဝ ခိုင် ရှိ

ကိုဆန်း

တည်းဖြတ်သည်။

Layoutနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော်

KO SAN

Art work group

ကွန်ပျူတာစာစီ

ကေသီ

ဖြန့်ချိရေးမန်နေဂျာ

ကိုမိုး

ဖြန့်ချိရေး

စိုးမိုးစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၁၃)၊ ၁၀၇-လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၀၉၉၅

အာရပ်စီဒါ

မာတိကာ

ကဏ္ဍအလိုက်

BURMESE
CLASSIC

ညပျိုရည်ပျက်တဲ့ည	ကိုဆန်း	6
ရေငတ်တစ္ဆေများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	လျက်ကိုးကင်း	7

ဘာသာအလိုက်

ကျွန်တော်ဘဝလေးမှ လှိုက်လွဲစွာ ကြိုဆိုပါသည်။	အကြည်တော်	8
--	-----------	---

ဝတ္ထုအလိုက်

မကြာမီ လာမည် မျှော်	ဥက္ကာမင်းဆက်	32
ကြောင်သန်းတင်ရဲ့ သင်ခန်းစာ	သက်ဦးမောင်	64
မျှော့နက်မည်းကြီး တွယ်တတ်တယ်	မြေထက်လူ	96
မင်းဘယ်လောက်မိုက်လဲ	ဂ. ကြည်သူ	128
ဖိနပ်စုတ်နဲ့ ကြွက်တစ်ကောင်	ဗလကျူရီး	145
အပြမခံနိုင်တော့ ပြောင်ပေရော့လဟယ်	တင်နွယ်ဦး	152
ချာချာလည်တဲ့ ရွှေဖူးစာ	ဘသက်ဆွေ	162
ပျော်စရာကြီးပါလားဟေ့	ကြည်နုခေတ်	180

ပြန်ကွက်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ရုပ်ရှင် အလိုက်

ခွေးဒုက္ခော အနန္တော	သမီးချော	48
ကယ်ပါ ကယ်ပါ ယူပါ	ဗုံဗလုံး	74

ဗဟုသုတ

အတွေး ဆူပရာနီ ၁၄၁

ဗဟုသုတ

အချစ်နှင့်ရေ တင်အောင်စန်း ၄၁
လုံးလည် မျိုးသူထွန်း ၉၁

ဗဟုသုတ

ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစု
မြတ်စားကြလေပြီ ကျော်ပြောင် ၁၈
အယ်ဒီတာမောင်ရွှေရိုးနှင့်
ပြောတတ်ရင်
ဝတ္ထုဖြစ်တယ် မျိုးကိုမျိုး ၁၁၉

ဗဟုသုတ

ဆွီးတီးအက်ဖ်အမ် ဆွီးတီး ၂၃

ဗဟုသုတ

ဒိတ်ဒိတ်ကြ အဆွေတော် ၁၀၈

ဗဟုသုတ

နိုင်ကြောင်မျက်နှာစာ မိုးမိုး(B.Sc) ၃၁

ဗဟုသုတ

အတွေးလက်ဆောင် မြတ်နိုး ၁၇
စားကြည့်အားရှိ ဂျပ်ကြီး ၁၁၄
ဒါကိုပဲ ပြောခဲ့တာ ကြည်ညိုဝင်းမောင် ၁၂၇
တိကျအောင်လို့ပါ ကောင်းကင်သစ် ၁၅၁
ဩဂုတ်ပဟေဠိ အုပ်လှကြီး ၂၀၀

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ
စာမူများကို ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။
ရွေးချယ်ဖော်ပြခံရပါက ထိုက်တန်သောစာမူခကို
ချီးမြှင့်ပါမည်။

အုပ်ရေး- ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး- ၁၈၀၀၊
အစိုးရသုံးချီးဝိုင်း- ကိုဆန်း၊ အဖိုးနှင့်အတွင်း CTP- ကမ္ဘာဦး
အတွင်းဖလှယ်- ကိုကျော်ကျော် Perfect
ထုတ်ဝေသူ- ဦးသိန်းလွင်၊ ၀၄၁၃၇(မြ)၊ ရွှေဟင်္သာစာပေ၊
အမှတ်- ၂၆၃၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ပုံနှိပ်သူ- ဦးဝင်းလွင်(မြ-၀၅၃၆၆)၊ ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်- ၃၁၊ ဦးရွှေဝန်းလမ်း၊ ၇-ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်။
စာအုပ်ချုပ်- ကိုမင်းမင်း(ရွှေလင်းယုန်)
ပုံနှိပ်ခြင်း- ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

၈၉၅. ၈၇

ကလောင်စုံ

ဟားခလုတ်(၂၆)/ကလောင်စုံ။-ရန်ကုန်

စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၀၄-စာ၊ ၁၃. ၅ x ၂၀. ၅ စင်တီ။

(၁) ဟားခလုတ်(၂၆)။

အချစ်ပျော်

အ ယ နီ တာ အ ဖွဲ့ ရဲ့ ခု :

အမှတ်(၁၁၃)၊
ကန်သာယာလမ်း၊
၂၆ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း:- ၅၉၅၀၁၅

harkhaloke7@gmail.com

၆ ခပ်ကလေးပျော်

ညပျိုရည်ပျက်တဲ့ည

ငါသောက်မျိုနေရတဲ့
 ဘဝများက ခါးသက်။
 အဲ... အရက်တွေပါလား။
 ငါထမ်းပိုးနေရတဲ့ လေထုက
 သူများတွေထက်ပဲ ပိုလေးနေသလို...
 ခွေခွေတော့မယ့် ခြေလှမ်းတွေကို
 ပုဆိုးတိုနဲ့ ငြမ်းခံ ခံ...
 အို ငါပုဆိုးက ဟိုမှာကျွတ်ကျန်ခဲ့ပြီပဲ...
 ရုတ်တရက်ခုန်ထလာတဲ့ လမ်းမကြီးက
 ငါ့မျက်နှာမှာလာကပ်... ငါ့ရင်ဘတ်ကို လာတွယ်ကပ်
 ဟာ ဟုတ်ပါဘူး... ငါက မှောက်လဲသွားတာဟာ
 အဖော်မဲ့လမ်းမထက်မှာ စကားလုံးတွေ
 အမြွတ်လိုက်အံ့ချ...
 ခေါ်ဆွဲဖတ်တွေ ငါ့ရှင်ခြောက်စပ်တောင်ပါသေး...
 ထားပါ စကားလုံးတွေဖောဖောသီသီမသုံးနိုင်တဲ့ညမှာ
 ငါ့ရွေ့တလမ်းမကြီးက မြွေတစ်ကောင်လို
 တွန့်လိမ်တောက်တွေးလို့... ဟိုးဝေးဝေး
 အာ... တတလှဲမြွေဟ... ချိတ်ကြပါဟ
 ငြင်းဆန်မနေနဲ့တော့
 ငါ့ရဲ့ခြေထောက်တို့ရေ
 ခန္ဓာကိုယ်ကိုထထမ်းပိုးလို့
 အားတင်းတင်းနဲ့ ကမ္ဘာမြေကိုဖိနှင်း
 ကမ္ဘာမြေကြီးတောင် ပျော့လျှံပြလို့
 အာ... ချေးပုံကြီးဟ...။ ။

ရေငတ်တရွှေများနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

ရေ. .

ရေလောင်း

တအားလောင်း

များများလောင်း

မဟားဒယားလောင်း

ချောင်းပေါက်အောင်လောင်း

မြစ်ဖြစ်အောင်လောင်း. .

မလောင်းရင်ထောင်းမယ်

လောင်းရင်ကောင်းမယ်တဲ့။

ဪ ခုကွ

ဖြစ်တည်မှုဘဝကိုက

ကန္တာရဖြစ်နေတာ

ဘယ်မှာလဲရေ

လောင်းဖို့နေနေသာသာ

သောက်စရာမရှိအောင် ခန်းခြောက်လို့

ရှူတောင်မပေါက်နိုင်တာ. .

ကိုင်း ကိုယ့်ဆရာတို့ရေ

လိုတိုးပိုလျှော့ လုပ်ခွင့်ရနေတဲ့

ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အလိုကျကိုမတွေ့နဲ့သာ

ရှည်ကြာအောင် ထောင်းကြပေရော. .

(ကျုပ်ကတော့)

မလောင်းနိုင်ဘူး။ ။

လျက်တိုးတင်း

ကျွန်တော်ဘဝလေးမှ
လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါသည့်
အကြည်စိုက်

ကိုဆန်းနဲ့မောင်မောင် ရန်ကုန်ရောက်ပြီးမှ ကျွန်တော်က အလုပ်
တွေထွက်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့တယ်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ လူပုပုသေးသေးလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခွင့်
ရတယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ကိုဆန်းနဲ့ ပန်းချီလိုက်ရေးတုန်းပေါ့။
စာရေးဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီးရှိပါသေးတယ်။

ပန်းချီကို အခြေခံကျကျ သင်မထားရတော့ ကိုဆန်းနဲ့လိုက်ပြီး
background တွေ ဆေးသုတ်ရတယ်။ ကိုဆန်းက အဲဒီအချိန်မှာ တစ်
ဆင့်ခံအနေနဲ့ စီးရီးဘုတ်တွေ၊ ကြော်ငြာဘုတ်တွေ ရေးနေရပါပြီ။ သူ
ခေါင်းဆောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့အထက်က လူတစ်ယောက်က သူ့ကို
လက်ခွဲပြန်အပ်တာ။ အဲဒီ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ရေးရတာ။
အဲဒီခေတ်က အခုလို ကွန်ပျူတာတွေ၊ ဘီနိုင်းဘုတ်တွေ ခေတ်မစားသေးပါဘူး။
ဆိုင်းဘုတ်တွေတော်တော်များများ လက်ရေးနဲ့သာ ရေးကြရပါတယ်။ အဲဒီမှာ
ကျွန်တော်တို့လို ပန်းချီမကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေက background တွေကို
ဆေးသုတ်ပေးရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆေးသုတ်ချိန်ဆို ခုနကပြောတဲ့ လူ
ပုပုသေးသေးလေးကလားလားလား ကျွန်တော့်ကို လာလာစပ်ပါတယ်။

စတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကလဲ ရိုးရှင်းလှပါတယ်။ ကျွန်တော်က
အင်မတန် စကားနည်းလို့ပါပဲ။

အဲဒီအချိန်ကလဲ အလုပ်တွေက မကောင်းသေးတဲ့အချိန်၊ နေစရာ
စားစရာက အဆင်မပြေလို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့အချိန်မို့ နဂို စကားနည်းတဲ့
ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဒါကို အဲဒီ လူပုပု
သေးသေးလေးက လာပြီး အမြဲတမ်း ကျွန်တော့်ကို စလေ့ရှိပါတယ်။ သူ
စတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။

နောက်ပိုင်းပြန်တွေ့တော့

“ဟေ့ကောင် မောင်ကြည်၊ အဲဒီတုန်းက မင်းကို ငါ လာလာ စခဲ့တာ”

ဆိုမှ သူ ကျွန်တော့်ကိုစမှန်း ကျွန်တော်ပြန်သိရပါတယ်။

သူစပုံကလဲ ရိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပန်းချီရေးရင် သူ သုတ်သုတ်သုတ်နဲ့ ဝင်လာတယ်။ ပြီးရင်

“ဟေ့ကောင် မောင်ကြည်၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြလိုက်ရင် သူရယ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။ သိပ်မကြာပါဘူး။ ခဏနေ သူပြန်ရောက်လာပြန်ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း

“ဟေ့ကောင်မောင်ကြည် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြီလား”

ကျွန်တော်က သောက်ပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင် သူရယ်ပြီးပြန်ထွက်သွားပါတယ်။ သူစတယ်ဆိုတာ ဒါပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့ကုန်ကို ဟိုပတ်ဒီပတ် တောက်တောက်တောက်တောက်လျှောက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ဆီ လှည့်လှည့်ဝင်လာပါတယ်။ ရောက်လာရင်လဲ

“မောင်ကြည် ဆေးလိပ်သောက်မလား”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြရင် ရယ်ပြီး ဆေးလိပ်သွားဝယ်တိုက်ပါတယ်။ ပြီးရင် ပြန်ရောက်လာပါတယ်။

အမှန်တော့ သူက စကားအင်မတန်ပြောတဲ့သူပါ။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က စကားတစ်ခွန်းမှမပြောလို့ သူသဘောကျနေတာပါ။

အဲဒီတုန်းကတော့ သူက ကဗျာလေး ဘာလေး ကြိုကြားကြိုကြားရေးတဲ့ ကဗျာဆရာပါပဲ။ နောက်မှ မကြည်ပြာနဲ့ချစ်ခြင်းနဂ္ဂတစ်ဝတ္ထုနဲ့ ဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာနီကိုရဲ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုနီကိုရဲဟာလဲ ကိုရွှေဘုန်းတို့လိုပဲ အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့လူ ပြန်ပြီး စေတနာအင်မတန်ကောင်းတဲ့သူပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူဆုံးပါးချိန်အထိ နွမ်းပါးစွာပဲ ချုံ့ချုံ့ရုံ့ရုံ့ကလေးပဲ ဆုံးပါးခဲ့ရပါတယ်။

သူ့ရဲ့အကျင့်က နေရာတစ်ခု သွားမယ်ဆိုရင် အိပ်ထဲအိပ်ပြင်

လူချစ်လူသင်လဲ
 အင်မတန်ပေါ့ပါတယ်။
 နို့ကိုလို ဆိုလိုက်တာနဲ့ မသင်စာသူ
 မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်
 သူတို့နဲ့မတွေ့စာသူဆိုလဲ သူက
 သည်းမခံပါဘူး။

လေးခါဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ ဘာရှာလို့ရှာမှန်းမသိ လုပ်ပြီးမှ အပြင်ကို ရောက်ပါတယ်။

လမ်းသွားရင်းနဲ့လဲ ရပ်လိုက်၊ နောက်ပြန်လှည့်မလိုလုပ်လိုက်၊ ရှေ့ ပြန်သွားလိုက်နဲ့ ဘာကိုစဉ်းစားလို့စဉ်းစားနေမှန်း မသိပါဘူး။ သိပ်ပြီး ငြိမ် ငြိမ်နေတတ်တဲ့စရိုက်မျိုး မရှိပါဘူး။

လူကလဲ ပိန်ပိန်သေးသေး အရုပ်ဆိုင်လေး။ အရုပ်ဆိုင်ဆိုတာ ကလေးဆိုင်လဲမဟုတ်၊ လူကြီးဆိုင်လဲ မဟုတ်လို့ ပြောတာပါ။ ဥပမာ ဘောင်း ဘီဝယ်ရင် လူကြီးဆိုင်ဆိုလဲ သူထက်ကြီးနေပြီး၊ ကလေးဆိုင်ဆိုလည်း သူ ထက်သေးနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် စတိုးဆိုင်ရှေ့ ချိတ်ထားတဲ့ အရုပ်ဆီက ဘောင်းဘီချွတ်ယူမှ တော်တဲ့ဆိုင်မျိုးပါ။

လူပုံကြည့်ရင် သိပ်ပြီး အထင်ကြီးစရာ မကောင်းပါဘူး။ ဘယ် လောက်ထိလဲဆို တယ်လီဖုန်းပေါ်စက သူလဲ ဖုန်းကိုဝယ်ပြီး လမ်းမ စကား ထွက်ပြောတာကို မြင်တဲ့သူတွေက

“အောင်မာ ကလေးမဟုတ်၊ လူကြီးမဖြစ်လူက ကစားစရာဖုန်း နဲ့ ဟန်လုပ်နေသေး”

ဆိုပြီး ပြောရတဲ့အထိပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူ့ဟ ဉာဏ်အလွန်ကောင်းပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာကိုလဲ မှတ်နေအောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး သူ့မှာ ပေါ်တင်ကိုရွဲ့တတ်တဲ့အကျင့်လဲ ရှိပါ တယ်။ သူ ရှေ့မှာ ကြည့်မရသူရှိနေရင် စကားအကောင်းကို မပြောပါဘူး။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆို နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်လဲ စာရေးဆရာ ဖြစ်ပြီး ဟောပြောပွဲတချို့ကို သူနဲ့တွဲသွားခွင့်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သူ ဟောပြောပွဲအတူသွားမယ်ဆိုတော့ ဆရာ(ကို)မင်းလူက သတိပေးပါတယ်။

“မောင်ကြည် ဟောကောင်၊ မင်း သူနဲ့သွားမယ်ဆို သူ့ကို နိုင်အောင် ထိန်းနော်၊ ရဲဝင်းက ဆိုးတယ်”

လို့ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလဲ ခုနက ပြောခဲ့သလို သူလဲ ကဗျာဆရာပေါက်စ။ (စာရေးဆရာ မဖြစ်သေး)ကျွန်တော်လဲ ပန်းချီရေးကတည်းက ခင်မင်ခဲ့တာမို့

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် ကြည့်ထိန်းသွားပါမယ်”

ဆိုပြီး ဟောပြောပွဲသွားပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ဆိုအကောင်း။ သူကြည့်မရတဲ့သူဆို စကားကို အကောင်းမပြောဘူးဗျ။ တစ်ချိန်လုံး လိုက်ကြပ်နေတော့တာ။ သူကြပ်ပုံကလဲ ဆန်းတယ်။

“ခုန ဆရာပြောခဲ့တာ ဘာ. . ဘာ”

“ဪ ခုနပြောခဲ့တာလေ ဆရာနီကိုရဲရဲ့”

“အဲ အဲဒါဆို ခုနှစ်က ဘယ်လောက်ကွာသွားပြီ”

စသည်ဖြင့် တစ်ဖက်လူပြောတဲ့စကားကို အကြာကြီးမှတ်ထားပြီးမှ တစ်ဖက်သား အဖြေရခက်အောင် လုပ်တော့တာ။ ဒါကြောင့် တခြားလူတွေဆို

“တော်ပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စကားကို မပြောတော့ဘူး”

ဆိုပြီး ဖြစ်သွားရတော့တာပါပဲ။ တစ်ခါကလဲ ဟောပြောပွဲသွားရင်း ဘုရားဒကာအိမ်တစ်အိမ်မှာ တည်းခွင့်ရတယ်။ ဘုရားဒကာကလဲ စေတနာနဲ့ ပေးတည်းရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ဟောပြောပွဲဆိုတော့ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းတော့ သောက်ထားပါတယ်။ ဒါကို သိတဲ့ ဘုရားဒကာက စေတနာနဲ့

“အေးပေါ့လေ၊ သောက်တတ်လို့ သောက်တာတော့ မပြောလို့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆိုးကျိုးကိုတော့ သတိပြုစေချင်ပါတယ်၊ သူရာဇမုနိလဆိုတာ ကျွန်လွန်ပြီးရင် အကုန်ဖြစ်နိုင်တာကိုး”

ဆိုတာကို ကိုရဲဝင်းက ထပြီ

“ဒါဆို သူ့ရာမေရိယနဲ့ လိမ်တာ ဘယ်သူ့အပြစ်ကြီးလဲ”

ဆိုတော့ ဘုရားဒကာက အိမ်ကမောင်းချမယ်လုပ်လို့ ကော်မတီက မနည်းပြန်တားယူရတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဘုရားဒကာက လိမ်လည်မှုနဲ့ အမှုရင်ဆိုင်နေရတာကိုး။ ဒါကို သူ့ဘယ်လိုသိလဲ မသိဘူး။ တစ်ချက်တည်း ခွပ်ချလိုက်တော့ ဟိုက အရှိုက်ထိပြီး မနည်းပြန်တောင်းပန်လိုက်ရတယ်။

တစ်ခါကလဲ သိုင်းဆရာတစ်ယောက်အိမ် သွားတည်းတာ။ ဟိုကလူ စကားကို ဘယ်လိုအမြင်ကတ်လဲ မသိဘူး။

“ဒါဆို ခင်ဗျား တုတ်ပြီး မားပြီးတယ်ဆို ကျွန်တော့်ကို ဘရိတ်ဓားနဲ့ပဲ ပေးလှီးစမ်း”

ဆိုလို့ ဟောပြောပွဲမစခင်အချိန်ထိ ရွာတံတားပေါ် တက်နေရတယ်။

တစ်ခါကလဲ နိုင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ခရီးသွားခွင့်ရတယ်။

သူတို့ကလဲ မွန်မွန်ရည်ရည်ပါပဲ။ စာရေးဆရာဆိုတာနဲ့ တလေး တစားကို စကားပြောတော့တာ။ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

လမ်းခရီးမှာမို့ ကိုရဲဝင်းက အိပ်နေပါတယ်။ ဒါနဲ့ စကားစပ်မိရင်း နိုင်ငံကိုမေးတော့

“အစ္စရေး”က ဆိုတာ သိခွင့်ရပါတယ်။ အဲဒီစကားလဲကြားရော ကိုရဲဝင်းဟာ ထလာပြီ

“မင်းတို့ကျွန်းတွေ ငုံးခွဲဖို့ ဒီကိုရောက်လာတာလား”

ဆိုတဲ့တစ်ခွန်း ပြောလိုက်တာနဲ့ အားလုံးငေါက်ခနဲထပြီး ကားပေါ်က ဆင်းသွားပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုလူမျိုးပါ။

လူကသာ လူကောင်သေးတာ။ ချစ်ဖို့ခင်ဖို့လဲ အင်မတန် ကောင်းပါတယ်။ လူချစ်လူခင်လဲ အင်မတန်ပေါ့ပါတယ်။ နီကိုရဲလို့ ဆိုလိုက်တာနဲ့ မခင်တဲ့သူ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူစိတ်နဲ့မတွေ့တဲ့သူဆိုလဲ သူက သည်းမခံပါဘူး။

တစ်ခါကလဲ ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ သူရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတွေ ပြောတတ်တဲ့ ဆရာလေးရယ် အတူ သွားခွင့် ပြောခွင့် ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပထမဆုံး ပြောရသူမို့ ပြောပြီး အပြင်မှာ ထွက်ထိုင် နေပါတယ်။ ဟိုဆရာလေးက ဒုတိယအနေနဲ့ ဆက်ပြောပါတယ်။ သူက တတိယပါ။

ကျွန်တော် အပြင်မှာ ထွက်ထိုင်ပြီး သိပ်မကြာပါဘူး။ ကော်မတီက ပြေးထွက်လာပြီး

“လုပ်ပါဦးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့တော့ သေသာသေလိုက်ချင် တော့တယ်”

ဆိုပြီး ငိုကြွေးချက်မတွေ ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်လဲ လန့်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူ ဘာလုပ်နေလဲ”

ဆိုတော့ ကော်မတီလူကြီးက

“ဆရာနီကိုရဲပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လဲ ပြောမနိုင်ဘူး ဆရာ လိုက် ပြောပါဦး”

ဆိုပြီးခေါ်တော့ လိုက်သွားရတယ်။

မြင်ကွင်းက ကျွန်တော်တောင် လန့်သွားတယ်။

ဟောပြောပွဲစင်မြင့်ပေါ်ပြောနေတဲ့ ဟိုဆရာလေး ရွှေတည့်တည့် စင်အောက်မှာ ကိုရဲဝင်းက တည့်တည့်ရပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ပြောနေတဲ့ ဆရာလေးကို တည့်တည့်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ခါးထောက်ပြီး

“ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ပြန်ရှင်းပြပါဦး”

ဆိုပြီးလုပ်နေတာ။ ကော်မတီကလဲ မဆွဲနိုင်၊ မဆွဲရဲဘူး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ မျက်လုံးပြူးပြီး သူ့ကိုသွားခေါ်ရတယ်။

“ကိုရဲဝင်း ခဏလော၊ ခဏလာဦး”

ကျွန်တော်ခေါ်တော့လဲ အသာတကြည်ပဲ။ အပြင်ရောက်မှ တိုးတိုး တိတ်တိတ် မေးရတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရာ၊ ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

ဆိုတော့ သူက

“ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို ကိုယ်တာဝန်ယူရဲရတယ်ကွ၊ အဲဒီလူ သူပြောနေတာကို သူစာထဲ ထည့်ရေးရဲလို့လား”

(အခုတော့ ရေးရဲရင် ရေးရဲနေလောက်ပါပြီ)

မှန်ပါတယ်။ ပြောတဲ့သူကပြောပြီး ပြန်တာပါပဲ။ ကျန်တဲ့သူက ပြောခဲ့သမျှကို တာဝန်ယူရတာပါ။ (အခုမဟုတ်တော့ပါဘူး)

ထားပါတော့။ သတိရစရာတွေ၊ ရေးချင်စရာတွေ အများကြီးပါပဲ။

သူနဲ့ကျွန်တော် စတင်ခင်မင်ရင်းနှီးရတဲ့ အကြောင်းရင်း ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒါက ကျွန်တော်စကားနည်းတာ တစ်ခုအပြင်၊ သူရေးမယ့် ဝတ္ထု

တွေကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ အရယ်အပြုံးနည်းတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ ချင်လို့ပါပဲ။

သူက သူ့ရဲ့ မကြည်ပြာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းကို ကျွန်တော့် တို့ လာလာပြောပြနေတော့တာပါပဲ။ (အရင်က မသိတာ၊ ကာယကံရှင်ကိုယ် တိုင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ လာပိတ်လို့ နာမည်ပြောင်းရတာပါ)

ပြောရင်လဲ ခံစားချက်နဲ့ကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောတော့တာပါပဲ။

ကိုရဲဝင်းရဲ့ ထူးခြားချက်က သူပြောတဲ့ဇာတ်ကြောင်းက သူရေးမယ့် ဝတ္ထုအတိုင်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ကို ပြောတတ်တာပါပဲ။ သူပြောတဲ့အတိုင်းကိုလဲ ဝတ္ထုပြန်ရေးလေ့ရှိပါတယ်။

သူပြောတာ အတည်ကြီးပေမယ့် အတော်ရယ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ရယ်ရင်

“မင်းတောင်ရယ်နေရတယ်ဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးကွ”

ဆိုပြီး ပြောတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော် ကိုရဲဝင်းရဲ့ ဝတ္ထုပေါင်းမြောက်မြားစွာ နားထောင်ဖူးပါ တယ်။ (ဖတ်ဖူးတာ မပါသေးဘူးနော်)သူဝတ္ထုတွေ စာမျက်နှာပေါ် မရောက် ခင်ကတည်းက ကျွန်တော်နားထောင်ဖူးပါတယ်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်လဲ သူ့ရဲ့နည်းစနစ်အတိုင်း ဝတ္ထုမရေးခင် ဇာတ်ကြောင်းအရင်ပြောတဲ့ ဇာတ်ကြောင်းပြောသမား ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဒါဟာ ကိုရဲဝင်းခေါ်တဲ့ နီကိုရဲဆီက ရလိုက်တဲ့ အမှန်တရားတစ်ခုပါပဲ။

အကြည်တော်

အထွေထွေသတင်း

ဦးမြသံတိုဗိသားစု
မြက်စားကြလေပြီ
ထွက်ပြောင်

ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစု မြက်စားကြလေပြီ

ဤလောက၌ ပန်းသတင်းကို လေညှင်းဆောင်သည်ဟု ရှေးလူကြီးများက ဆိုကြလေ၏။ ဤခေတ်တွင်ကား ပန်းသတင်းကို သီရိမင်္ဂလာဈေးရှိ ပန်းကုန်သည်များက ဆောင်ကြလေ၏။

လူသတင်းကို လူချင်းဆောင်သည်ဟု ရှေးလူကြီးများက ဆိုကြလေ၏။ ဤခေတ်တွင်ကား လူတို့၏သတင်းကို ဂျာနယ်များက ဆောင်လေ၏။ အနီသို့ ဂျာနယ်များက ဆောင်ရာတွင်လည်း နှစ်မျိုးနှစ်စား ကွဲလေ၏။ ဘုရင့်ဂျာနယ်နှင့် တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ဂျာနယ်ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ဘုရင့်ဂျာနယ်က ဘုရင့်ကောင်းကြောင်းဆောင်ပြီး တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ဂျာနယ်က တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ကောင်းကြောင်းကို ဆောင်လေ၏။

ယခု ဤမဟာရိပ်ကြီးအမည်ရှိသော တောကြီးအတွင်းက သတင်းတစ်ခုကိုမူ တောတွင်းနေ တိရစ္ဆာန်အားလုံး ဆောင်နေကြသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ အခြားသတင်းမဟုတ် ဦးခြင်္သေ့ကြီး၏သတင်းပင် ဖြစ်လော့တော့၏။

ရှေးတိရစ္ဆာန်ကြီး အဆက်ဆက်တို့ အစဉ်အဆက် ဆိုမိန့်ခဲ့ကြဖူးသည်မှာ 'ခြင်္သေ့မှန်လျှင် လျှာပေါ်မြက်ပေါက်ပစေ၊ မဖောက်ပြန်တတ်'ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ခြင်္သေ့ဆိုသည်မှာ သူတစ်ပါး၏ အသက်ပါသောအသားကို မစားရလျှင် မိမိ၏အသက် သေမတတ် ဖြစ်တတ်ကြသော သတ္တဝါမျိုးဖြစ်၏။ မြက်ကိုစားဖို့ဝေးစွာ အသားဟူရာ၌ပင် အရိုးအရင်းကိုပင်လျှင် မကိုက်တတ်သော အင်မတန်မှ မာန်မာနကြီးသည့် သတ္တဝါဖြစ်လေတော့၏။

အစာရေစာ ရှားပါးငတ်ပြည်သည့်အခါမျိုးဝယ် အသားကို မစားရလျှင် အသက်သာ အသေခံသွားမည်။ မြက်ကိုတော့ ယောင်၍မျှပင် စားမည့်အမျိုးထဲမှာ မပါပါပေ။

ဦးခြင်္သေ့တို့၏အမျိုးမှာ ကမ္ဘာဦးက စ၍ အနီသို့လျှင် လက်မတထောင်ထောင်၊ မာန်တဝင့်ဝင့်၊ ရင်တကျော့ကျော့ဖြင့် နေလာခဲ့သောအမျိုးဖြစ်၏။ ထို့အပြင်လည်း ဟိန်းသောဟောက်သော အရာ၌လည်းကောင်း၊ တောသုံးတောင်ကို အုပ်စိုးရသောသူ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့မှန်လျှင် တစ်ဂူထဲမှာ နှစ်ကောင်မအောင်၊ ပြိုင်ဘက်မထား၊ ဗိုလ်မထားသောအမျိုးဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဤတောတွင်းနေ တိရစ္ဆာန်တို့၏လောကတွင် ဂျာနယ်မှာ မကြေညာဘဲ အမည်နာမ ထင်ပေါ်သောအမျိုးထဲက ဖြစ်လေတော့၏။

သို့ဖြစ်၍လည်း တောတွင်းနေ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည် ဦးခြင်္သေ့တို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တတ်နိုင်သမျှ ဝေါင်ဝေါင်ရှေး၍ ဝေးဝေးရှောင်ကြလေ၏။ ဝေးဝေးမရှောင်နိုင်သော တိရစ္ဆာန်များမှာလည်း ဦးခြင်္သေ့တို့၏ ပွဲတော်တည်စရာ ဖြစ်သွားပေရော့မည်။

အကောင်ချင်း ဝေးဝေးရှောင်ရုံမျှသာမက တတ်နိုင်သမျှ စကားထဲမှာပင် ထည့်ပြောလေ့မရှိလောက်အောင် ဦးခြင်္သေ့တို့နှင့် အပတ်အသက် အဆက်အဆံမရှိအောင် ရှောင်ရှားတတ်ကြလေ၏။

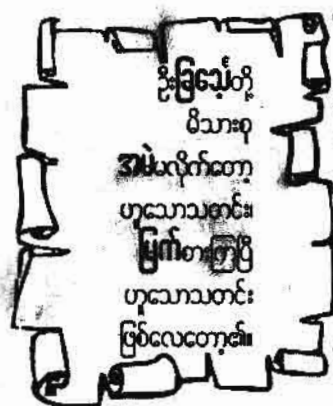
ဤမဟာရိပ်ကြီး တောအုပ်ကြီးအတွင်းဝယ် တောတွင်းနေတိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည် ဦးခြင်္သေ့တို့၏ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းကို လေးစားစိတ်၍ မျှပင် ပြောလေ့မရှိကြပါပေ။ ပတ်သက်ရမည်ကို စိုးသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

ထို့အတူပင် မကောင်းကြောင်းကိုလည်း ပြောလေ့မရှိကြပါပေ။ ဘာ

မျှမပြောဘဲနှင့်ပင်လျှင် ဘယ်နေ့အစားခံရမည်လဲဟု တထိတ်ထိတ် စိုးရွံ့နေကြရသောကြောင့် ဖြစ်လေတော့၏။

သို့ဖြစ်ရာ ဤလောက၌ ပန်းသတင်း၊ လူသတင်း၊ ခွေးသတင်း၊ တောက်တဲ့သတင်း၊ အင်တာနက်မယ်သတင်း.. စသည်တို့မှာ အခါမလပ်လွင့်ယုံလာလေ့ရှိသော်လည်း ဦးခြင်္သေ့တို့၏သတင်းမှာမူ ငြိမ်ချက်သားအကောင်းဆုံးသတင်း ဖြစ်လေတော့၏။ တောတွင်းဂျာနယ်များ၊ သတင်းစာများတွင် ဦးခြင်္သေ့တို့အမျိုး၏ သတင်းဟူသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိ၍တစ်ခါ၊ ခုနစ်နှစ်ရှိ၍တစ်ခါ ပါခဲ၊ ဖတ်ရခဲလှလေတော့၏။ ရံဖန်ရံခါ ထိုအမျိုး၏ နာရေးသတင်း သားသမီးမင်္ဂလာဆောင်သော သတင်းတို့ကိုသာလျှင် ကြိုကြားကြိုကြားဆိုသလို ဖတ်ရမည် ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုသို့ အစဉ်အလာကြီးမားလှသော ဦးခြင်္သေ့တို့၏အကြောင်းသည် ယခုအခါတွင် ထုံးစံပျက်ခဲ့ပြီဟု ဆိုရမည် ဖြစ်လေတော့၏။ အကြောင်းသော်ကား တောတွင်းနေတိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ဦးခြင်္သေ့တို့၏ မိသားစုအကြောင်းသည် မပါမပြီး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

စားသောက်ဆိုင်များတွင်လည်း စားကြသောက်ကြရင်း ရေပန်းစားနေသကဲ့သို့ အရက်ဆိုင်များတွင်လည်း သောက်ကြစားကြရင်း အရက်ပန်းစားသောသတင်း ဖြစ်လေတော့၏။ ဒေါ်ဝက်မ၏ ကာရာအိုကေခန်းတွင်လည်း ထိုသတင်းကို သီချင်းဆိုရင်း ပြောဖြစ်ကြသောကြောင့် ကာရာအိုကေ ပန်းစားနေ၏။ မာဆတ်ပန်းလည်း စားလေ၏။ ဂျာနယ်များတွင်လည်း ထိုမိသားစု၏သတင်းမှာ မပါလျှင်မပြီးသောသတင်းဖြစ်လေ၏။ အချို့သတင်းစာများမှာဆိုလျှင် အချုပ်ပိုထည့်၍ပင် စာမျက်နှာမလောက်သောကြောင့် နာရေးကြော်ငြာနေကျ စာမျက်နှာများမှာပင် ထိုသတင်းကို ဝေဝေဆာဆာ တခမ်းတနား ထည့်နေကြလေ၏။

ထိုသတင်းသည်ကား ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိသော အံ့ဖွယ်သတင်းဖြစ်လေ၏။ ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစု အမဲမလိုက်တော့ ဟူသောသတင်း၊ မြက်စားကြပြီ ဟူသောသတင်းဖြစ်လေတော့၏။

ထိုသတင်းစထွက်သောနေ့ကစ၍ မဟာရိပ်ကြီးတောအုပ်ကြီး၏ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကို တာဝန်ယူထားရသော ပုလိပ်မင်းကြီးဦးရွှေမျောက်နှင့်အဖွဲ့သည် သစ်ပင်ပေါ်တက်၍ အိပ်ချိန်မရလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်ရလေတော့၏။ အကြောင်းမှာ ထိုသတင်းကို ဟုတ်သည်၊ မဟုတ်သည်၊ ဖြစ်နိုင်သည်၊ မဖြစ်နိုင် ငြင်းကြခုံကြရင်း စကားများကြ၊ ရန်တွေဖြစ်ကြ၊ ထိုးကြ၊ ကြိတ်ကြ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ဦးရွှေမျောက်တို့၏ ပုလိပ်ကင်းစခန်းများတွင် ယား၍မျှပင်မကုတ်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်များကြရလေ၏။

ဦးရွှေမျောက်တို့ ပုလိပ်ကင်းစခန်းများတွင် အလုပ်များသလောက် ဒေါ်ရွှေသမင် ဦးဆောင်သော သူနာပြုအဖွဲ့များမှာလည်း ပျာယာခတ်ကြရလေတော့၏။ ထိုသတင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပွားလာသော နောက်ဆက်တွဲကိစ္စများမှာ ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင် ဖြစ်ရလေ၏။ ဤဘက်တောသုံးတောင်မှာသာမက အိမ်နီးချင်း တောသုံးတောင်များမှာပင် ထိုဝယက်သည် ရိုက်ခတ်သွားလေတော့၏။

ထိုသတင်းကို အကြောင်းပြု၍ မကြာမီကျင်းပတော့မည့် မဟာရိပ်ကြီး တောအုပ်ကြီး၏ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ရွေးကောက်ပွဲတွင် တစ်ပြေးနေသော ဦးဆင်ကြီး၏ပါတီသည် ပိုးစိုးပက်စက် အပြောခံနေရလေ၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ချောင်ထိုးအထားခံခဲ့ရသော ဦးမြေခွေး၏ပါတီမှာမူ ထိုသတင်းကို ခုတ်လုပ်၍ ပေါ်ပြူလာပါတီကြီး ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။ ထိုသတင်းကို အကြောင်းပြုကာ တရားမဝင် အလောင်းအစားထိများလည်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။

မဟာရိပ်ကြီးတောအုပ်ကြီး၏ အလွတ်သတင်းထောက်၊ မလွတ်သတင်းထောက်၊ အပျော်တမ်းသတင်းထောက်၊ မပျော်တမ်းသတင်းထောက်၊ တရားဝင်သတင်းထောက်၊ မှောင်ခိုသတင်းထောက် စသူ စသူတို့မှာလည်း အချိန်နှင့်အမျှ အလုပ်များကြရလေတော့၏။ မဟာရိပ်ကြီးတောတွင်း ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၊ တောပြင်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့များမှာလည်း ဆင်း

၂၄ ချစ်သူ

စားကြရလေတော့၏။

သို့ရာတွင် အစကပင် ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစုမှာ အများနှင့်ခပ်ကင်းကင်းနေလာခဲ့ကြသောသူများ ဖြစ်သောကြောင့် မေးမြန်းစပ်စု အင်တာဗျူးကြရန်ကိုလည်း လက်တွန့်နေကြရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသတင်းကို အပြင်မှသာလျှင် စောင့်ကြည့်စုံစမ်းကြရင်း အမျိုးမျိုးပြောဆိုဝေဖန်နေကြရလေတော့၏။

အမှန်တကယ်လည်း ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစုတစ်စုလုံး တောလိုက်မထွက်ကြသည်မှာ တစ်လတင်းတင်းပင် ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစု၏ လက်ချက်ဖြင့် မည်သည့်တိရစ္ဆာန်မျှလည်း ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသည့်သတင်းကို မကြားရသည်မှာ တစ်လကျော်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ထို့ထက်ပို၍ မျက်စိလည်ကြရသည်မှာကား ဦးခြင်္သေ့တို့ ဟစ်မိသားစုလုံးသည် အမဲမလိုက်တော့သည့်အပြင် မနက်မနက်ဆိုလျှင် မြက်ရိပ်သော တံငါကိုယ်စီကိုင်၍ မြက်ခင်းကောင်းကောင်းဆီသို့ ထွက်ကြ၏။ တစ်နေကုန်နီးပါးမျှ မြက်များကို အကျအန ခိုတ်ကြ၏။ ထိုသို့ရိတ်ရင်းလည်း ပါးစပ်မှ

“သတ္တဝါအပေါင်း စားနပ်ရိက္ခာ ပေါများကြွယ်ဝကြပါလေ၊ ကျန်းမာ

ဝဲဖြိုးကြပါစေ"ဟူ၍ မေတ္တာများ ပို့သနေကြလေ၏။ ညနေစောင်းများဆိုလျှင် ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းစီဖြင့် မြက်ထုံးများကို ရွှေ့တစ်ထုံး နောက်တစ်ထုံးထမ်းကာ သူတို့၏ကျောက်ဂူများအတွင်းဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားကြလေတော့၏။

ဤသည်ပင်လျှင် မဟာရိပ်ကြီးတောအုပ်ကြီးအတွင်းဝယ် အချိန်နှင့်အမျှ ပြောဆိုနေကြရသော သတင်းထူးဖြစ်ပါလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့်လျှင် ရက်မှသည် လ၊ လမှသည်နှစ်၊ တစ်နှစ်မှသည် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်းသို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့ပြီဖြစ်လေတော့၏။ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့မှာလည်း ခြင်္သေ့များကိုမြင်လျှင် သွေးပျက်၍ ပြေးရလွှားရ ပုန်းရခိုရသော ဘေးဒုက္ခမှ ကင်းဝေးခဲ့ကြပြီဖြစ်လေတော့၏။ ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစုကိုလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့၊ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောရဲဆိုရဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် သုံးနှစ်တာကာလအတွင်းမှာပင် ခြင်္သေ့တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံကိုဖျက်လျက် ခေတ်သစ်ခြင်္သေ့များဘဝသို့ အစပျိုးခဲ့သော မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစုသည် တောတွင်းနေ တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့၏ တောမေတ္တာကိုခံယူလျက် မဟာရိပ်ကြီး ဂေါပကအဖွဲ့တွင်လည်းကောင်း၊ မဟာရိပ်ကြီး နာရေးကူညီမှုသမဂ္ဂတွင်လည်းကောင်း၊ မဟာရိပ်ကြီးမေတ္တာရှင်များဖောင်ဒေးရှင်းတွင်လည်းကောင်း အကျအန နေရာရလာကြလေတော့၏။

ထို့ပြင်တဝ ဦးခြင်္သေ့ကြီးများက 'ဦးခြင်္သေ့တို့ ပို့တဲ့မေတ္တာပါတီ'ဆိုသော ပါတီကြီးတစ်ခုပင်လျှင် ထူထောင်လျက် မဟာရိပ်ကြီး အုပ်ချုပ်ရေးရွေးကောက်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြရာ ယခုဤမှတ်တမ်းကို ရေးသားနေချိန်တွင် ရွေးကောက်ပွဲ နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက်ပင် အနိုင်ရခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေတော့၏။

မဟာရိပ်ကြီး တောအုပ်ကြီးအနှံ့တွင်လည်း ဦးခြင်္သေ့၏ ဗီဇိုင်းပိုစတာပုံကြီးများနှင့် မေတ္တာရှင်ကြီး ဦးခြင်္သေ့မိသားစု ကျန်းမာပါစေ၊ သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးများကို ဟိုနား ဒီနား ဆိုသလို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်လေတော့၏။ ထိုဆိုင်းဘုတ်များမှာလည်း အာဏာမရှိသော အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၏ဖိအားဖြင့် ထောင်ထားကြခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တောတွင်းနေ အများတိရစ္ဆာန်တို့က မိမိတို့ကိုယ်တိုင် လှိုက်လဲ့စွာသော ဆန္ဒများ

ဖြင့် ထောင်ထားကြခြင်းသာ ဖြစ်လေတော့၏။

ဤသည်ပင်လျှင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်ခဲ့ရသော ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစု မြက်စားကြပြီဆိုသည့်သတင်း ဇာတ်ထုပ်ကြီး ဖြစ်ပါလေ တော့သတည်း။

(မှတ်ချက်။ ။ နောင်နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော်သောအခါတွင်မူ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ အတော်များများ၏ ထုံးစံအတိုင်း မဟာ ခိပ်ကြီး တောအုပ်ကြီး၏အကျိုးကို စွမ်းစွမ်းတမံ သယ်ပိုးခဲ့သော မေတ္တာရှင် ကရုဏာရှင် ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစု ကြီးစိုးသည့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကြီးသည် စွဲချက်ပေါင်း ထောင်သောင်းသိန်းသန်းကုဋေဖြင့် အစွပ်စွဲခံရလတ္တံ့။

ထိုရောအခါ ခြင်္သေ့စင်စစ်ဖြစ်လျက် မြက်စားခဲ့သော ဦးခြင်္သေ့ မိသားစုသည် ခြင်္သေ့များဖြစ်ပါလျက် အိမ်နီးချင်း တောသုံးတောင်ဆီသို့ ခွေး ပြေးဝက်ပြေး ပြေးကြရလတ္တံ့။

ထိုအခါ ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစု၏ ကျောက်ဂူဂေဟာ နန်းတော်ကြီးကို ဝင်ရောက်စီးနင်းသိမ်းပိုက်ကြသော နောက်တက်လာသော အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ပဟေဠိဖြစ်နေသော ကိစ္စတစ်ခု၏အဖြေကို မျက်ဝါး ထင်ထင် တွေ့ကြပေလတ္တံ့။

ထိုအဖြေသည်ကား ဦးခြင်္သေ့တို့မိသားစုသည် အမဲလိုက်၍ တော နေတိရစ္ဆာန်များကို သတ်ဖြတ်စားသောက်ကြခြင်းမပြုဘဲ မြက်များကိုသာ ရှာဖွေခဲ့ကြခြင်းမှာ သူတို့၏ကျောက်ဂေဟာနန်းတော်အတွင်းတွင် လျှို့ဝှက် စွာမွေးမြူထားသော ယုန်ကလေး၊ သမင်လေးများကို ကျွေးမွေးရန်ဖြစ်သည် ဟူ၍ ဖြစ်လတ္တံ့လေတော့သတည်း။

ယောနိသော မနုဿိကာယ

ကျော်ပြောင်

မှတ်စုတ် မှတ် - ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ရပ်တည်နိုင်အောင် ဘုရားသားတော်မ
ပါ လဲကျတာကတော့ ကိုယ့်ဘာကိုယ် လုပ်နိုင်ပါတယ်။

သိုဝ်းတိုဝ်း
သိုဝ်းတိုဝ်းအက်ဖ်အမ်

သို့တီးအက်လ်အပ်

“အမြဲတမ်း အဆုံးသတ်ချင်ပေမယ့် တို့ရဲ့ဇာတ်ကိုသိမ်းဖို့ ဉာဏ်က နည်း အခန်းပေါင်းများစွာ ရိုက်ပြနေတုန်းပဲ ခုထိမဆုံးနိုင်သေးဘူး တို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းတွဲဟာ မဆုံးသေးဘူး”

“ကျွန်တော်ဟာ ဟိုးငယ်ငယ်ထဲက ဂေးဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဟဲ့ နင်က ဂေးမဟုတ်ဘူး၊ နင်က ဂေးမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ အားကြီးစိတ်ဆိုးတယ်အဟုတ်”

“ဖြူး”

“မိဘဆိုတာ ထမင်းခွန်ရုံနဲ့ တာဝန်ကျေတယ်မထင်နဲ့၊ အမွေလဲခွဲ ပေးရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်ဗျ”

“ဖြူး”

“အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ တာဝန်ကို သားမယူနိုင်ဘူးဖေဖေ”

“မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ မင်းမယူနိုင်ရင် အဲဒီတာဝန်ကို ကျေကျေပွန် ပွန် အားသွန်ခွန်စိုက် မဖြစ်မနေ ဖေဖေယူတယ်ကွ”

“တုံ”

“ဖြူး”

“မိဘက တစ်မတ်သားကျွေးရင် သားသမီးဖက်ကလည်း တစ်ကျပ် သား ပြန်ပေးရတယ်ကွ”

“ဖြူး”

ဇာတ်လမ်းတွဲ နှစ်သက်သူများအတွက် ညကြီးပိုင်းများတွင်ထုတ် လွှင့်မည့် “အဆန်းတစ်ခုလပ်” ဇာတ်လမ်းတွဲ မကြာမီ လာချင်မှလာချေတော့မည်။

အပင်မျိုးစေ့ကိုလဲ အလကားပေးမယ်၊ ထွန်ယက်တာကိုလဲ လာ လုပ်ပေးဦးမယ်၊ ဓာတ်မြေဩဇာကိုလဲ ကိုယ်တိုင်ထည့်တဲ့ ဝန်ဆောင်မှုလည်း ပေးဦးမယ်၊ ရွက်ဖြန်းဆေးနဲ့ အသီးအားတိုးဆေးတွေလဲ ငါးပြားမှမယူဘဲ အိမ် တိုင်ရာယောက် ပို့ပေးမယ်၊ အသီးခူး အသီးဆွတ်တာကိုလဲ လိုယ်တိုင်လာ

လုပ်ပြီး ငွေကိုပါ တစ်ခါတည်း ဘဏ်ထဲအရောက်ထည့်ပေးမှာမို့၊ ကဲ ဘာ
လိုသေးလဲ ဦးကြီးရယ်”

“သိမ်းထားတဲ့ ယာမြေလေးပြန်ပေးဖို့ပဲ လိုတော့တာပေါ့ဗျာ”

“တုံ”

အာဂကြော်ငြာတွေပေါ်ရှင်။ ခုမင်္ဂလာညကြီးပိုင်းမှာ ထုတ်လွှင့်မယ့်
အစီအစဉ်ကတော့ ငတုံး ငပျော့အစီအစဉ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ “

“ကီးကီးကီကီကီးကီ ငတုံးငပျော့”

“ကီးကီးကီကီကီးကီ ငတုံးငပျော့”

မင်္ဂလာညကြီးပိုင်းပါရှင်။ ငတုံးငပျော့ အစီအစဉ်က ကြိုဆိုလိုက်ပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့အစီအစဉ်မှ တကယ်တုံးပြီး တကယ်ပျော့တဲ့လူတွေနှင့်
တင်ဆက်ပါမယ်။ ခုမေးမယ့်မေးခွန်းကတော့ အတွေးတွေကလိမယ့် တေး
ပဟေဠိကဏ္ဍပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသီချင်းကို သေချာကျန နားထောင်ကြပြီး သီချင်း
ရဲ့အမည်ကို ပြောပြနိုင်သူကို ဆုငွေကျပ်တစ်သိန်းအပြင် ကျွန်တော်တို့
ဆွီးတီးအက်ဖ်အမ်ကို SMSနဲ့ Voteလုပ်ပြီး ရမှတ်ကောင်းတွေရမယ်ဆိုရင်
တော့ ဒေါ်သန်းချစ်ခိုက်တတ်တဲ့ ထိပ်ပြောင်ခေါင်းလျှော်ရည်နဲ့ တစ်ကြိမ်
ခေါင်းလျှော်ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပဟေဠိအဖြေညှိဖို့ သီချင်းလေး နားထောင်
ကြည့်ပါဦး။ ဒီသီချင်းလေးရဲ့ မူလဘူတတေးသံရှင်က စိုးပိုင်ဖြစ်ပြီး အနီးဆုံးလူ
သီချင်းဖြစ်ပါတယ်။ နားဆင်ခံစား ခုကွများနိုင်ကြပါစေ။ ဟောဒီသီချင်းရဲ့
အဆိုရှင်ကတော့ မောင်တင့်တယ်ဖြစ်ပါတယ်။

သူဟာ တကယ်လို့ မင်းအပေါ်မှာ

အဆက်မပြတ် မညှာတမ်း ထောင်းခဲ့ရင်

မင်းမကြောက်ပါနဲ့ အောက်က သည်းညည်းခံ အချစ်ကလေး

သူဟာ တကယ်လို့ မင်းအောက်မှာ

အပြုံးနဲ့ငြိမ်ပြီးစောင့်ခဲ့ရင်

ထုပစ်လိုက်ပါတော့ မညောင်းတမ်း မင်းထုနိုင်ပါစေ

အချိန်တိုင်း မင်းလဲ အောက်ကမနေရဘူး..
ကိုယ်လဲ အမြဲတမ်း အထက်က မနေနိုင်ဘူး။

ကိုယ်လည်း အမြဲတမ်း အောက်က မနေပါဘူး။
အချိန်တိုင်း မင်းလဲ အထက်က မနေနိုင်ဘူး..

ကဲ သီချင်းလေးကို နားထောင်ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီသီချင်းရဲ့အမည်
ဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ။

“ကီကီကီကီကီ”

“ငတုံး ငပျော့”

“ကီကီကီကီကီ”

“ငတုံး ငပျော့”

“ဝို”

“ကဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကာလာဘလင်းအသင်းက စပြီးအချက်ပြ
တာဆိုတော့ ပြောပါဦးအဖြေကို”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တေးသံရှင် မောင်တင့်တယ် သီဆိုတယ်ဆိုကတည်းက
ဒီသီချင်းရဲ့ အမည်က ‘ပေနဲ့တူ’ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ပေနဲ့တူ ကောင်းလှချည်လား၊ ဒီအဖြေကို ဘယ်လိုစဉ်းစားမိတာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ တေးသံရှင်မောင်တင့်တယ်ဆိုတာက ပန်းပဲဆရာပါ။
အဲဒါကို စဉ်းစားမိပြီးတော့ ပေဖြစ်ရင်ခံ တူဖြစ်ရင်နဲ့ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ဆက်
စပ်လိုက်တော့ ပေနဲ့တူဆိုတဲ့အဖြေ ထွက်လာပါတယ်”

“သီချင်းနာမည် ‘ပေနဲ့တူ’ဆိုတာကတော့ လုံးဝ လုံးဝကို မှန်ကန်
သွားပါပြီ၊ ဆုတော်ငွေတစ်သိန်းနဲ့ မိဂါချိန်းဘရီးဘွဲ့ကို ပေးလိုက်ပါပြီခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အသံလွှင့်လို့ ကောင်းနေဆဲမှာပဲ မီးက မကြာမကြာပြန်
ဖျက်နေလို့ မီးမပျက်ခင်ကလေး ခဏကွေးပါရစေတော့နော်”

ဆိုးတီး

www.burmeseclassic.com

အိမ်ခြေ

ပျက်စီး
မိုးမိုး(B,Sc)

တရားကို မိမိအတွက်နာပါ။

အချို့လူများက တရားကို နာနေရင်းက ဘယ်သူကဖြင့် တရားနဲ့
တွဲသွားပြီ။ ဘယ်သူကဖြင့် ဤတရားနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်နေပြီ။

ဘယ်သူကဖြင့် တရားတော်နှင့်မညီဘူးဟု ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများ
တို့ လိုက်၍နှိုင်းယှဉ်နေတတ်သည်။

ပြီးလျှင်လည်း ဟဲ့ ဟိုတရားနာကြည့်ပါလား၊ ဘေးအိမ်က တင်တင်
တို့များကြည့်ပြီး ဟောသလားမှတ်ရတယ်၊ ဘယ်ဆရာတော်ရဲ့ တရားကတော့
မီးသွေးအိမ်က မိန်းမကြီးအတိုင်းပဲ ဆိုတာမျိုး။

တရားနာမှ ရန်များရသော အဖြစ်မျိုး ကြုံတွေ့နေသူများစွာတို့
တွေ့နေရပါသည်။

အမှန်က ထိုတရားကို မိမိဘဝနှင့်ယှဉ်ပါ။

မိမိ၏အမှားကို တရားနှင့်ယှဉ်တွေးပါ။ မိမိအမှားကို မြင်ထားင်
ခြည်ဖို့ မြင်ဖို့ ပြင်နိုင်ဖို့ တရားကိုနာပါဟု အကြံပြုပါကြောင်း။

ဘိနော် မှတ်

သန်းပေါင်းများစွာသောလူများ မှတ်လုံစွာထားရှိခဲ့ ရှိ
တယ်လောက်တည်း မှတ်လုံစိတ်ကူးနိုင်တာ ညီနောင်

မကြာမီလာမည့် နောက်
ညတာပင်ဆုတ်

မကြာမီ လာမည် ဖျော်

ကျွန်ုပ်သည် စာပေလေးများ ရေးချွတ်ရန် အလိုငှာ ညီငယ်များရှိရာ တောင်ဒဂုံ ဂျပန်ကုန်းသို့ သွားလေ့ရှိ၏။ ထိုနေရာသည်ကား မည်သည့် အချိန်က ဂျပန်များ လာရောက်ကုန်းသွားသောကြောင့် ဂျပန်ကုန်း ဖြစ်သွား သည်မသိ။ ကုန်းနှင့်တူတာဟူ၍လည်း တစ်ခုမှမရှိ။ မြေပြန့်ကွင်းပြောင်ကြီး သာဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌မူ မြို့ဦးရိပ်မွန်ဟူ၍ အမည်လှလှလေးနှင့် ဖြစ်နေပေ ပြီ။ ဂျပန်နေရာ၌ မွန်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော်လည်း လူအများကမူ ဂျပန်ကုန်းဟု ပင် နှုတ်ကျိုးနေကြဆဲပင်တည်း။

ညီငယ်များ၏ အိမ်ဂေဟာသည်ကား လွန်စွာပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်း လွန်းလှ၏။ စာရေးချင်လျှင်ရေး၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒီဗီဒီဖွင့်မလား၊ စလောင်း လှည့်မလား။ Sky Net ရှုမလား။ ဒါမှမဟုတ်လျှင် ဂီတာတဒေါင်ဒေါင်တီး၍ သီချင်းဆိုမလား။ အားလုံးစိတ်ပါသလို လုပ်၍ရ၏။ ဘာကိုမှ မလုပ်ချင်လျှင် တောင်မှ အပုံလိုက် အထပ်လိုက်ရှိနေသည့် စာအုပ်ပုံကြီးများထဲမှ နှစ်သက် ရာစာအုပ်ကို ဆွဲယူ၍ နားအေးပါးအေး ဖတ်ရှုနိုင်သေး၏။

နားအေးပါးအေးဟု ဆိုရခြင်းမှာ ထိုအိမ်၌ နားပူနားဆာလုပ်မည့် မိန်းမသနာဟူ၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိသောကြောင့်ပင်တည်း။ အနုပညာ သမားများအဖို့ ထိုနားပူနားဆာ အာပူလျှာပူ ဗျစ်တောက်ဗျစ်ဘောက် လုပ်

တတ်သူရှိနေလျှင် လွန်စွာ မှန်အာရုံပျက်ကြောင်း အားလုံးကောင်းကောင်း သိကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ နုရာမှ တဖြည်းဖြည်းကြီးရင့်လာသည့် ဝါရင့် သမ္ဘာရင့် 'အရင့်ပညာ' သမားကြီးပင်လျှင် ထိုဒဏ်ကို ကောင်းစွာမခံနိုင်ဟု ဆိုလျှင် ကျန်သူများအဖို့တော့ ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့မည်မဟုတ်။ ညီငယ်များ၏ ဂျပန်ကုန်းဂေဟာတွင် မည် သည့်အချိန်သွားသွား ယောက်ျားသားချည်း ဆယ် ယောက်ခန့် အမြဲရှိ၏။ ထိုသူငယ်များ၏ ပေါက်တတ်ကရ သီချင်းတကြော် ကြော် ဆိုသံများကို ကြားနေရလျှင်ပင် စိတ်နှလုံးကို ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စေနိုင် ၏။ ထိုနေရာ၌ ခနဲ တဲ့တဲ့စကားများ၊ မလိုတမာ စောင်းချိတ်သည့် အပြုအမူ များ၊ တီးတိုးတီးတိုးသဖန်းပိုးလုပ် အတင်းတုတ်ခြင်းများကို မည်သည့်အခါမှ ကြားကြရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ကဲ ဘယ်ကလောက် ပျော်စရာကောင်းပါဘိ သနည်း။

ညနေညိုလာလျှင်လည်း လေအပြိုမခံ။ ရွှင်မြူးတက်ကြစေသော ဆေးရည်ချိုလေးများနှင့် ပြုစုဧည့်ခံတတ်ပေသေး၏။ မျိုးနိုင်လို့ကတော့ ဆို သာဆို။ ငါတို့ပုလင်းဘယ်တော့မှမလဲ ဟူသောထုံး နှလုံးမူထားကြလေသော ကြောင့် အောက်သက်သက်ဖြစ်ပြန်သွားရသည်ဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားလွန်း လှပေသည်။ အိမ်ရှိလူအားလုံး ဇက်ကျိုးလျှင် လက်ထိုးအန်မည်ဆိုသော ဒေါင်းတင်မောင်းတင် အပီအပြင် တစ်လုံးမကုန်ခင်ကတည်းက နောက်တစ် လုံးစမ်းကြသည့် သောက်လုံးကြမ်းသူများချည်းပင်တည်း။

ကိုင်း မိတ်ဆွေတို့ရေ၊ ဘယ်လောက်အထိ စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ တွက်သာကြည့်ကြပေတော့။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် နှယ်၌ တေပေမွေလေနေသော ကျွန်ုပ်ကို ညီငယ်များက စာကလေးပေ တလေးများနှင့် အဆက်မပြတ်စေရန် စေတနာနှင့် လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့ ခေါ်ယူထားသော်ငြား ကျွန်ုပ်ကား စာရေးတာကနည်းနည်း သောက်စား ပျော်ပါးတာကများများ ဖြစ်နေလေရာ ဘာဆိုဘာမှ အလုပ်မဖြစ်သည့် အရွှံထုတ်ကြီးတစ်ထုပ်သာ ဖြစ်နေလေတော့၏။ ဤသနဲ့တော့ ကျွန်ုပ် စာရေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်ဝင်းထဲသို့ ကွေ့ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

ဝင်လိုက်သည်နှင့် အလွန်ပြောင်ချော်ချော်နိုင်လှသည့် သီချင်းသံ

ကို ကြားလိုက်ရတော့၏။

“ကျွန်တော့မျက်နှာ ကျွန်တော်ကြည့်ပြီး အသည်းစွဲနေတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့ဘဝ ကျွန်တော်သာလျှင် ကျွန်တော့်ရဲ့ကမ္ဘာ”

မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ပြီး သူ့မျက်နှာပြောင်ပြောင်ကြီး ကို ဘယ်ညာလှည့် ကြာပစ်ကာ မြိန်မြိန်ကြီးသီချင်း ဆိုနေသည့်ပြောင်ကြီး။ ဤသူငယ်သည်ကား ကျွန်ုပ် ၏ညီ ပန်းချီကိုဆန်းထံ၌ ပညာရင်နီလာရောက် သောက်စို့နေသူ ဖြစ်လေ၏။ သို့သော် သူ့ဝါသနာ က ပန်းချီတစ်ခုတည်းမဟုတ်။ မော်ဒယ်ဘွိုင်းလေး ကလည်းလုပ်ချင်၊ သရုပ်ဆောင်ဆိုလည်း ဖြစ်ချင်၊

PSY၏ ဂန်းနားစတိုင်
ပြင်းမီးအကထက်
ပိထားခြားအောင်
ဆန်းကြီးစတိုင်
လိပ်မီးအကကို
လေ့ကျင့်နေကြောင်း
ထောင်းလမောင်းပြောဆိုပြီး

အဆိုတော်လည်း လုပ်ချင်နှင့် ဘယ်နေရာကို ခြေစုံပစ်ဝင်ရမည်မှန်း လေထဲ မကျခင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသူဖြစ်၏။ ဟိုလိုင်းဝင်ရနိုး၊ ဒီလိုင်းဝင်ရနိုးနှင့် နောက်ဆုံး ကျတော့ သာကေတ မပုထံ၌သာ လိုင်းသွားပူးနေတာက များနေတော့သည်။

‘ပြောင်ကြီး တစ်ကောင်တည်းပါလား၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေရော’

‘ဒီလိုပဲ၊ အပြင်သွားနေကြတယ်’

ထိုသူငယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း စာရေးရန်အတွက် စာအုပ်နှင့်ခဲတံကိုယူကာ ကုလားထိုင် တစ်လုံး၌ ထိုင်လိုက်၏။ ဘာရေးရမည် စဉ်းစားနေတုန်း

‘ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလောက်အောင် တွေ့မြင်ရတာ ကလေးတွေ အခြေမဲ့ အနေမဲ့အောင်သာ ကလေးအဖေနှာဘူးကြောင့် ကုန်ဆုံးခဲ့တဲ့ငွေ ပေါင်းများစွာ ကာရာအိုကေဆိုင်တွေမှာ တွက်လျှင်မနည်းပါ။ အဲဒီမိ.ကိုတော့ လောင်မီးကိလေသာ ခေါ်တွင်တာ မပြောင်ခင်မှာ ရှောင်ကြဉ်သတိထားပါ’

ခုနှစ်သံချီ အသံမြင့်နှင့် ဝဖိုင့်ဖိုင့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို လုံးလှုပ်ပြီး ဝင်လာသည့် ပန်းချီကိုဆန်း။ ဤသူငယ်ကတော့ သီချင်းကပြောင်ကပြောင် အထွက်ဆုံးသူငယ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကောက်တွေက ခွေလိမ်ရှုပ်၊ လှုပ်စံက ဝတုတ်တုတ်။ ပုံစံက ဆူမိုနပန်းသမားရှုပ်နှင့် ဗုတ်ဆိတ်ပါးသိုင်းမွေးထူသော

www.burmeseclassic.com

ဤ သူငယ်သည် ရုပ်နှင့်အလုပ် မလိုက်လွန်းစွာ ရယ်စရာပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေးရန် ပြင်နေသောခဲတံကို အသာချ၍ ထုံးစံအတိုင်း ထိုသူငယ်နှင့် အာလာပသလ္လာပ စကားများ ပြောဖြစ်ပြန်၏။ သူ့ကဲ့သို့ပင် ဝတုတ်ပြတစ်ယောက်ဖြစ်သူ ကိုရီးယားအဆိုတော် PSY တစ်ယောက် ကမ္ဘာ တစ်လွှား ပေါက်သွားသည့်အကြောင်း။ ထို့ကြောင့် PSY ထက် ပိုဝိုတုတ် ပိုပြသည့်သူလည်း တစ်ချိန်မှာ ပေါက်လာနိုင်ကြောင်း၊ PSY ၏ဂန်းနားစတိုင် မြင်းစီးအကထက် ပိုထူးခြားအောင် ဆန်းကြီးစတိုင် လိပ်စီးအကကို လေ့ ကျင့်နေကြောင်း ထောင်းလမောင်းပြောဆိုပြီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ထို အကကို လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နှင့် ကပြနေသေး၏။ သူကတော့ အလွန်တရာ အားရနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အမြင်၌မူ ဝမ်းချုပ်နေသည့် လူကြီး မနိုင်ရင်ကာ ထိုင်ညစ်နေသကဲ့သို့ ရှုမြင်ရပေ၏။

‘ပဲကြီးများပြုတ် ကုန်အောင်တုတ် အလုပ်မရှိ၊ အလုပ်ရှာ အီးမြား နေတယ်၊ အိမ်ဘေးနားက လူဟာလေ တဖွတ်ဖွတ်နဲ့ လွှတ်ထုတ်နေတာ မြင်းကြီးလိုပဲ အိုးဟိုးဟို တကယ်အားရနှုတ်ခမ်းပါးနားစုတ်ထွက်ကုန်အောင် အရိန်အဟုန်ကြီးမား လေလည်တာမှ ဟုတ်သေးလား၊ ပုဆိုးများကွဲအောင် အီးပေ အီးပေ’

စိန်တိုင်းသံ ဝဲတဲတဲနှင့် အပြတ်ဟဲပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသူ ဝပု။ အနှီဝပုဆိုသည့် သူငယ်မှာ အမည်နှင့်လူ လွန်စွာမလိုက်ဖက်။ လူက ပိန်ရှည် ရှည်။ပေးထားတဲ့နာမည်က ဝပု။ အညာဆေးရိုးနှင့် ဝမ်းဘဲဥလို ကွာချင်တိုင်း ကွာနေတော့၏။ သူက ဤ အိမ်ဂေဟာတွင် ကွန်ပျူတာစာစီစာရိတ်မှအစ အရက်ဝယ်၊ ကြက်ဖမ်း အကုန်လုပ်သူ ဖြစ်၏။ ယခုလည်း ကော်နီ၏ အတွင်း ကြေသီချင်းအလိုက်လေးကို အော်ဟစ်သီဆိုကာ ဈေးခြင်းလေးကိုဆွဲ၍ နောက်ဖေးသို့ တန်းဝင်သွားတော့၏။

‘ဝပုရေ ဒီနေ့ ဘာချက်မလဲကွာ’

‘ကိုယ့်ဆရာတို့ လျှာရင်းမျက်အောင်လို့ ပြည်ကြီးငါးတို့ ပိန့်သီး ကြောင်လျှာသီး၊ ကြက်ဟင်းခါးသီးတွေနဲ့ ရောချက်မလို့’

‘အမ် အဲဒီ ဟင်းမျိုး မင်းအရင်က ချက်ဖူးလို့လား’

‘အဟဲ မချက်ဖူးဘူးလေ။ အခုမှ စမ်းကြည့်မလို့။ ဘာဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာကတော့ ကမ္ဘာသကားပဲ’

သို့ကလို့ စမ်းသပ်တီထွင်မှုများကလည်း ရှိသေး၏။ သူ၏လက်ရာ ခွေးပြေးဟင်းလျာများကို ကျွန်ုပ်တို့မှာ မကြာခဏ မြည်းစမ်းခဲ့ဖူးပေပြီ။ ခွေးပြေး ဟင်းလျာဟု ခေါ်ရခြင်းမှာ မကုန်၍ ခွေးများကို ကုတ်ဆွဲကျွေးလျှင် ခွေးများ အသည်းအသန် ရုန်းကန်ပြေးကြသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

‘လူမမာဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားမည်၊ ဂီလာနဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားမည်၊ အောက်ပိုင်းတစ်ခြမ်းသေပြီ၊ အခွင့်အရေးရပြီ နာတာရှည် တော့မည်’

ဟော လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်။ ကျသည့်ဆိုသည့် အသံထက် ပိုကျသည့်လေနှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်းဝင်လာသည့် မောင်ကြည်။ ဤသူငယ် သည်လည်း ရုပ်နှင့်အလုပ် လွန်စွာမအပ်စပ်ဟု ဆိုရပေမည်။ ရုပ်က ပင်လယ် ဓားပြပင် လန်ပြီးသေသွားနိုင်သည့် ရုပ်မျိုး။ မျက်လုံးပေစောင်းစောင်းက ဖူးမန်ချူးလို နားထင်ဘေးသို့ ထောင်ထွက်နေ၏။ သည်ကြားထဲ ချွေးစိုလျှင် မေးတိုမည်ဆိုသောကြောင့်ထင့်။ ချွေးပေါက်ပေါက်မကျအောင် မေးကောက် ကောက်ကို ‘မ’ထားတတ်သေး၏။ သို့ကလို့ လစ်လျှင်လစ်သလို မဟုတ်မဟပ်

လုပ်နိုင်သည့် ရုပ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသောကြောင့် ကားငှားစီးလျှင်ပင် ကားသမားများ မကြာခဏမောင်းပြေးခြင်းကို ခံရတတ်၏။ သည်ကြားထဲ စကားက အလွန်နည်းပြီး အရယ်အပြုံးကလည်း မရှိသလောက် ရှားလေရာ သူလုပ်နေသည့် ဟာသစာရေးဆရာ အလုပ်နှင့်ဆိုလျှင် ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း ဆန့်ကျင်လွန်းလှသည်ဟုပင် ဆိုရပေမည်။ ဒီလိုပုံဆိုရင်ဖြင့် အကြည်တော်များ ဖြစ်နေမလားပဲဆိုပြီး တွေးမနေပါနဲ့။ သူပဲ ပြောနေတာ။

အနီသူငယ်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုချ၍ သူရေးလက်စစာအုပ်ကို ဆွဲယူပြီး အိမ်ရှေ့ဆိတ်ဖလူးပင်အောက်သို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုဆိတ်ဖလူးပင်အောက်တွင် လူသေထက်ပိုသေသည့် မျက်နှာကြီးနှင့် ထိုင်ပြီး မြန်မာပြည်တစ်နံတစ်လျား ပရိသတ်များ ရယ်မောပြုံးရွှင် စိတ်လက်ကြည်လင်စေရန်အတွက် စာများရေးပေဦးတော့မည်။

ထိုသူငယ် အလုပ်နှင့်သက်သေပြရန်အတွက် ထွက်သွားသည့် အချိန်ထိ အရပ်ပညာရှင်ကြီး ကျွန်ုပ်သည်ကား စာတစ်လုံးမှ မရေးဖြစ်သေး။ သည်ကြားထဲ အပေါ်ထပ်မှာ စလောင်းလှည့်နေသည့် ကျော်ကိုမှ မျက်လှည့်နဲ့ ဆပ်ကပ်လာနေတယ်ဆို ပြေးတက်ကြည့်လိုက်။ ဝှင်းနစ်ဟာသလေးတွေ ကောင်းသဗျာဆို၊ ခုန်တက်ကြည့်လိုက်နှင့်ပင် ဘာတစ်ခုမှ အလုပ်မဖြစ်ဘဲ ညနေစောင်းသို့ ရောက်လာလေတော့၏။

ညနေစောင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ အဖေ သောက်ကြ စားကြပေါ့။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်ညီ မောင်ကြည်က စာဆယ်မျက်နှာခန့် နေပြီးနေပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကတော့ ဆိုခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဒီလိုပုံ ဒီလိုအချိန်နဲ့သာ မိုးကြီးချုပ်သွားခဲ့လေတော့၏။ သောက်စားနေစဉ်အတွင်း ညီမောင်သူငယ်ချင်းရွှေကရင်ဆိုသူ ရောက်လာသောကြောင့် ဝိုင်းမှာ ပိုစည်သွားတော့သည်။

‘ရွှေကရင်ရေ ငါတို့က တောင်ကရင်၊ မင်းက ကုန်း တောင် နဲ့သာ တွေ့တုန်းဆုံတုန်း ကရင်ခိုးလေး ဟစ်လိုက်ကြရအောင်တဲ့’

သောက်စားမည့်အချိန်ကျမှ တွက်ချက်ရောက်လာသည့် တစ်ခွဲစာ

ပြီးစုံလုံးက စတင်အကြံပြုလိုက်သည်နှင့် ရေသန့်ဘူးထဲသို့ ပုလင်း ဖန်ခွက် ထိသံများ ဆူညံသွားတော့၏။ ဦးအလိုက်နဲ့ ဆိုနေတဲ့ သီချင်းစာသားကလည်း ကောင်းမှကောင်းကြည့်။

‘ဆယ်ပြားနဲ့ ငါးပြားပေါင်းတော့ ဆယ်ငါးပြားဟေ့...’

ဆယ်ပြားနဲ့ ငါးပြားပေါင်းတော့ ဆယ်ငါးပြားဟေ့...’

ငါ့မှာရှိတာ ပိုက်ဆံငါးပြား... မင်းမှာရှိတာ ပိုက်ဆံဆယ်ပြား...’

ဆယ်ပြားနဲ့ ငါးပြားပေါင်းတော့ ဆယ်ငါးပြားဟေ့... ဆယ်ငါးပြား၊

ငါးပြားဆိုတာ ဝိုင်းဝိုင်းလေး ဆယ်ပြားဆိုတာ လေးထောင့်ကြီး

ဆယ်ပြားနဲ့ငါးပြားပေါင်းတော့ ဆယ်ငါးပြားဟေ့ ဆယ်ငါးပြားဟေ့’

ကိုင်း ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ။ သည်လိုနှင့်ပင် သောက်စားဖျော်

ပါးကြပြီး ကျွန်ုပ်လည်း အချိန်တန်၍ အိမ်ပြန်ချိန် ရောက်လာလေတော့ သည်။ လူလည်း လျှာလုံးနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ယိုင်တိယိုင်ထိုးနှင့်ပင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘အေ့... ဒီနေ့ စာ... မရေးဖြစ်ဘူး။ မနေ့ကရော... တစ်နေ့က ရော... ဟိုး... တစ်မြန်နေ့ကရောပဲ... အေ့... မနက်ဖြန်ကျရင်တော့... ရေးပြီကွာ။ ရှူးဝါး... မနက်ဖြန်ကျမှ ဟေ့... မနက်ဖြန်... လာမည်... မကြာမီ... သလ္လာစီ... ဘာ ဂီ... ဝါရီ’

ဘာတွေမှန်းမသိ လျှာလုံးအာလုံးနှင့် ဗလုံးပထွေး အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ပါသီချင်းကိုဆိုကာ ပြန်ခဲ့လေတော့သတည်း။

‘ချမ်းမြေ့... ချမ်းမြေ့ပါစေ... ချမ်းမြေ့ ချမ်းမြေ့ပါစေ ကျွန်တော်ပဲ ချမ်းမြေ့ပါစေ၊ ဒီကျွန်တော်ပဲ ချမ်းမြေ့ပါစေ၊ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း ချမ်းမြေ့ပါစေ၊ ကျွန်တော့်ကွက်ကွက်လေး ချမ်းမြေ့ပါစေ’

ဥက္ကာမင်းဆက်

မှတ်နော် မှတ် -ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာ။ ခင်ဗျားမှာ ခေါင်းပုချိုနေလို့ ကိုက်တယ်မှတ်။

အချစ်နှင့် ရေ တိုင်ငါ့အိုင်ဝန်း

အချစ်နှင့်ရေ

အချစ်ဆိုသည်မှာ အချို့က ဗြဟ္မာကြီးလေးဦးက စခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကတော့ အာဒမ်နှင့်ဧဝက စခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးသော ဆရာကြီးတက်တိုး၏ အချစ်နှင့်စိတ်ပညာစာအုပ်တွင်မူ တစ်မျိုးဆိုထားပြန်ပါသည်။

ကမ္ဘာဦးလူသားများ စတင်ပေါ်ပေါက်သောအချိန်၌ အချစ်ဆိုသော အရာ လုံးဝမရှိသေးပါ။ ဖိုမဆက်ဆံရေးသက်သက်ဖြင့်သာ လူသားမျိုးဆက်ကို မွေးဖွားလာခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယောက်ျားများသည် မိန်းမများကို အလိုရှိသောအခါ၌ လုယက်ကာပြစ်မှားပြီးနောက် အလိုဆန္ဒပြည့်သောအခါ ပိလေသည့်ဇုတ်၊ ရှုပ်သည်ဟုဆိုကာ (အဲ အဲ)ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည်ဟု ဝင် မထင်မှတ်တော့ဘဲ ရုပ်ဝတ္ထုတစ်ခုပမာ ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ကြသော၏။ ထိုကဲ့သို့ ယောက်ျားများ၏ လျစ်လျူရှုခြင်း ခံရဖန်များသောအခါ မိန်းမများသည် သည်းခံခြင်းတရား၏ ဟိုမှာဖက်ကမ်းမှနေ၍ (ကဗျာဆန်လေစွ)

မိန်းမသားများဝီဝီ (ဘတ်စ်ကားပေါ်တွင် အန္တရာယ်နှင့်ကြုံပါက အမျိုးသမီးများ ဝီဝီမူတ်သောနည်းမျိုးဖြင့်) အနုနည်းဖြင့် တော်လှန်ကြပါတော့သည်။

မိန်းမများသည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ နေထိုင်ကြတော့သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မွေးကြိုင်သင်းယုံ့နေအောင် နံ့သာ၊ ကရမက်တို့နှင့်တကွ ပန်းပေါင်းစုံအရည်ဖျော်ပြီး လိမ်းကျံခြယ်သာ၊ ပန်းလှလှပန်ဆင်ကာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အစွမ်းကုန် အလှပြင်ပါတော့သည်။ ထို့အပြင် သူမတို့ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း အဖုံးအကာကလေးများဖြင့် ထားရှိလိုက်သောအခါ လူတို့၏ သဘာဝ မမြင်မတွေ့ရလျှင် သေးသေးလေးလေးပဲလား၊ ကြီးကြီးလားဟူ၍ (သိချင်းထဲကလို) ယောက်ျားများသည် မိန်းမများအပေါ် ဝိမိမိတ်ဝင်စားလာပါတော့သည်။ ထိုအခါ မြင်တွေ့လိုက်တိုင်း သစ်သစ်လွင်လွင်လှလှပပနှင့် မွေးကြိုင်လန်းဆန်းနေသော မိန်းမများကို မြင်တွေ့ဆက်ဆံရသော ပုရိသတို့ခမျာ အငမ်းမရဖြစ်ကာ ထာဝရစွဲလမ်းသွားရာမှစ၍ အချစ်ဆိုသောအရာ စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ထိုစာအုပ်တွင် ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချစ်ဆိုသည်မှာ ဝေးရာမှာစိုးသော အကြောက်တစ်မျိုးလေလားဟု ကျွန်တော် တွေးမိပါတော့သည်။

မည်သို့ဆိုစေ လူတို့သည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ အချို့က အချစ်ဆိုသည်မှာ ပိုင်ဆိုင်လိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြသည်။ အချို့က အချစ်ဆိုသည်မှာ ရယူခြင်းမဟုတ်၊ ပေးဆပ်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်ကြသည်။ အချို့က အချစ်ဆိုသည်မှာ အလျားအနံ မရှိသော်လည်း အသွားအပြန်ရှိသည်ဟု မှတ်ယူကြပြန်သည်။ ဤသည်ကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အချစ်ဆိုသည်မှာ ပုံသဏ္ဌာန်အတည်မရှိ၊ တည်ရာခွက်ကိုမိပြီး အသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတတ်ပါလေတကား။ ထို့ကြောင့် အချစ်ဆိုသည်မှာ ရေနှင့်တူသည်ဟု ကျွန်တော်ဆိုပါမည်။ ဂုဏ်တူချင်းထပ်ကာ ရူပကအလင်္ကာဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသော 'မေတ္တာရေ'နှင့် 'ချစ်ရေစင်'ဟူသော စာနှစ်လုံးကိုကြည့်ရုံဖြင့် ထိုအဆိုမှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

စင်စစ် ကျွန်တော်သည် မိန်းမကြောက်ရသူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

သူ့ ဘိုးဘေးစဉ်ဆက် ဘလက်ထက်တိုင်အောင် ကျွန်တော်၏မျိုးရိုးသည် မိန်းမကြောက်များ မဟုတ်ခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော်၏လက်ထက်ကျကာမှ မိန်းမကြောက်ရမည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်သည် ဆိုးချက်နာစွာဖြင့် အမျိုးဖျက် ကချလာ တစ်ကောင် ဖြစ်နေပေရောမည်။ ပသို့ဆိုစေ။ မေတ္တာမှာ သစ္စာပေါင်းမိ၍ သေတ္တာသာ ရောင်းချင်ရောင်းလိုက်ပါမည်။ သစ္စာတရားတစ်ဖက်ဖြင့် မေတ္တာ အာ သမားသက်သက်(ဖီလင်ဝင်သဖြင့် သီချင်းသံစဉ် နည်းနည်းပါသွားသည်) ကျွန်တော်မှာ မိန်းမဆိုသဟာကိုဖြင့် အမောက်ကလေး တသသနှင့် မကြောက် ရေးချ မကြောက်ပါတည်း။

သို့သော်လည်း (အဲ ပေါ့လေ)ကျွန်တော့်အား မိန်းမကြောက်ရသူ တစ်ယောက်အဖြစ် သူငယ်ချင်းများ အထင်ရောက်နေကြခြင်းမှာ အချစ်သည် ရေနှင့်တူသောကြောင့်သာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြ ပါမည်။

ရေသည် အခန်းအပူချိန်တွင် အရည်အဖြစ် ယိုစီးတတ်သောသဘော ရှိ၏။ ပူလျှင်အငွေ့ပျံ့ပြီး အေးလျှင်အခဲဖွဲ့၏။ အချစ်သည်လည်း အခန်းအပူ ချိန်တွင် အရည်အဖြစ် ယိုစီးတတ်၏။ (စောဒကမတက်ပါနှင့်၊ ယိုစီးတတ် သဖြင့် ယိုစီးတတ်သည်ဟုသာမှတ်ပါ)အချစ်သည် ပူညံပူညံလုပ်သောအခါ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်၊ သို့မဟုတ် တစ်နေရာရာသို့ ထွက်ပြေးပျံ့လွင့်၏။ အချစ် သည် အေးဆေးညင်သာ ယုယကြင်နာသောအခါ ရေခဲတုံးအဖြစ် အေးခဲသွား ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့လင်မယား ညားကာစတွင် အချစ်သည်သာ တစ်ကမ္ဘာ ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ လင်နေစ ဆင်သေမှတူသောစကားကိုလည်းကောင်း၊ မယားနေစ ကြောင်သေမှ တူသောစကားကိုလည်းကောင်း၊ နားလည်သလို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ပြီး မယားတစ်ယောက်ကို နိုင်ဖို့အရေး ကျွန်တော်သည် ကြောင်တစ်ကောင်ကို မသတ်နိုင်ပါ။ လင်ကိုနိုင်ဖို့အရေး ကျွန်တော့်ဇနီးခမျာ ဆင်တစ်ကောင်လုံးကိုလည်း မရင်းနှီးနိုင်ပါ။ သူကောက်လျှင် ကိုယ်ကွေး၍ သူဖြောင့်လျှင် ကိုယ်စင်းလျက် အရူးသို့ အပူကင်းစွာနှင့် ဘူးဆိုတူးလင်း ချစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်စစ စားဝတ်နေ အကြောင်းဒုက္ခတွေမှာ နှာခေါင်း မြုပ်တမျှ နစ်လာကြသောအခါ အချစ်တွေ မကုန်ကြသည့်တိုင် အပြစ်တွေ ကျွန်တော့်အပေါ် ပုံကျလာပါတော့သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့်ဇနီးမှာ ငယ် သောအချစ်ကို ကြီးအောင်ဖန်တီးရမည့်အစား အပြစ်သေးကို အပြစ်ကြီးလုပ် ၍ ခေတ်ပေါ်ကားလေးတစ်စီးလောက်တောင် စီးနိုင်အောင် မကြိုးစားတာ မချစ်လို့ပေါ့ဟုဆိုလျက် အချစ်ကို ခိုင်းသဖွယ်ကာပြီးသကာလ ကျွန်တော့်အား ဘလိုင်းတွယ်ပါလေတော့သည်။

သို့ပါ၍ ရေဆူမှတ်တွင် အငွေ့ပျံသောရေနွယ် ကျွန်တော်၏အချစ် သည် အညည်းသမား ဇနီးမယား၏ စကားပူပူညည်ညည်တွင် မတရားအဆူပျံသဖြင့်

လူသိအောင် အရက်နီးသောက်သူကို
 'ခွက်နီး'ဟု၍လည်းကောင်း၊ တရားမဝင်
 အရက်နီးရောင်းသော အရက်ဆိုင်ကို 'နီငယ်'၊
 ဟု၍လည်းကောင်း၊ ခေါ်ဝေါ်ကြသကဲ့သို့၊
 လူသိအောင် လင်ယောက်ျားအား
 နိုင်စားသောပိန်းမကို 'နီငယ်'ဟုသတည်း။

ကျွန်တော်သည် လက်ဘက်ရည်ဆိုင်သို့ပျံ၏။ ကာရာအိုကေဆိုင်သို့ပျံ၏။ စာပေအပေါင်းအသင်းများဆီသို့ပျံ၏။ ဤသည်ကို အချိန်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ ကျွန်တော်၏ ကဝိမယား သတိထားမိသည်နှင့် တစ်မူဟုတ်၌ စက်မိနစ် မညောင်းမီ တက္ကနစ်ပြောင်းပါလေတော့သည်။

ပဇာနည်ပြောင်းသနည်းဟူမူ အချစ်ဆိုသည်မှာ တံဆိပ်အထူးမပို၊ အိပ်ချ်တူးအိုဟူ၍ ဖော်မြူလာရှိသော ရေနံတူကြောင်း မူကွဲမရှိ သူလည်းသိ ဟန်တူ၏။ (ဖော်ချွတ်ပြီးမြူဆွယ်လျှင် ကောက်ကောက်ပါအောင် လာတတ် သော ယောက်ျားတို့၏သဘောကို သိသည်ဟု မဆိုလိုပါ)ရေသည် မီးလောင် လွယ်သော ဟိုက်ဒြိုဂျင်ဓာတ်ငွေ့ အနုမြူနှစ်လုံးနှင့် မီးလောင်ခြင်းကိုအား ပေးသော အောက်စီဂျင်ဓာတ်ငွေ့ အနုမြူတစ်လုံးတို့ ပေါင်းစပ်ဓာတ်ပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟုသာ ဆိုလိုရင်းဖြစ်ပါသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ မီးလောင် လွယ်သော ဓာတ်ငွေ့နှင့် မီးလောင်ခြင်းကို အားပေးသောဓာတ်ငွေ့တို့ ဓာတ်

ပြုပြီး ရေဖြစ်သွားသောအခါ မီးကိုငြိမ်းစေနိုင်သော ဂုဏ်သတ္တိ(မွန်ဘာသာဖြင့် ကမ္မတ်ချော့ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်)ရှိသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဤသည်ကို ကျွန်တော်၏ချစ်ဇနီး အမှတ်မထင် သိရှိသွားလေသောအခါ(ကမ္မတ်ချော့)မီးသေရန်အလို့ငှာ ထိုရေနှင့်တူပါလေသော အချစ်ဖြင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး လောင်းချလိုက်ပါလေတော့သည်။

ရှေးသမယ ကျွန်တော်အပါးတွင် အလိုမပြီးပြန်၊ ခိုညည်းသံပမာ စကားမို့ဆို၊ ပျားသို့မချို၊ တမာမို့ခါး၊ ပိန်းမို့ယား ဆိုသလို စကားပူပူညည်ညို့သည် ပျောက်ချင်းလှလှဖြင့် ပျောက်ကွယ်သွားပါလေတော့သည်။ ထိုအစား သာယာချိုအေးသော စကားသံများနှင့်အတူ အနားမှာပျာနေလိုက်ပုံများ လက်ဘက်ရည်ချိန်ဆို အဆင်သင့်၊ ဘာဆိုလျှင်ဘာ။ အလုပ်အား၍ အအိပ်အနေ အပျင်းဆန့်မည်ကြံရုံရှိသေး၊ အနှိပ်အချေအနင်းတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ် ပြုစုလာသောအခါ သွေးနှင့်ကိုယ်၊ သားနှင့်ကိုယ် ကျွန်တော်သည် ချစ်ဇနီး၏ ပုံစံခွက်တွင် အရည်ပျော်သွားပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်စစ ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းသည်ထက်ကောင်းပြီး၊ ကျွန်တော့်အောက်၌လည်း ကောင်းသည်ထက် ကောင်းပါလေသော(ကျွန်တော်၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်၌ လိမ္မာယဉ်ကျေးသော)ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားပေစွ။

ထိုကျေးဇူးတော်အနန္တအား ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဥပေက္ခာမပြုအပ်ဟု ဆင်ခြင်သုံးသပ်မိသည့် အချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်၏အချစ်သည် ရေခဲတုံးတစ်တုံးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပါလေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် ချစ်ဇနီးအား နင်းခိုင်း၊ နှိပ်ခိုင်းရန် အားနာလာသည်နှင့်အမျှ လုံးဝပင် မညောင်းညာတတ်တော့ခြင်းမှာလည်း ချစ်ဇနီး၏ ကြီးမားသောမေတ္တာတရားကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်၏ ညောင်းညာကိုက်ခဲတတ်သော ရောဂါဝေဒနာအလုံးစုံကို ဇနီးဖြစ်သူက ခါးစည်း၍ခံယူလိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။ သည်တော့လည်း မိမိအစား အနစ်နာခံသူလို ပြန်လည်ပြုစုခြင်းသည် နတ်လူသာဓုခေါ်သောအလုပ်ပင် မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်သည် ချစ်ဇနီးစေခိုင်းသမျှ သွေမဆိုင်း ဆောင်ရွက်ပေး

ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်တော့၏။ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်လည်း မထိုင်ဖြစ်တော့သည် မှာကြာပြီ။ ကာရာအိုကေလည်း မအိုကေတော့။ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်း များနှင့်လည်း အပြင်တွင် မဆုံတစ်ချက် ဆုံတစ်ချက်။ သို့တစေ ကျွန်တော်၏ သူငယ်ချင်းများ အိမ်သို့အလည်လာလျှင်မူ ကျွန်တော့်ဇနီး ကြည်ဖြူ၏။ သူတို့ အပေါ်ဖော်ရွေသည်နှင့်အမျှ အကျွေးအမွေး အပေးအကမ်း ရက်ရော၏။ ကျွန်တော့်အား ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးပမာ ရိုကျိုး၏။

နိစ္စဓူဝ ကျွန်တော်ပြုနေကျ အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို အပေါင်းအသင်း တို့ရှေ့တွင် ကျွန်တော့်အား လက်ဖျားဖြင့်ပင် တို့ခွင့်မပြု။ ကျွန်တော်၏ လုပ် စရာများထဲမှ လုပ်စရာအချို့ကို ထင်သာမြင်သာ သူကိုယ်တိုင်လုပ်ပြပြီး မြောက်မြားစွာသောအလုပ်တို့ကို သူငယ်ချင်းများ အနှောင့်အယှက် မဖြစ် စိမ့်သောငှာ မမြင်ကွယ်ရာတွင် ဝှက်၏။

ထိုအခါ ချစ်ဇနီး၏ ဂရုစိုက် အရေးပေးခြင်း ခံနေရသော ကျွန်တော့် ကို မနာလိုမရှုစိမ့်သော သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်ဇနီးအား ကွယ်ရာ၌ 'နိုင်ပုန်း'ဟူ၍ အမည်ပေးလိုက်ကြပါတော့သည်။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဖွင့်ဆို ထားသောအဓိပ္ပာယ်မှာ လူမသိအောင် အရက်ခိုးသောက်သူကို 'ခွက်ပုန်း'ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တရားမဝင် အရက်ခိုးရောင်းသော အရက်ဆိုင်ကု 'ခိုင်ပုန်း' ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြသကဲ့သို့ လူမသိအောင် လင်ယောက်ျားအား နိုင်စားသောမိန်းမကို 'နိုင်ပုန်း'ဟူသတည်း။

မည်သို့ဆိုစေ၊ ခွက်ပုန်းသောက်သော ခိုင်ပုန်းမှအရက်သည် ရေတို့ အရက်နံ့ထည့်ထားရုံ ရေသာသာအရက်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့လျှင် သင်း တို့သတ်မှတ်ထားသော 'နိုင်ပုန်း'သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ချစ်ဇနီး၏ အချစ်ကို ရေသာသာ အရက်ဝေါဟာရများနှင့် ခိုင်းနှိုင်းထားသည်ကိုက အချစ်သည် ရေနှင့်တူသည်ကို ထင်ရှားစေပါတော့သည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်သည် မိန်းမ ကြောက်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ အချစ်သည် ရေနှင့်တူသောကြောင့်သာ လျှင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

ရွေးဒုက္ခက အနန္တ

သင်္ခါ

အေးဒုဏ္ဍက အနုဇ္ဈော

“ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“မသန်းပျို မသန်းပျို”

တဒုန်းဒုန်းတံခါးထုသံနှင့် အော်ဟစ်ခေါ်နေသော အသံတို့ကြောင့်
မနက်စောစော အိပ်ရာတွင်နှပ်ရင်း သိကြားမင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားနေသည့်
မသန်းပျိုတစ်ယောက် လန့်ဖျပ်သွားတော့သည်။

“စောစောစီးစီး ဒီနေ့ အားလုံးပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေလေးတောင်
ကောင်းကောင်းမနှပ်ရပါလား”

မသန်းပျိုနှုတ်မှ ညည်းရင်း အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ မျက်
လုံးမှလည်း အကျင့်ပါပြီးသားဖြစ်နေ၍ နံရံမှနာရီကို လှမ်းကြည့်ပြီး

“ဟင် မနက်ခုနစ်နာရီခွဲဆိုတော့ စောသေးတာပဲ၊ ဘာကိစ္စ ငါ့တံခါး
တို့ သေမလို လာထုနေပါလိမ့်”

“ဒုန်းဒုန်း မသန်းပျို နိုးပြီလား”

“အေး နိုးပြီ၊ ဘယ်သူလဲ”

မသန်းပျို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ထူးလိုက်၏။

“မအေးပါ”

“အင်း စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စလဲ”

“အောက်မှာ စည်ပင်ကလူတွေ ရောက်နေပြန်ပြီ”

“ဘာ”

မသန်းပျို တံခါးကို အပြေးအလွှားပြေးဖွင့်လိုက်သည်။ မအေးက ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် မသန်းပျိုကိုကြည့်ရင်း

“ဒီတစ်ခါတော့ စည်ပင်က အပြတ်ချမယ်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဆိုင်းဇီတို့ ရေပက္ကတို့ ထိသွားပြီလား”

“မသိဘူး”

“ဆုန်သင်းကိုတော့ ကျွန်မ အတင်း ဟိုဘက်ကို မောင်းလွှတ်လိုက်တယ်”

မသန်းပျို ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းကုတ်လိုက်ရင်း

“ဒီစည်ပင်သာယာတွေဆိုတာကလည်း ပိတ်ရက်လေးကို နားနား နေနေ သားနဲ့မယားနဲ့နေပါလား၊ တကတည်းတော် အတော်လေးကို အားတာပဲ၊ သားကိစ္စ မယားကိစ္စကို ပျော်ပျော်ကြီးမလုပ်ဘဲ ဒီမှာလာပြီး သောက်ရေး မပါတာတွေ လာလုပ်နေတယ်၊ အဲဒါပေါ့ မယောင်ရာ နန္ဒင်းလူးဆိုတာ၊ သူတို့ အိမ်က ယောင်နေတဲ့ဟာကို သွားလူးပါလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“လုပ် လုပ် မသန်းပျို၊ တိုက်အောက်ကို ဆင်းမှာမဟုတ်လား”

“ဆင်းရမှာပေါ့၊ သူတို့လိုဟာတွေက တွေ့မရှောင် အကုန်လုပ်သွားလို့ ကျွန်မပဲ ရင်ကျိုးရမှာ”

မသန်းပျို ခါးစည်းတဘီကို ပြင်ဝတ်ရင်း ခေါင်းကဆံပင်ကို အသာ သပ်လို့ အိမ်တွင်းဘက်လှမ်းကြည့်ပြီး

“အမေရေ ဂျနီဖာလေးကို မျက်နှာရေဝတ်သုတ်ပေးလိုက်၊ အမွှေးဆီလေးလည်း ပါပစေနေ၊ ကျွန်မ ဟိုအောက်ကဟာတွေနဲ့ ဆင်းပြီး ဖက်လိုက်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်တယ်”

မသန်းပျို တိုက်လှေကားအတိုင်း တဒုန်းဒုန်းပြေးဆင်းလာလိုက်၏။ သူမ၏ ဝဖိုင့်လွန်းသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ပင် မလိုက်အောင် မြေညီသို့သွတ်

သွက်လက်လက် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

“အောင်မလေး၊ ဟဲ့ ဆိုင်းဇီ၊ ရေဗက္က မစားနဲ့၊ မစားနဲ့၊ အမေ့သမီး
တွေ လာလာ”

အသားတုံးများကို လက်အိတ်စွပ်၍ ချနေသည့် စည်ပင်ဝန်ထမ်း
တစ်ဦးမှ မသန်းပျိုကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ပြီး

“ဒါ အစ်မကြီးမွေးထားတာတွေလား”

မသန်းပျိုက ရင်ကော့လိုက်ပြီး

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်နှကောင်လဲ”

မသန်းပျို မျက်နှာထားကို ထပ်တင်းလိုက်ပြီး

“ဒီနားကအကောင်တွေ အကုန်ပဲ”

“ဒါဆို မှတ်ပုံတင်ပြ”

“ဘာ”

မသန်းပျို မျက်နှာကြီးရဲတက်သွားသည်။

“ခွေးမွေးတာ မှတ်ပုံတင်ပြရမယ်”

စည်ပင်မှဝန်ထမ်းက ကိုင်လက်စအသားတုံးကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်
လိုက်ပြီး မသန်းပျိုကို အေးဆေးစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်မကြီးကို ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ်၊ ခွေးမွေးတယ်ဆိုတာ သေ
ချာစနစ်တကျ မွေးရတယ်၊ ကိုယ်မွေးမယ့်ခွေးကို သေချာမှတ်ပုံတင်ပြီး ကာ
ကွယ်ဆေးတွေကို ပုံမှန်တိုက်ကျွေးပြီး မွေးရတယ်”

စည်ပင်ကဝန်ထမ်းက မသန်းပျိုကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ရင်း

“ဒီခွေးတွေက အစ်မကြီး အဲဒီလိုမွေးထားတာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်
လား”

မသန်းပျိုက တင်းနေသည့်မျက်နှာကို တစ်ချက်မှမလျှော့ဘဲ

“မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ မှတ်ပုံတင်ရမယ်ဆိုလည်း ခုတင်လိုက်မယ်၊
ရပြီလား”

“ဒီလိုလွယ်လွယ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ခွေးတစ်ကောင်က လူပေါင်း

အမည်ရပ် ၅၃

များစွာကို ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ခွေးရူးပြန်ရောဂါက ခွေးကြောင့်ဖြစ်တာလေ။ ဒီရောဂါကိုပျောက်အောင် ကုသမယ့်ဆေးက ခုထိ မရှိသေးဘူး။ ခု ဒီကောင်တွေကို အစ်မကြီးမွေးထားတယ်ဆိုရင် အစ်မကြီးတိုက်ခန်းပေါ်ခေါ်တင်သွားလေ။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ တိုက်အောက်မှာထားလို့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုက်ပါပြီတဲ့ ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ”

မသန်းပျိုက မျက်စောင်းခဲရင်း ဆတ်ဆတ်ခါသည့်ပုံစံနှင့်

“အောင်မလေး၊ သူတို့က ဘယ်သူမှ မကိုက်ဘူး”

“ထားပါတော့၊ ခုမကိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း နောင်ကိုက်လာရင်ရော ရှင်းလိုက်ပါအစ်မကြီးရယ်”

“သူတို့ကို ကျွန်မ ခုတိုက်ပေါ်ခေါ်တင်သွားရင် ရပြီမဟုတ်လား၊ ရှင်တို့ပြောတဲ့ မှတ်ပုံတင်ကိစ္စကို နောက်မှပဲ ကျွန်မလာလုပ်လိုက်မယ်၊ ရပြီနော်”

မသန်းပျိုက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်

“လာ လာ မေ့သမီးတွေလား၊ တို့အပေါ် ဝံ့ကရအောင်”

စည်ပင်ဝန်ထမ်းက သူမကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါလိုက်ပြီး လက်လျှော့လိုက်ရတော့သည်။

မသန်းပျို တိုက်တံခါးကို ဂျိမ်းခနဲပိတ်ချလိုက်ပြီး စည်ပင်ဝန်ထမ်းကို လှည့်ကြည့်ကာ မကြားတကြားနှင့်

“ဟွန်း ငါ့သမီးတွေကိုများ ခွေး ခွေးနဲ့ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ဒါတွေသာ”

တိုက်ခန်းလှေကားကျဉ်းလေးပေါ်သို့ ခွေးတပြုံနှင့်တက်လာသည့် မသန်းပျိုကို တိုက်ခန်းနေမိသားစုများအားလုံးက ခါကြသည်။

“မသန်းပျို၊ ခင်ဗျား ခွေးတွေခေါ်တင်လာပြန်ပြီလား၊ သူတို့အတွက် တွေက ရင်ကြပ်တယ်ဗျ”

“ဪ ကိုတင်အောင်ရယ်၊ ခဏတော့သည်းခံပါ အောင်မှာ နှစ်ပထွေးစည်ပင်တွေက သေမင်းတမန်လက်နက်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် ဖို့ဖြုတ်ဖို့ လုပ်နေကြလို့ပါ”

ကိုတင်အောင် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး၊

“မသန်းပျိုရယ်၊ ခင်ဗျားမလဲ အသက်တွေလည်းကြီးလှပေါ့ ဒီအလုပ်
တွေနဲ့ပဲ လုံးပမ်းနေတာ”

မသန်းပျိုက တင်အောင်ကို အပေါ်စီးမှ ပြုံးကြည့်သည့်အကြည့်
နှင့် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြုံးရင်း

“အသက်ကြီးတော့ ဒါတွေ ပိုလုပ်ရမယ်လေ ကိုတင်အောင်ရယ်၊
ဒါလည်း ကုသိုလ်ရေးပဲပေါ့၊ သတ္တဝါတွေကို ကယ်တင်တာပဲလေ၊ ရှင်တို့ဘုရား
ဒကာ ကျောင်းဒကာတွေလုပ်ပြီး အဆီရစ်နေတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို သွားကျွေး
နေမှ ကုသိုလ်လား၊ ဒီလိုငတ်ပြတ်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကျွေးမွေးပြီး သူတို့
သေဘေးကလွတ်ကင်းအောင် ကယ်တင်တာကလည်း ကုသိုလ်ပဲလေ၊ ကျွန်မ
ကတော့ သတ္တဝါအချင်းချင်း ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတာကိုတော့ လုံးဝကြည့်နေ
မှာမဟုတ်ဘူး”

မသန်းပျိုတို့ ခါနေအောင် လှည့်ထွက်လာ၏။

“ဟွန်း ကောင်းပါတယ် မသန်းပျိုရယ်၊ ခင်ဗျားရောဂါနဲ့ခင်ဗျား
တစ်ချိန်ကျရင် ဆေးမရှိဖြစ်နေမှာကို တွေးပူမိပါရဲ့”

ခနဲပြောလိုက်သည့် ကိုတင်အောင်စကားကြောင့် မသန်းပျိုတစ်
ယောက် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးနှင့်စိုက်ကြည့်ပြီး

“စိတ်ချ၊ သန်းပျိုတို့ ဒီအလုပ်ကို တစ်သက်လုံးလုပ်လာတာ၊ ဒီမှာ
တွေ့လား၊ ဝလို့ ဖီးလို့၊ ရှင်သာ ဘုရားဘုရားနဲ့ လက်က ကားရားဖြစ်ပြီး
သေပန်းမလှဖြစ်နေဦးမယ်”

မသန်းပျို ပြောရင်းဆိုရင်း တိုက်လှေကားတစ်ဆင့်ပေါ်သို့ တက်
သွားလေပြီ။ ကိုတင်အောင်သာ ဒေါသအလိပ်လိုက်နှင့် ကျန်ခဲ့ရတော့သည်။
တစ်တိုက်လုံးက မသန်းပျိုကို ခွေးကိစ္စနှင့်ဆိုလျှင် လက်လျှော့ထားရ၏။
တစ်တိုက်လုံး တိုက်အစမှ ခေါင်မိုးထိတိုင်အောင် သူမကယ်တင်ထားသည့်
ခွေးပေါင်းသောက်ခြောက်ထောင်ကလည်း တက်ချည်ဆင်းချည်နှင့် လမ်း
သလားတတ်ကြသည်။

သူမကိုပြောလျှင် လူကို ကက်ကက်ပါအောင် ရန်တွေ့တတ်သည်။

ကြာတော့ ပြောမနိုင်၍သာ ကြည့်နေရ၏။ ဘယ်သူမှတော့ မနှစ်မြို့ကြပါ။

မသန်းပျိုကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ လူတကာ မေးငေါသည်ကို ဝရုမစိုက်ဘဲ ကမ္ဘာ့ကယ်တင်ရှင်ကြီးမျက်နှာပေးမျိုးနှင့် သူ၏တိုက်ခန်းရှိရာ လေးလွှာသို့ရောက်ခဲ့သည်။

“အမေ အမေ တံခါးဖွင့်ပါဦး”

သူမဘေးနားမှ တအီအီ တအာအာနှင့် သတ္တဝါများဘက်သို့ လှည့်ပြီး

“ဒီနေ့တော့ ညီမလေး ဂျနီဖာနဲ့ တည့်အောင်ဆော့ကြနော်”

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် မသန်းပျို တယုတယမွေးထားသည့် မွေးပွဲခွေးဖြူလေးက သူနှင့်မျိုးတူသတ္တဝါများကို မတူမတန်သလို စူးစူးဝါးဝါးထိုးဟောင်တော့သည်။ အခန်းရှေ့မှ သတ္တဝါများကလည်း တိုက်ပေါ်မှ ကြီးကျယ်နေသည့် သတ္တဝါလေးကို မျက်မုန်းကျိုးနှင့်ပြီးသားအရှိန်နှင့် တစ်တိုက်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် ဟောင်ကြတော့သည်။

သူတို့စိတ်ထဲတွင်တော့ အမျိုးတူဖြစ်လျက်သားနဲ့ တိုက်ကြီးပေါ်တွင် တသွေးတမွေးနှင့် ဟန်ကျလှသည့် ခွေးစဉ်မမီ ခွေးဂျပမလေးကို အခွင့်အရေးရလျှင် တစ်ခါတည်း ဇီဝိန်ပင်ဖြုတ်ပစ်မလား ထင်ရလောက်အောင် ဒေါသကြီးနေကြတော့သည်။

မသန်းပျိုမှ ကြားဝင်ရပ်ရင်း

“ဟဲ့ ဂျနီဖာ၊ တိတ်စမ်း၊ ကိုယ့်အစ်မတွေကို ဟဲ့ ဂျနီဖာ ဪ”

မသန်းပျိုတစ်ယောက် ဟိုဘက်လည်းမနိုင်၊ ဒီဘက်လည်းမနိုင်နှင့် ကြားမှာ ဗျာများနေတော့သည်။ အိမ်ထဲမှ အပူလေးက သူ့ထဘီတိုဆွဲထား၏။ အပြင်မှ အကောင်ကြီးတွေက သူ့ပခုံးပေါ်တက်ရပ်နေသည်။

နောက်ဆုံး မသန်းပျိုတို့အမေကြီး တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းနှင့် ခြောက်လှန့်အော်ဟစ်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်မှသာ စစ်ပွဲက ပြီးတော့သည်။ အတောင်မှ အတွင်းနှင့်အပြင် တောင်နှင့်မြောက်ကိုရိုးယားလို ဟန်သံကြသေး၏။

မသန်းပျိုတို့အမေကြီးက ခုံပေါ် မောမောပန်းပန်းနှင့် ထိုင်ချလိုက်

၅၆ နတ်မုခ်

ပြီး လက်ထဲမှ တံမြက်စည်းကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

“သန်းပျိုရယ်၊ ငါလည်း သေတောင်သေချင်တယ်”

“သေချင်ရင်သေလိုက် အမေရေ၊ စဉ်းစားမနေနဲ့”

မသန်းပျိုက သူ့ခွေးမလေးရှေ့ထိုင်ချပြီး မအေကို ပက်ခနဲခပ်ပက်လိုက်၏။

“သမီးဂျနီဖာ၊ မောသွားလား မှန်း၊ ကြည့်စမ်း၊ နှလုံးကိုခုန်လို့၊ မျက်နှာရောသစ်ပြီးပြီလား၊ ဟင်း မသစ်ရသေးဘူးပဲ”

“ဟွန်း သူ့ခွေးကျတော့ ဖြစ်နေလိုက်တာ”

“အမေ ကျွန်မ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးနော်”

“ဘယ်ရန်ဖြစ်ချင်မှာလဲ၊ နင်က ခွေးကို ငါ့ထက်ပိုအရေးပေးတာလေ”

မသန်းပျို ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး “အမေနော်အမေ၊ ဂျနီဖာကို

ခွေးလို့မခေါ်ပါနဲ့လို့ ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ”

“ခွေး ခွေးမခေါ်လို့”

“အမေ”

မသန်းပျို စူးစူးဝါးဝါး အော်တက်လိုက်၏။

“တော်ပြီ အမေရယ်၊ အမေလည်း ကျွန်မနဲ့မနေနဲ့၊ အမေ့သားသမီး

ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊
ညည်းတစ်ကိုယ်လုံး
ခွေးမြေကကြီးပဲ၊
ပါးက သနပ်ခါးကလည်း
တစ်ဘက်က
ခွေးလျှာထဲပါသွားတယ်
ထင်တယ်၊
ရင်ဘတ်မှာရော
ကျောမှာရော
ခွေးမြေကတွေနဲ့

တွေနဲ့သာ သွားနေတော့၊ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း မောလာပြီဟုတ်တယ်”

“အောင်မလေး ငါက သွားနေလို့ရတယ်၊ ငါ့သားသမီးတွေက အကုန်ပြည့်စုံတယ်၊ ညည်းသာအဖော်မရှိ အလှော်မရှိလို့ ငါနေပေးနေရတာ”

“ဟွန်း ရတယ်၊ ရတယ်၊ သန်းပျိုမှာ ဂျနီဖာရှိတယ်၊ အောက်ဆင်းရင် ရေဗက္ကတို့ ဆိုင်းဇီတို့ရှိတယ်၊ သိပြီလား”

“အေး အဲဒါတွေကြောင့် နင်ဘယ်လောက် ငရဲများလည်း မသိဘူး မဟုတ်လား”

“တော်ပြီ အမေရယ်၊ ကျွန်မ မနက်ဖြန် ဈေးရောင်းထွက်ရဦးမယ်၊ အေးဆေးနားချင်နေပြီ လာ သမီး ဂျနီဖာ”

ပြောပြောဆိုဆို မသန်းပျိုတစ်ယောက် ခွေးမလေး ဂျနီဖာကိုဖက်၍ အခန်းတွင်းသို့ လှိမ့်ပက်လှိမ့်ပက်နှင့် ဝင်သွားတော့သည်။

မသန်းပျိုတို့၏ အိမ်တွင်းစစ်ပွဲက နေ့စဉ်လိုပင်။

x x x

“ဟဲ့ သန်းပျို ဘာတွေတုန်း”

လက်နှစ်ဘက်လုံး အထုပ်အပိုးတွေ မနိုင်မနင်းနှင့် လှမ်းဝင်လာသည့် မသန်းပျိုကို အမေကြီးမှ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ကြေးအိုးတွေ အမေရေ”

“ဟုတ်လား ငါလည်း ခံတွင်းပျက်နေတာနဲ့”

မသန်းပျိုက အမေ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး

“အမေတို့ကလည်း စားရသလောက် ငတ်တယ် သိလား၊ ဟုတ်တယ် ပြောရတာ၊ ဒါက ဂျနီဖာအတွက် အမေရေ၊ ဂျနီဖာလေး နေမကောင်းလို့ ဆေးတောင်ခေါ်ထိုးရတာ သိသားနဲ့၊ အမေက မာမာချာချာကြီးနဲ့ ဘယ်နှယ် လာငတ်နေရလဲ”

“ကဲ မိသန်းပျို၊ ငါပြောလည်း ပြောတယ်ဖြစ်မယ်”

“တော်ပါအမေရယ်၊ အမေ့အတွက် နောက်နေ့ဝယ်ခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒါနဲ့ ဒီအထုပ်တွေကရော”

အမေမေ

“ငါ့သေတ္တာတွေအမေ၊ နောက်နေ့ ဂျနီဖာကိုကျွေးဖို့ သူက နေမကောင်းရင် ငါ့သေတ္တာပဲ စားတာ၊ အမေလည်း သိပါတယ်”

“အမေ”

“ဘာတုန်း”

“ကျွန်မမရှိလည်း ကျွန်မသမီးကို စေတနာပါပါလေး ကြော်ကျွေးနော်၊ မေတ္တာဆိုတာ ရောင်ပြန်ဟပ်ပါတယ် အမေရဲ့”

အမေက မဲ့ရွဲ့ပြီး

“အေး၊ ညည်းသာ မေတ္တာရောင်ပြန်ရအောင်ကြိုးစား သိရဲ့လား၊ ညည်းအစာကျွေးနေတဲ့လက်ကို ပြန်မကိုက်မိစေနဲ့”

“အမေ”

မသန်းပျိုအော်သံကြီးက တိုက်တစ်ခုလုံးပင် ပြိုကျမတတ်ကျယ်လောင်လှ၏။

x x x

တိုက်အောက်ထပ်တွင် မသန်းပျိုတစ်ယောက် ခွေးတစ်စီးနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။

“ရော့ ရော့ အိကြာကွေးတွေ သမီးတို့စားကြ၊ ပေါင်မုန့်တွေလည်း စားကြ၊ ရော့ ရော့၊ ဟေးဟေး ခစ်ခစ်၊ ဟဲ့ ပါးကို ဘယ်နှယ် လျှာနဲ့လျက်ရလဲ”

ဪ ပခုံးပေါ်ကလက်တွေ ဖယ်ပါဦး၊ ရော့ ရော့ စားစမ်းပါ၊ ငါ့သမီးတွေ လှနေဝနေရင် ကျေနပ်တယ်၊ နောက်နေ့ကျတော့ အမဲသားကို ရှယ်ကျွေးမယ်သိလား၊ ဂျနီဖာကိုပဲ ချစ်တယ်မထင်နဲ့၊ သမီးတို့ကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ခစ်ခစ် ကဲ ကဲ လူပေါ်ကိုပဲ တက်မနေနဲ့ စားပါဦး”

အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လာသည့်မသန်းပျိုကြည့်၍ အမေကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဟဲ့ သန်းပျို မှန်သွားကြည့်စမ်း”

“ဘာလို့လဲ အမေရဲ့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ညည်းတစ်ကိုယ်လုံး ခွေးခြေရာကြီးပဲ ပါးက သနပ်ခါးကလည်း တစ်ဘက်က ခွေးလျှာထဲပါသွားတယ်ထင်တယ်၊ ရင်ဘတ်

မှာရော ကျောမှာရော ခွေးခြေရာတွေနဲ့”

မသန်းပျို အမေ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး

“ဒါများအမေရယ်၊ ရေချိုးလိုက် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“ညည်းမို့ ခွေးကျွန်ခံတယ်”

“အမေ အမေတို့ဟာလေ နေရာတကာပါတယ် ပြောတော့လည်း ပြောတယ်ဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မလေ မနက်က အကြာကွေးဝယ်ပြီး ပြန်တော့ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ထမင်းမစားရလို့ဆို ပြီးတော့ တောင့်တာ ကျွန်မဝယ်ထားတဲ့ အကြာကွေးထဲက တစ်ချောင်းလောက် ပေးခဲ့မလို့၊ ဒီလိုဂရိုဂျောင် ပွစိပွစိတွေကို သတိရလို့ စေတနာပျက်ပြီး”

“မပေးခဲ့ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

“ညည်းလိုလူကတော့လေ”

“အိုး လူဆိုတာ လိုက်တောင်းနေရင် တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်က ကျွေးမှာပဲ၊ ခွေးတွေကသာ ကျွန်မလိုကျွေးသူ မရှိရင်ငတ်မှာ”

အမေက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး မသန်းပျိုကို စိတ်ပျက်သလိုကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခွေးတွေကို ဒီလောက်သဒ္ဓါလွန်တယ်ရယ်မသိလင်မရှိသားမရှိနဲ့ အသက်ကြီးလေ ပိုဆိုးလေရယ်၊ သူဝမ်းတောင်သူ မသဒ္ဓါဘဲနဲ့ ဟွန်း”

အမေက မသန်းပျိုကိုကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်တွေးလိုက်မိသည်။

x x x

“မသန်းပျို ခွေးတွေက လူတွေကို လိုက်ဆွဲနေတယ်နော်”

“ဘယ်သူ့ကိုဆွဲတာလဲ”

“အိုး ဒီလိုပဲ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေကို လိုက်ဆွဲတာပေါ့”

“ဟုတ်လို့လား၊ ကျွန်မ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်နေတာပဲ”
ချောင်းပေါက်တော့မယ် မဆွဲပါလား”

“ခင်ဗျား စကားကပ်ပြောတာပဲ”

၆၀ နတ်မုခ်

“ဟုတ်တယ်လေ၊ လမ်းသွားတာ ငြိမ်ငြိမ်မသွားလို့နေမှာပေါ့”

“ကဲ ကိုက်ပါပြီတဲ့၊ ဘယ်သူတာဝန်ယူမှာလဲ”

“ဘယ်သူက တာဝန်ယူမှာလဲ၊ ဘာလဲ ကျွန်မကို သူတို့မိဘများ ဒါမှမဟုတ် NGO များမှတ်နေလား၊ NGO တောင် ဒါမျိုးဝန်မဆောင်ဘူး”

“ခင်ဗျားဗျာ၊ စည်ပင်က ရှင်းမယ်ဆိုတော့လည်း မဟုတ်၊ တာဝန် ယူမလားဆိုတော့လည်း တာဝန်မယူ”

မသန်းပျိုက မျက်နှာကို ချိုလို့ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်နှင့် သီချင်းလေးပင် ညည်းလိုက်သေးသည်။

x x x

“မသန်းပျို မသန်းပျို”

“ဟေ”

“ဒီမှာ မြန်မြန်လာပါဦး၊ ဟိုဘက်တိုက်ကခွေးတွေ စည်ပင်ကအဆိပ် ချလို့ မိကုန်ပြီ၊ ဒီမှာ ဒီကခွေးတစ်ကောင်ပါ အဆိပ်မိလာတယ်”

“ဘာ သေပြီလား”

“မသေသေးဘူး”

“အေး ငါလာပြီ”

မသန်းပျို တိုက်လှေကားများကို တဒုန်းဒုန်းနင်းရင်း လှေကားထစ် များကို ကျော်ခွဆင်းလိုက်၏။

“မယောင်တဲ့နေရာကို နနွင်းလူးပြန်ပြီ၊ အတော်အားတဲ့ဟာတွေ၊ သတ္တဝါချင်းချင်း မေတ္တာနည်းလိုက်ကြတာ၊ နနွင်းတွေ နနွင်းတွေ အကုန် မှောက်ပါစေဟော်”

မသန်းပျို ပြေးလွှားဆင်းရင်း ပါးစပ်မှလည်း တတွတ်တွတ် မေတ္တာ ပို့လာသည်။

“ဟယ် မိနီမငြိုးပဲ”

မသန်းပျို တုံးလုံးလဲ၍ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေသည့် ခွေးကြီးငှေ့ တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အနီးတွင်ရပ်နေသည့် မသန်းပျိုတို့ကဲ့သို့ ခွေးချင်းသူများ အဖွဲ့မှ မအေးကို

“ဟဲ့ မအေး၊ ထန်းလျက် ထန်းလျက်၊ ဪ ကန်စွန်းရွက်ပါ ဘယ်နားရမလဲ”

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ မသန်းပျို ကျွန်မမှာရှိတယ်”

“အေး အေး လုပ်စမ်းပါအေ၊ မြန်မြန်လေး”

“ထောင်းရမလား”

“ဟေ့အေး၊ မထောင်းနဲ့ ဒီအတိုင်းယူခဲ့”

မအေးယူလာသည့် ထန်းလျက်နှင့်ကန်စွန်းများကို သူမပါးစပ်ထဲ ပလုပ်ပလောင်းဝါးရင်း လက်ဝါးပေါ်ထွေးထည့်ကာ အဆိပ်မိနေသည့် ခွေးပါးစပ်ကိုဖြုကာ

“ဟ ဟ မိနီ ဟ၊ မေ့သမီးဟပါ”

မသန်းပျို အတင်းထိုးထည့်လိုက်သည်။ ကျန်နေသည့် ကန်စွန်းရွက်များ ထန်းလျက်များကိုလည်း အဆက်မပြတ် ဝါးကာ ခွေးပါးစပ်ထဲတရစပ် ထိုးသွင်းပေးလိုက်၏။

“မသန်းပျို မရတော့ဘူး၊ သေပြီ”

“ဟင်း မသေရဘူး၊ မသေရဘူး၊ မိနီ မိနီ ဟပါ မေ့သမီး ဟ ဟ”

“မရတော့ဘူး မသန်းပျိုရဲ့”

“အောင်မလေး ဟီးဟီး အီးအီး ငါ့သမီးတွေကို သတ်တဲ့လူတွေ သေပါစေတော်၊ အလကားနေအလကား ဖင်ယားပြီးတော့ အီးဟီးဟီး”

စောစောစီးစီး မသန်းပျို၏ ငိုသံကြီးမှာ တစ်တိုက်လုံးကို သောသောညံနေတော့သည်။

x x x

“ဟဲ့ ဟဲ့ မသန်းပျို မျက်နှာသွားသစ်၊ မျက်နှာမသစ်ခင် လက်အရင်ဆေးချည်၊ မျက်နှာမှာရော လက်မှာရော ခွေးအခွေတွေလား၊ ပေပွနေတာပဲ”

မသန်းပျို အမေ့ကို လှမ်းပြီး မျက်စောင်းခဲလိုက်၏။ ပါးစပ်မှဟောလောလောဆယ် ဘာမှမပြောနိုင်သေး။ ရင်တစ်ခုလုံး အပူမီးဟပ်ပြီး ပူလောင်နေသည်။

မသန်းပျို ဘေစင်တွင် ရေဖွင့်ချပြီး လက်ထိုးခံလိုက်သည်။ မုက်လုံး

ထဲတွင်လည်း မိနီကို သနားလွန်း၍ မျက်ရည်များ စီးကျလာ၏။ ဘေစင်ဘေးတွင် ထောင်ထားသည့်ဗူးထဲမှ ဆပ်ပြာဆီကို လက်ဖဝါးပေါ် အနည်းငယ်ထည့်၍ လက်ကိုပွတ်တိုက်ချလိုက်သည်။

“အား စပ်လိုက်တာ”

လက်ကို ဆပ်ပြာထိသွား၍ ဖျဉ်းခနဲ စပ်တက်သွားသည့်နေရာကို သူမရှာကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ မိနီသွားနဲ့ နည်းနည်းခြစ်မိတယ် ထင်တယ်”

သူမမျက်နှာကိုပါ တစ်ဆက်တည်း သစ်ချလိုက်သည်။ လက်ဖဝါးပေါ်မှ အနာက ဆစ်ခနဲ နာလာ၏။ သူမ၏ရင်ထဲမှ အနာကိုတော့ မိအံ့မထင်ပါ။ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်များပါးပေါ်သို့ လိမ့်စီးကျလာပြန်သည်။

x x x

“ဟဲ့ မသန်းပျို ညည်းလက်က ရောင်ပြီးနီနေသလားလို့”

“ဟုတ်တယ်အမေ၊ နည်းနည်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုနေ့ကလေ ဟို နနွင်းတွေ မိနီကိုသတ်လိုက်တဲ့နေ့က ကန်စွန်းရွက်ခွံ့လိုက်တာ မိနီသွားနဲ့ နည်းနည်းခြစ်မိထင်ပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း ဆေးသောက်လေ”

“နည်းနည်းပါအမေရာ၊ ကျွန်မ မန်းဆေးလိမ်းလိုက်ပြီ”

x x x

“ဟဲ့ မသန်းပျို၊ နေမြင့်ပေါ့၊ မထလား၊ တစ်ခန်းလုံးလည်း မှောင်လို့ ဈေးမသွားလား”

မသန်းပျို အိပ်ရာထက်လူးလိမ့်ရင်း

“ကျွန်မ နည်းနည်းနေမကောင်းဖြစ်နေလို့ အမေရယ်”

“ဟုတ်လား၊ မှန်း၊ တော်တော်နေမကောင်းတာလား၊ အား ပူခြစ်နေတာပဲ၊ ဆေးသောက်လေ”

“အင်း ရတယ်”

“ရတယ် မလုပ်နဲ့၊ ဒုသောက်”

အနုပညာရှင်

၆၃

“ရပါတယ်၊ အမေ၊ ကျွန်မ အေးဆေးနေချင်လို့ အမေ အပြင်ထွက်ရင် ရပြီ”

မသန်းပျို စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အမေ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး အော်ပစ်လိုက်သည်။ မသန်းပျို၏မျက်လုံးများက ရဲတောက်နေ၏။

x x x

မသန်းပျို အိပ်ရာမှ ဆတ်ခနဲလန့်နိုးလာ၏။ တစ်ခန်းလုံး မှောင်မဲတိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ့အိပ်နေသည့်နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့် ခွေးလေးတစ်ကောင်။ သူမ ခွေးဖြူလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ခွေးဖြစ်လျက်နဲ့ အကျီတွေလည်း ဝတ်ထားတယ်၊ ခေါင်းမှာလည်း ဘီးကုတ်လှလှလေးနဲ့၊ ဟော ဟိုနားက မှန်တင်ခုံမှာ ခွေးဖြူလေး၏ ပစ္စည်းမျိုးစုံတင်ထားသည့် မှန်တင်ခုံပေါ် ခွေးဖြူလေးအမွှေးများကို ပြီးဟန်တူသည့် ဘီးလှလှလေးတစ်ခု၊ နောက်ပြီး အမွှေးဆီမျိုးစုံ၊ စင်အောက်တွင်တော့ ငါးသေတ္တာများ၊ ဟိုးမလှမ်းမကမ်းတွင်တော့ ခွေးဖြူလေး စားလက်စပန်းကန်မှ ကြက်ပေါင်ကြီးက သူ့ကို မျက်စပစ်နေသယောင်”

မသန်းပျို အသားတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

“အမျိုးတူချင်း တိုက်ကြီးပေါ်နေပြီး ခွေးပါးဝနေတဲ့ဟာမ”

သူမဒေါသတို့ အထွတ်အထိပ်ရောက်ပြီး မလှမ်းမကမ်း ခွေးဖြူမလေးပေါ် ခုန်အုပ်ချလိုက်ပြီး လည်မျိုကို ခဲချလိုက်တော့သည်။

x x x

ခွေးဒုက္ခောအနန္တောနဲ့ မသန်းပျိုတစ်ယောက် ခွေးရူးပြန်လို့သေရှာပြီလေ။

သမီးလျှော

မှတ်စုတ် မှတ်	-မြေးများကို ပြုစုပျိုးထောင်ပါ။ သူတို့တွေက ခင်ဗျားသားသမီးတွေ ခင်ဗျားအပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့မှုတွေကို လက်တုံ့ပြန်ပေးကြလေ့ရှိသူတွေ။
---------------	---

ကြောင်သန်းတင်ရဲ့
သင်ခန်းစာ
သတ်မှတ်ပေး

ကြောင်သန်းတင်ရဲ့ သင်ခန်းစာ

သူ့အကြောင်းမပြောခင် သူ့နာမည်အကြောင်းကို အရင်ရှင်းပြရဦးမယ်။ နာမည်ရာဇဝင်ကိုက နည်းနည်းရှည်တယ်။ ကြောင်သန်းတင်ရဲ့အမေက ပွဲကြိုက်ခင်တစ်ယောက်လေ။ ကိုယ်တိုင်သာ မနီးစပ်လို့ မဖြစ်ခဲ့တာ။ ဇာတ်မင်းသမီး သိပ်ပြီးဖြစ်ချင်တဲ့သူ။ သူ့အကြိုက်ဆုံးနဲ့ အားအကျဆုံးမင်းသမီးက ရွှေမန်းတင်မောင်ရဲ့ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကက်ဆက်ခွေထဲက မာယာဒေဝီလုပ်တဲ့ အောင်သန်းတင်ဆိုသူပေါ့။ ဘယ်လောက်အထိကြိုက်သလဲဆိုရင် ပထမဦးဆုံးမွေးတဲ့ကလေးကို အဲဒီနာမည်ပေးမယ်လို့ ယောက်ျားမရခင်ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာတဲ့။ တကယ်မွေးတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်နေရော။ ဘာဖြစ်နေနေ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ မပြင်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ဒီနာမည်ကို ပေးပစ်လိုက်တာနဲ့တင် သူ့နာမည်က အောင်သန်းတင်ဖြစ်ကရော။

ဒါပေမယ့် ဒီနာမည်က သူနဲ့မလိုက်ဘူးထင်ပါရဲ့။ (၇)တန်းလောက်ရောက်တော့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အောင်သန်းတင်လို့ မခေါ်တော့ဘူး။ ကြောင်သန်းတင် ဖြစ်သွားပြီ။ သူက ပြောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က အလိုလို ပြောင်းပေးလိုက်တာ။ ကြောင်သန်းတင်ဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ဘယ်လောက်အထိ တွင်သွားသလဲဆိုရင် နဂိုနာမည်အရင်း အောင်သန်းတင်ဆိုတာကိုတောင် မသိတဲ့သူတွေ များလာတဲ့အထိပဲ။

ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲဆိုရင် သူ့ရဲ့ဗီဇစရိုက်၊ အမူအကျင့်ကြောင့်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ သူက ရူးနေတာမဟုတ်သလို ကောင်းပါတယ်လို့လည်း ရဲရဲပြောမရတဲ့သူမျိုး။ အရူးမဟုတ်၊ အကောင်းမဟုတ်

ဆိုတာ သူလိုလူမျိုးကိုခေါ်တာနေမှာ။ ဘယ်လိုကြောင်တာလဲဆိုတော့၊

(၆)တန်းနှစ်က လပတ်စာမေးပွဲဖြေအပြီးမှာ ဆရာက အတန်းထဲကို အဖြေတစ်ရွက်ယူလာပြီးပြတယ်။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ချင်း ကို သေသေချာချာ လက်ဆင့်ကမ်းကြည့်စေတာပါ။

အဖြေလွှာရဲ့ ပထမဦးဆုံး စာမျက်နှာမှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ပုံတော် ကို ရောင်စုံခဲတံနဲ့ အကျအနဆွဲထားလိုက်တာ။ အခကြေးငွေနဲ့ဆွဲစားတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ဦး ဆွဲထားသလိုကို သပ္ပာယ်တာ။ ကြောင်သန်းတင်က ပန်းချီ တော်တယ်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်းက ပန်းချီပုံကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကြောင်သန်းတင်မှန်း ချက်ချင်းသိကြတယ်။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ ဒီလိုဆွဲနိုင် တာ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိတာကိုး။

ဘုရားပုံတော်အောက်မှာရေးထားတဲ့စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့မှ တဝါးဝါး ပွဲကျကုန်တာ။ ကြောင်သန်းတင်ရေးထားတာကလည်း ကြည့်ဦးလေ။

“သင်၏မေးခွန်းများကို ကျွန်ုပ်မဖြေနိုင်ပါ။ အရာရာကို ခြွင်းချက် မရှိ ထိုးထွင်းသိမြင်တော်မူသော သဗ္ဗေညုတဉာဏ်တော်ရှင် မြတ်စွာဘုရား ရှင်က ဖြေဆိုတော်မူလိမ့်မည်”တဲ့။ ရေးမယ့်သာရေးတာ။ သူ အဲဒီလိုရေးလွှတ် လိုက်တဲ့ ဘာသာရပ်က ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအပေါ် စေတနာကြီးသလို အရိုက်ကြမ်းပါတယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ မြန်မာစာဆရာ ဦးတင်ထွန်းရဲ့ မြန်မာ စာဖြေတဲ့ရက်မှာ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ အတန်းရှေ့ထုတ် ခဲ့ပေါ်တက်ရပ် ခိုင်းပြီး ရိုက်လိုက်တာများ မြင်ရတဲ့သူတောင် စိတ်ကူးနဲ့နာတဲ့အထိပဲ။

ဒါမျိုးလုပ်တယ်ဆိုတာ ကြောင်သန်းတင်က ဗရုတ်ကျတာ မဟုတ် ဘူး။ တကယ်ကို တည်တည်တံ့တံ့ စိတ်နဲ့လုပ်တာ။ သူ့အဖြေကလည်း ကြည့် ဦး။

“ငါဖြေရင် မှားမှာကြောက်လို့ကွ”တဲ့။

သူရဲ့ ဒီလိုကြောင်ကွက်တွေက အများကြီး။ သူ့အိမ်မှာ အမေရိကန် အလံကြီး လွှင့်တင်ထားလို့ တာဝန်ရှိတဲ့သူတွေက ခေါ်ယူစစ်ဆေးတာလည်း ခံရပြီးပြီ။ နောက်မှ ငကြောင်မှန်းသိလို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တာ။

“မိုးရွာထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းတယ်၊ ရွာနေလား”လို့ ဆေး

ကြည့်။

“ပန်းပင်လေးတွေက ငါစေတနာကို အသိအမှတ်ပြုတာ ခံချင်လို့ ကွ၊ မိုးရွာတာ တစ်ပိုင်း၊ ငါရေလောင်းတာ ငါအပိုင်းပဲ၊ ပန်းပင်မှာ အသက်ရှိ တယ်ကွ၊ ငါ့ရဲ့ဂရုစိုက်မှုကို သူတို့က သိနိုင်တယ်”တဲ့။ ဟုတ်ပါ့မလားလို့ မေး ကြည့်။

“နိုင်ငံခြားမှာ ငြိမ့်ညောင်းတဲ့ ဂီတသံဖွင့်ပေးထားတဲ့ ပန်းခြံကအပွင့် တွေ ပိုပွင့်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့မဖတ်ဖူးဘူး မဟုတ်လား”တဲ့။

ကိုင်း ဒီလိုလူမျိုးကို အရှင်လို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြောမလဲ။

သူမိန်းမခိုးပုံကလည်း ကြည့်ဦး။ သူ့ကို ကြောင်မှန်းမသိလို့လား။ ဖူးစာပဲလားတော့ မသိဘူး။ ဆီစက်ပိုင်ရှင်သမီးနဲ့ကိုရတာ။ သူများလို ညမောင် မောင်ခိုးတာမဟုတ်ဘူး(ခုယူထားတဲ့မိန်းမ)သူရည်းစားကို ချောမော့ပြီး မြို့နယ် တရားရုံး(ဟိုဘက်မြို့က)မှာ ရှေ့နေတွေ၊ သက်သေတွေ၊ တရားသူကြီးတွေနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်တာ။ (၁၀)ရက်လောက်နေပြီးတော့မှ ဝေ လီဝေလင်းအချိန်ကြီးမှာ အိမ်ရှေ့ကနေ သွားခေါ်တာ။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဇနီးကို ပြန်ခေါ်ချင်လို့”တဲ့။ ဆီစက်သူဌေးကလည်း ဥပဒေနားလည်သူဆိုတော့ လက်ထပ်စာချုပ်ဟာ တော်တော်ခိုင်လုံမှန်းသိတယ်။ သမီးကိုလည်း ထိန်းမရလောက်ဘူးဆိုတာသိတော့ “ငါ့သမီးက လိုက်မယ်ဆို ခေါ်သွား”ဆိုပြီး ပြောရတော့တာပေါ့။ တစ်ဖက်မှာတော့ သမီးကို နည်းမျိုးစုံ နဲ့ နားချခြိမ်းခြောက်ပြီးတားတယ်။

အချစ်စိတ်တက်နေတဲ့(ကြမ္မာငင်နေတဲ့)သမီးက ဘယ်လိုမှ ပြောလို့ မရဘူး။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြစ်ရင်လည်း လူသိပြီး ပိုအရှက်ကွဲရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် လက်လျှော့ပေးလိုက်ရတော့တာပေါ့။

သမီးကိုတော့ နာနာကျည်းကျည်း နောက်ဆုံးပြောလိုက်မိတယ်။

“မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးတာတော့ ငါလည်းမတတ်နိုင်ဘူး။ နှင့် အကောင်က နှင့်ကို စုံစုံမက်မက်မြတ်နိုးလို့တော့ ထင်မနေနဲ့၊ ငါ့စည်းစိမ်တွေ ကို သရေကျပြီး ငါ့သမက်ဖြစ်ချင်လို့ အဲဒါ နှင်သိထား၊ ငါကလည်း နှင့်လို သမီးမျိုးကို လွမ်းမိ နှမြောမိရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်သတ်သေလိုက်မယ်၊ ငါ့အသိ

ဉာဏ်ထဲမှာ နင်သေသွားပြီ၊ ငါအသက်ရှင်နေသ၍ ငါရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နား
တောင် မလာမိစေနဲ့၊ ကြားလား”

ယောက္ခမက ဒီလိုပြောတာကို ကြောင်သန်းတင်က ကြားသွားပါ
လေရော။ သူကလည်း စော်စော်ကားကား ယောက္ခမအိမ်ရှေ့ လာခေါ်သေး
တယ်။ အသာငြိမ်ပြီးတော့ ခေါ်မသွားဘူး။ ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ။ တန်ဆောင်
မုန်းလကြီးဆိုတော့ ဝေလီဝေလင်းမှာ အေးစိမ့်စိမ့်မို့ စောင်ကြီးခြုံလာတာကိုး။
အဲဒီစောင်ကို သူဌေးသမီးအပေါ်မှာ ခြုံပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြံထဲကို
လှမ်းအော်တော့တာပဲ။

“ဒီမှာယောက္ခမကြီး၊ အောင်သန်းတင်ဆိုတဲ့ကောင်က ခြေစုံလက်စုံ
နဲ့ မွေးလာပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ်တဲ့ ယောက်ျားဗျ၊ ခင်ဗျားသမီးကို
ချစ်လွန်းလို့သာယူတာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းတွေကို စိတ်ကူးထဲတောင်မထည့်ဘူး၊
ကျုပ်ကလည်း ရှင်းချင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ခင်ဗျားဆင်ထားတာ တစ်ခုမှ ယူ
မသွားဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမကိုကျုပ် ပြည့်စုံအောင် ဆင်နိုင်တယ်ဗျ၊ မာနနဲ့လူလုပ်
တဲ့ အောင်သန်းတင်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ” ဆိုပြီး သူဌေးသမီးကိုယ်
ပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်းဖြုတ်တော့တာပဲ။ ဖြုတ်ပြီးတာနဲ့ ခြံထဲကို

“ရော့ ဒီမှာနားကပ်”

“ရော့ ဒီမှာလက်ကောက်”

“ရော့ ဒီမှာဆွဲကြိုး”

ဆိုပြီး တစ်ခုချင်း ပစ်ထည့်တော့တာပဲ။ လက်ဝတ်လက်စား ကုန်
သွားပေမယ့်လည်း မနားဘူး။ စောင်အောက်က အင်္ကျီချွတ်လိုက်၊ ခြံထဲဝစ်
လိုက်၊ ထဘီဆွဲချွတ်လိုက်၊ ခြံထဲပစ်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး အတွင်းခံတောင် တော့
ဘူး။ ဂယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေတဲ့ သူဌေးသမီးလည်း မင်သတ်မိသလို သူ
လုပ်သမျှ ငြိမ်ခံနေရတော့တာ။

ဆီစက်သူဌေးဆိုတာကလည်း တရားသမားလူအေးဆိုတော့ နေ
နေတာနဲ့ပဲ ဘာမှကို ပြန်မပြောရဲဘူး။ နောက်ဆုံး ချွတ်ရာတုန်သွားတာမှ

“ကဲ ယောက္ခမကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်း ဘာမှမသွားဘူးနော်၊
နောက်မှ မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ လာမပြောနဲ့ တွက်လို့သွားပြီ” ဆိုပြီး

စောင်ပတ်ထားတဲ့ ရည်းစားကို ဆွဲခေါ်သွားတော့တာ။

ဆီစက်သူဌေးဆိုတာ သေတဲ့အထိ သမီးနာမည်ကိုတောင် တစ်ခွန်းမှ ဟ၊မသွားခဲ့ဘူး။ အဲဒီလောက်အထိ နာနာကျည်းကျည်း ဖြတ်သွားတာ။

ဒါကြောင့် သူ့ကို ကြောင်သန်းတင်လို့ခေါ်တာပေါ့။

x x x

လူကသာ ကြောင်တာ။ မိန်းမကိုတော့ တည်တည်တံ့တံ့ လုပ်ကျွေးပါတယ်။ သူတတ်ကျွမ်းတဲ့ ပန်းချီပညာနဲ့ပဲ လုပ်စားရတာပေါ့။ တစ်မြို့လုံး ကြည့်လိုက်။ ဆိုင်းဘုတ်မှန်သမျှ သူဆွဲတာတွေချည်းပဲ။ မကြာပါဘူး။ ဗီနိုင်းတွေပေါ်လာတော့ ပန်းချီလုပ်ငန်းက အလိုလိုရပ်သွားပါလေရော။

လူကသာကြောင်တာ။ ဉာဏ်ကတော့ တော်တော်ကောင်းတယ်။ သူပန်းချီဆိုင်ခန်းလေးက ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်နဲ့ တွဲနေတာ။ အလုပ်ပါးရင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ကို ဝင်ကူရင်းနဲ့ ဆံပင်ကို ကောင်းကောင်းညှပ်တတ်သွားပါလေရော။ နောက်ဆုံး ဆရာကိုကူရင်းနဲ့ ကော်မရှင်စား ညှပ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်သွားတာ။

သိပ်မကြာပါဘူး။ တစ်ကောင်ကြွက် ဆံပင်ညှပ်ဆရာက သူ့ရပ်ရွာကို ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတော့ ကြောင်သန်းတင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပန်းချီဆရာ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

x x x

တစ်နေ့မှာ ပင်စင်ယူထားပြီဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီး ဦးတင့်ထွန်း ဆံပင်လာညှပ်ပါလေရော။ ကိုယ့်တပည့်ဆီကို အားပေးတဲ့သဘောပါ။ ကြောင်သန်းတင်က ဖော်ဖော်ရွေရွေပါပဲ။ ဆရာကို ရိုရိုသေသေ ကြိုပါတယ်။ ဦးတင့်ထွန်းကလည်း ဝီတိတွေဖြာလို့။ ငါ့တပည့်တွေ ငါ့ကို ချစ်ကြသေးတယ်ပေါ့။

ကြောင်သန်းတင်က ဆရာကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ခြံထည်ခြံပေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်လိုပုံညှပ်မလဲဆရာ”

“လူကြီးပဲငါ့တပည့်ရယ်၊ ရွှေ့တစ်လက်မနောက်ပြောင် စုဆောင်းရေးကေသာ ညှပ်ပါကွာ”

ကြောင်သန်းတင်လည်း အိုကေဆိုပြီး စက်ကတ်ကြေးကို ဧကိုင်တော့တာပဲ။ ပြီးတာနဲ့ ဒီဘက်နားရွက်အပေါ်ကနေ ဟိုဘက်နားရွက်အပေါ်အထိ

ဆက်တိုက်ဆွဲထိုးချလိုက်တယ်။ တစ်ချက်။ နောက်တစ်ခါ နဖူးပေါ်ကနေစပြီး နောက်လည်ဂုတ်ပေါ်အထိ မကြာဘဲ တစ်ချက်ထိုးချလိုက်တယ်။ အဲဒီနှစ်ချက်လည်းထိုးပြီးရော ဆရာခေါင်းပေါ်မှာ အပေါင်းလက္ခဏာပုံ စက်ကတ်ကြေးရာကြီး ပေါ်လာတာပေါ့။

အဲဒီကျတော့မှ စက်ကတ်ကြေးကို ချလိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ဆရာကို ပြောစရာရှိတယ်ဆရာ” ဆိုပြီး ဇာတ်လမ်းစတော့တာပဲ။ ဆရာကလည်း သဘောရိုးထင်တော့ ပြောပေါ့။

အဲဒီလိုလည်း ခွင့်ပေးလိုက်ရော တောပြဇာတ်မင်းသားလို လေသံရော၊ ဟန်ပန်အမူအယာရောဖမ်းပြီး ပြောတော့တာပဲ။

“ဆရာအတန်းမှာ ကျွန်တော်နေတဲ့နှစ်ကလေ ဆရာရဲ့၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း(၆)ရက်နေ့မှာပေါ့၊ အတန်းထဲမှာ ဆူတဲ့သူတွေကို ထုတ်ရိုက်တုန်းကလေ၊ ဆူတဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်မပါပါဘူးဆရာရယ်လို့ ဘယ်လိုပဲရှင်းပြရှင်းပြဆရာ လက်မခံခဲ့ဘူး၊ ရက်ရက်စက်စက် သွေးခြေတွေဥအောင် ရိုက်ခဲ့တာမှတ်မိသေးလားဆရာ”

“ဟေ”

ဒီလိုမျိုး ပြောဆရာလည်း ကြောင်ကတန်း ပြန်စဉ်းစားလုံး ကျောင်းသားအကြိမ်ပေါင်းပြောတဲ့ တန်ရက်ကို ဘယ်မယ့် အလိုက်သင့်
“အေးကွာ၊
မှာပေါ့၊ ဆရာကလို့ပါ”ဆိုပြီး လေဒါပေမယ့် ကြောင်

ခေါင်းပေါ်မှာ
အပေါင်းလက္ခဏာကြီးနဲ့
ခြုံထည်ပြီးခြုံပြီး
ချွေးတွေပြန်နေတဲ့
ဆရာတောင်
သူကိုယ်သူ
ခွင့်မလွှတ်နိုင်
ဖြစ်သွားတယ်။

လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားတဲ့ သွားတာပေါ့။ ကမန်းပေမယ့်လည်း တစ်သက်တွေကို ရိုက်ဆုံးမခဲ့ရတဲ့နည်းမှမနည်းတာ။ သူဆောင်မုန်းလဆန်း(၆)မှတ်မိပါ့မလဲ။ ဒါပေပဲ ပြောရတာပေါ့။ ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မင်းတို့ကို လိမ္မော်စေ့ချင်ပြည် ထိုးပိုက်ရတယ်။ သန်းကင်က ဒီလောက်

နဲ့မရပ်ဘူး။ ဆက်ပြောတယ်။

“အတန်းထဲက သောက်ရေအိုးကွဲတော့ ကျွန်တော်မပါဘူးဆိုတော့ လည်း မရဘူးလေ၊ အတင်းစွဲချက်တင်ပြီး ရိုက်ခဲ့သေးတယ်လေ”

ဒါကိုလည်း မမှတ်မိတော့ပေမယ့် “အင်း မှတ်မိပါတယ်ကွာ၊ ဟုတ်မှာပါ”လို့ပဲ ပြောရတာပေါ့။ တပည့်တစ်ယောက်က နာကျည်းချက်တွေကို မကျေမနပ်ဖွင့်ဟနေတာ နားမထောင်ချင်ပေမယ့် မရတော့ဘူးလေ။ ခြုံထည်ကြီးခြုံထားရသလို ခေါင်းပေါ်မှာလဲ အပေါင်းလက္ခဏာပုံကြီး စက်ကတ်ကြေးနဲ့ အထိုးခံထားရတာဆိုတော့ လူကြားထဲသွားလို့မှ မရတော့တာကိုး။ ဒီတော့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ အောင့်အီးနားထောင်နေရတာပေါ့။

ကြောင်သန်းတင်က သူ့အရိုက်ခံခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို နေ့စွဲနဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့တကွ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောလိုက်တာ မနည်းဘူး။ နောက်ဆုံး ကျတော့မှ

“ဆရာ အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် ဆုံးမလိုက်တော့ ဆရာရယ်၊ ဆရာတပည့် ကျွန်တော်လေ ဘာဖြစ်လဲသိလား၊ ကျောင်းကိုကြောက်သွားတာပေါ့၊ ဒီတော့ ကျောင်းတွေလစ်တယ်၊ ကျောင်းလစ်တော့ စာမလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ စာမလိုက်နိုင်တော့ (၈)တန်းနှစ်နှစ်ကျပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့ရတယ် ဆရာရယ်၊ ခုတော့လေ ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်း ဆံပင်ညှပ်စားနေရပြီဆရာ၊ ဆံပင်ညှပ်စားနေရပြီ”

ကြောင်သန်းတင်က ကျော်ဟိန်းလိုလို ဝင်းဦးလိုလို အမူအယာနဲ့ ခံစားချက်အပြည့်ထည့်ပြီး ပြောနေလိုက်တာ။ မျက်ရည်တွေတောင်ဝိုင်းလို့။ ခေါင်းပေါ်မှာ အပေါင်းလက္ခဏာကြီးနဲ့ ခြုံထည်ကြီးခြုံပြီး ချွေးတွေပြန်နေတဲ့ ဆရာတောင် သူ့ကိုယ်သူ့ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ပြောမိပြောရာ ပြောချလိုက်တော့တယ်။

“အေးကွာ၊ ဆရာမှားပါတယ် တပည့်ရာ၊ ဆရာ သိပ်မှားခဲ့ပါတယ်ကွာ”လို့ ဝန်ခံပစ်လိုက်တာ။ အသံတွေတုန်၊ ငိုသံတွေတောင်ပါလို့။

အဲဒီကျတော့လည်း အောင်သန်းတင်က မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ကမန်းကတန်းနဲ့

“ဟာ မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ ဆရာ့ကို ကျွန်တော်က ဆရာအမှားတွေကို ဝန်ခံစေချင်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာရယ်၊ ဆရာ့ကိုလည်း ကျွန်တော် မမုန်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ကို လိမ္မာစေချင်တဲ့စေတနာနဲ့ရိုက်တာကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်”

ကြောင်သန်းတင် တားပေမယ့် မရတော့ဘူး။ ဆရာက မုဒိဝင်သွား ပြီလေ။ ငိုသံပါကြီးနဲ့ပဲ

“မရဘူးကွာ၊ မင်းကျေနပ်တယ်ဆိုလည်း ဆရာက တောင်းပန်ရမှာ ပဲ၊ ဆရာသိပ်မှားခဲ့တယ် တပည့်ရာ၊ ဆရာ့ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့”

ဆိုပြီး ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အော်ဟစ်ပြီး ခံစားချက်တွေ ဖောက်ခွဲတော့တာပဲ။ အဲဒီတော့လည်း ကြောင်သန်းတင်က ထိုင်ကန်တော့ပြီး

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးဆရာ၊ ဆရာ့ ကို ကျွန်တော်အပြစ်မယူပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဖြစ်စေချင်တာက နောင်လာနောင်သား ဆရာတွေ၊ ဆရာလို မလုပ်မိအောင် သင်ပြမှာကြားစေချင်လို့ ပြောပြတာပါ” ဆိုတော့ ဆရာကလည်း

“အေးပါကွာ၊ ဆရာဆရာမတွေတွေ့တိုင်း ဆရာလို အမှားမျိုး မမှား မိကြဖို့ မှားမိခဲ့ရင် ဆရာလိုပဲ လေးကွက်ကြားနဲ့ ခြုံထည်ကြီးခြုံပြီး နောင်တရ လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဆရာပြောမှာပါကွာ”

အဲဒီနေ့က ဆရာတင့်ထွန်း ခေါင်းတုံးကြီးနဲ့ မျက်ရည်တွေဝိုင်းပြီး ပြန်သွားတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ နောက်ကို ကြောင်သန်းတင်ဆိုင်ဘက် အပြာ ကိစ္စနဲ့လာတာတောင် မတွေ့ရတော့ဘူးတဲ့။

ကြောင်သန်းတင်လို့ နာမည်တွင်တာ တွင်သင့်လို့ကို တွင်တာလေ

သတ်ဦးစော

ကံကောင်းခြင်း

တော်တော်ကံကောင်းတဲ့လူပဲဗျာ။ မနေ့ကပဲ အသက်အာဆီ လုပ်တယ်။ ဟော ခုကြည့်စမ်း ခုတင် ကားတိုက်လို့ သေတော့ပြီ။

ကယ်ပါ ကယ်ပါ ယူပါ

“အဲဒါပါပဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေက အဲသလောက်ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ပြလိုက်ရုံနဲ့ ဆရာလို ဆရာမျိုးကတော့ ဆရာလို ပညာရှင်ဆရာတွေကတော့ သိလောက်ရောပေါ့၊ မြင်လောက်ရောပေါ့၊ တကယ်ပါ ဆရာရယ် တကယ်ပါ ကျွန်တော့်မှာ နေစရာလည်းမရှိ၊ လုပ်စရာလည်းမရှိ၊ စားစရာလည်းမရှိ၊ သွားစရာလည်းမရှိ ဖြစ်နေလို့ပါ”

အသံကြားရုံနဲ့တင် ခင်ဗျားတို့လည်း ရုပ်မြင်နေလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အဟုတ်ပဲဗျာ။ အဟုတ်ပဲ။

စောစောစီးစီး ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်၊ ကျွန်တော့်ရှေ့ ငုတ်တုတ်လေး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး မြင်းအီးပေါက်သလို ဘွတ်ရွတ်ဘွတ်ရွတ်နဲ့ ကျွဲချေးပါသလို ဗလစ်ဗလစ်ပြောနေတာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးစားညီလည်း ဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ တပည့်ကျော်ကြီး ငကြက်။

ပြောနေတဲ့နည်းကလည်း အရှူးချေးပန်းနည်း၊ စကားက ဟိုရောက် ဒီရောက် ဟိုအကြောင်းပြော ဒီအကြောင်းပြောနဲ့ အဓိကက ဦးတည်ချက်က သူဒုက္ခရောက်နေကြောင်း အဆင်မပြေကြောင်း အနှိမ်ခံရကြောင်း ဆင်းရဲမွဲတေ စုတ်ပြတ်သတ်နေကြောင်း ဘာလုပ်လုပ်မဖြစ်ကြောင်း၊ အရာမထင်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အကူအညီပေးပါရန် သူ့အပါအဝင် သူ့မိသားစုအား ကယ်တင်ထားပါရန်။

ဒါပဲ သူ့စကားလိုရင်းက ဒါပဲ။ ရုပ်ကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါဦး။ ပြမယ်။ ကျွန်တော်ပြမယ် ကြည့်။ ဟော ကြည့်လိုက်။

ရုပ်က ဒုက္ခိတခွေးလိုက် ခန္ဓာများကိုက် ရုပ်။ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ် ပေသလူးစုတ်ချာရွတ်တွနေပေမယ့် လက်ခုံတစ်ဖက်က ဂျွတ်စွဲပြီး လက်မ တစ်ချောင်းက ချွန်သလွန်ပြောင်ယောင်လို့။

သိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့ အဲလောက်ကြည့်လိုက်ရုံနဲ့ ဒီကောင် လမ်းဘေးမြောင်းထဲ တစ်ချိန်လုံး ဂျွတ်တက်နေတဲ့ လက်သီးကလေး တစ်ဖက် ဗိုက်အောက်ထည့် ကျန်တစ်ဖက်က လက်မကလေးစုတ်ပြီး တစ်ချိန် လုံးမှောက်အိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေမယ့်ကောင်စားဆိုတာ 'ဗျတ်'ဆိုသိပြီးသား။

နေစရာမရှိ လုပ်စရာမရှိ စားစရာမရှိနဲ့ 'မရှိသုံးပါး'လက်ကိုင်ထား ပြီး အဲဟားထာဝရ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေမယ့်ကောင်မှန်း သိပြီးသား။

ဒါပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲလေ နေ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော် တို့ကြားကြားဘူးနေတဲ့ ပြောပြောဘူးနေတဲ့ သူတော်ကောင်းတရားဆိုတာတွေ ထဲ နီတိဆိုတာတွေထဲ လူ့ကျင့်ဝတ်ဆိုတာတွေထဲ ရှိတယ်လေ။ ဘာတဲ့ ဘာတဲ့။

လူအချင်းချင်း အထင်သေးခြင်း ကင်းရှင်းကြပါစေ ဆိုတာ။ ချမ်းသာ တာ အထင်ကြီးစရာမဟုတ်သလို ဆင်းရဲတာလည်း အထင်သေးစရာမှမဟုတ် တာကို နော်။ နောက်တော့ အားနည်းသူကို အားပေးပါတဲ့ ဆိုတာမျိုးတွေ၊ လူအခွင့်အရေးကို လေးစားပါ။ ကာကွယ်ပါဆိုတာ ဆိုတာ အဲလို အဲလို ဆိုတာ မျိုးတွေဗျာ အများကြီး။

ဒါနဲ့ပေါ့ဗျာ။ အတိုချုပ်လိုက်တော့ အဲဒီဒုက္ခတုံးကြီးမိသားစုကို ကျွန် တော်ကယ်တင်ချင်မိသွားတယ်ပေါ့။ မိသားစု။ မိသားစုဆိုလို့ ပြောရဦးမယ် ဗျာ။ ဒီကောင်က နေစရာ စားစရာ လုပ်စရာကိုင်စရာသာမရှိတာ။ ကလေးက ဆိုဒ်စုံဂိုက်စုံနဲ့။ 'အထက်တန်း အလယ်တန်း မူလတန်း မူကြို နို့စို့ တစ်ဗိုက်' ပါဆိုဗျာ။ အဲနေရာလေးကျ ကွက်ပြီး ဝီရိယကောင်းတာ ပြောပါတယ်။

အဟုတ်ပြောတာဗျာ။ 'မွေးပြီးငါး မွေးရန်တစ် ဆက်လုပ်ရန်အသင့်' ဆိုတာလိုမျိုး။

ဆိုတော့ဗျာ။ ကဲ

ဒီကောင်ရဲ့သောက်ရုပ်ကြီး ကြည့်မရတောင် မကြည့်ချင်တောင် အဲဒီ 'မွေးပြီးငါး မွေးရန်တစ်'ဆိုတာလေးတွေရဲ့မျက်နှာကြည့်ပြီး မငြင်းနိုင်

မငြင်းရက်ဖြစ်မိရ။ ပြီးတော့ကာ လူသားအချင်းချင်း စာနာထောက်ထားမှု လူအခွင့်အရေးကို ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ပလူပျံသလိုဖြစ်နေတဲ့ အလုံးတွေကြား စာနာစိတ်တဖွားဖွားနဲ့ ဗျာများကာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် NGO လို့ သဘောထားပြီး ကယ်တင်ရှင်ကြီးအဖြစ် ခံယူလိုက် မိတယ်ပေါ့ဗျာ။

“တော်ပြီ ငကြက် တော်ပြီ၊ ရပြီ၊ ငါသဘောပေါက်သွားပြီ၊ မင်းဘဝ က ငါမှမကယ်ရင် သူခိုးဖြစ်လိုက်၊ လူလိမ်ဖြစ်လိုက် သူတောင်းစားဖြစ်လိုက် နဲ့ နောက်ဆုံး လမ်းဘေးခွေးနဲ့ အစာလျှောက်လုပ်စားရတော့မယ့်ကိန်း ဆိုက် နေပြီဆိုတာ ငါသိပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆဗုံရယ် (ဆရာဗုံကို အတိုကောက်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်)ဟုတ်ပါတယ် ဆဗုံသာမကယ်တင်ရင် ဆဗုံတပည့် ကျွန်တော်ငကြက် ရဲ့ဘဝဟာ”

“တော်ပြီလို့ မင့်ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“အာ ဝု ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆဗုံ”

“ဟုတ်ကဲ့လည်းမလုပ်နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အာ ဒီကောင်တော့ ငါတော့ကွာ၊ တော်ဆို ခုချက်ချင်းတော်တော့၊ ကဲ့ ခုငါပြောမယ်၊ မင်းအသေအချာနားထောင်”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောရင်း ထိုင်နေသည့်ပုံစံကိုပြောင်းကာ ဒီကောင့် မျက်ခွက်ကြီး စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

“ဟိုဖက်ရပ်ကွက်ရဲ့အစွန်မှာ ငါ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံးပါတဲ့ လေးဆယ်ပတ်လည်မြေကွက်လေးကို သိန်းနှစ်ဆယ်နဲ့ ဟိုတလောလေးကမှ ဝယ်ထားတာရှိတယ်”

“ဟုတ် ဟုတ် ဆဗုံ”

“အဲဒါ လောလောဆယ်မှာ နေမယ့်သူမရှိဘူး ဘယ်သူမှမနေဘူး”

“ဆဗုံ ဆဗုံ ကျွန် ကျွန်တော်”

ဟိုကြော်ငြာတစ်ခုတည်းက ဟိုဟာဟိုဆေးသောက်လို့လို့ ချက်

ချင်းအားအင်ပြည့်ဖြိုးပြီး ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါတွေ တောက်ကြွားတက်သွားသလိုမျိုး၊ ဒီကောင့်မျက်လုံးထဲ ဖျန်း ဖျန်းနဲ့ အရောင်တွေထွက်လာပြီ။ သူ့ရင်ဘတ်အပိန်ကလေးကို ဗျတ်ဗျတ်ဗျတ်ဗျတ် ပုတ်ကာပုတ်ကာနဲ့ ဖင်က ထိုင်နေရင်းကို တွန့်ဆွတွန့်ဆွဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းအနားရောက် လူကိုလည်ပင်းကိုင်မလို၊ ခေါင်းကိုင်မလို ရှိခိုးမလို ကျွမ်းထိုးမလို မရိုးမရွေတွေဖြစ်နေတဲ့ ဒီကောင့်သောက်ခွက်ကြီးကို အတင်းပိတ်ကာပစ်လိုက်ပြီး

“အဲဒါ မင်းနဲ့ မင်းမိသားစု အဲအိမ်မှာ ခြံစောင့်အနေနဲ့ သွားနေချေ”

“ဆ ဆ ဆဗုံ ကျွန် ကျွန်တော်”

အလှူထမင်း အလှူဟင်းအား စားပွဲနှင့်ပန်းကန်နှင့် တူတူတန်တန် ထိုင်စားခွင့်ရလိုက်သော သူတောင်းစားကြီးကဲ့သို့ မြိန်ဖိမ်ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသော မျက်နှာကြီးအား အမြင်ကတ်စွာကြည့်ရင်း

“မပြောပါနဲ့ ပြောထားတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆဗုံ”

“ရော ဒါ လောလောဆယ် ပြုပြင်ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ ငွေနှစ်သောင်း ယူသွား၊ မင်းမိန်းမ ကွမ်းယာလေးအကြော်လေးလောက်တော့ လုပ်တတ်ရောင်း တတ်မှာပေါ့၊ အေး သူ့ကို အဲဒါမျိုးလေးလုပ်ခိုင်း၊ မင်းကတော့ အဲအိမ်ရဲ့ ပတ်လည်မြေကွက်အလွတ်တွေမှာ သီးပင်စားပင်လေးစိုက် လုပ်စား ဟုတ်ပလား”

“ကျေး ကျေးဇူးပါပဲ ဆဗုံရယ်၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူးပါပဲ”

“ရပြီ၊ ရပြီ၊ ဟိတ်ကောင် ဘာကျေးဇူးမှတင်စရာမလိုဘူး၊ မင်းသာ ရှေ့လျှောက်ကောင်းအောင်နေ၊ ငါ့အတွက် မလိုဘူး၊ ဘာမှမလိုဘူး”

“မင်းသိထားရမှာက ဟောဒီလောကကြီးထဲမှာ လူဆိုတာ လက်လှုပ်မှပီးစပ်လှုပ်ရတယ်ဆိုတာပဲ၊ အေး လက်မလှုပ်ဘဲ ပါးစပ်ပဲလှုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အရာရာကို ကုန်းကိုက်နေရမယ့် ခြေလေးချောင်းနဲ့ အကောင်တက်ကောင်ပဲ၊ လက်က မလှုပ်ချင်ဘူး၊ မလှုပ်ဘူး၊ ကုန်းကုန်းပြီးကိုက်၊ ကုန်းကုန်းပြီးဟပ်၊ ထမင်းဝသွားတာနဲ့ ဗိုက်တင်းသွားတာနဲ့ အတုကပြုချင် နဲ့ရင်တော့ သေချာတယ် အဲကောင် လူမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆဗုံ၊ ဒါဆို ဆဗုံက ကျွန်တော်နဲ့ကျွန်တော့်မိသားစုကို ခြံစောင့်ခန့်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ သဘောပေါ်နော်”

အတော်ပေရည် ရစ်ပလစ်နေသော တပည့်ကျော်ကြီးငြက်အား စိတ်မရှည်စွာ မွေးကြည့်ကြည့်ထည့်ပလိုက်ပြီး ပြီးရင်ပြီးရော သဘောမျိုးဖြင့် အလွယ်တကူပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ

“အေး အေးကွာ၊ အေး ရှင်းလား၊ ရှင်းရင်လစ်လိုက်တော့ သွား”
ဟု နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် NGO ကိစ္စကို ဖြတ်လိုက်တော့သည်။

x x x

“ဟကောင် ငြက် စားပြီးပလားကွ”

“ဟာ ဆဗုံ ဘယ်ကနေလှည့်လာတာတုန်းဗျ၊ လာပါဦး၊ အထဲဝင်ပါဦး ကိုယ့်ဆရာရဲ့ အေးဆေးပေါ့”

“ဘယ်ကမှလှည့်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဆီတည့်တည့်လာတာ၊ အမယ် မတွေ့ရတဲ့ ခြောက်လကျော် တစ်နှစ်အတွင်းမှာကင် အပြောငေးလဲကြီး ပြောင်းလဲလို့ပါလား၊ ခုလိုကျတော့လည်း မင်းက လူလိုသူလိုပါပဲလားကွ ဟေ အသားတွေအရည်တွေတောင် ပြန်ဖြစ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆဗုံ၊ ဒါနဲ့ ကိစ္စက”

“ဪ အေးလကွာ၊ ကိစ္စက အလဲ့ အပင်တွေတောင် အတော်ကြီး နေပါပေါ့လား၊ မှန်းစမ်း အင်း ဟုတ်ပြီ၊ အုန်းပင်ကသုံးပင် ဟိုဟာက ဘာပင်”

“ပိနွံပင်ပါဆဗုံ”

“ဪ အေး ကောင်းပါလေ့ ကောင်းပါလေ့ ပိနွံပင်က အင်း အင်း ပိနွံပင်က နှစ်ပင်၊ သရက်လည်းပါသေး၊ သရက်ပင်ကတစ်ပင်၊ ဟောဒါက မာလကာပင်ထင်ပါရဲ့၊ ကောင်းတယ်ကွာ ကောင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆဗုံ၊ ရှိသေးတယ် ရှိသေးတယ် ဆဗုံ၊ အိမ်နောက်ဖက် မှာ ငှက်ပျောပင်တွေ သင်္ဘောပင်တွေ ဇီးပင်တောင်ပါသေး၊ ဒါနဲ့ ဆဗုံ ထူးထူး ဆန်းဆန်း မလာစသူးအလာထူးနဲ့ ဘာကိစ္စ ရှိလို့ပါလဲဗျာ”

“အေး အေး အေး ကိစ္စ ကိစ္စကတော့ ဒီအိမ်လေးကို ပြန်ချောင်း မလို့ကွ၊ အေး ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရောင်းပန်းလေးလှသွားတာပေါ့ကွာ၊ နေ့”

နှစ်ယောက်သား ခြံဝမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုကာ လှမ်းဝင်လာရင်း ပြောလိုက်သော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ငကြက် တွန့်တက်သွားကာ

“ဗွာ ဘာဗျ၊ ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဪ ဝီအိမ်လေးကို ပြန်ရောင်းမှာလို့၊ နဂိုတည်းက မြတ်ရင် ရောင်းမယ်ဆိုပြီး ရည်ရွယ်ပြီးဝယ်ထားတာလေ၊ ခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ အဆင် ပြေလောက်ပါရဲ့၊ ဝယ်တုန်းက နှစ်ဆယ်၊ ခု တစ်နှစ်ကျော်လောက်အတွင်း မှာ သုံးဆယ်လောက်ရမယ်ဆိုတော့ မဆိုးဘူးပေါ့ကွာ၊ နေ့ မဟုတ်လား၊ မင်းလဲ ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငကြက်ရာ၊ မင်းလဲ တစ်နှစ် တစ်နှစ်ကျော် လောက် အေးရာအေးကြောင်း အဆင်ပြေ၊ ငါလည်းထောင်၊ အဟေးဟေး”

“ရမလားဗျ ကိုယ့်ဆရာ ဝီအတိုင်း ကိုယ့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ လက်လွတ်စပယ်လုပ်လို့ ရမလားဗျ”

ရုတ်တရက် ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားတဲ့လေသံနဲ့ ကြားလိုက်တဲ့ စကားကြောင့် အံ့အားတသင့်နဲ့ အသံလာရာဘက် ဖတ်ဆို လှည့်ကြည့်မိလိုက် တော့ အားလားလား အမြင်အာရုံထဲ မြင်လိုက်ရတဲ့ရုပ်ကကြည့်။

တစ်သက်လုံး တပည့်ငကြက် တပည့်ငကြက်နဲ့ အမြဲရှိတယ်လို့ကို ထင်မထားတဲ့ ထားရာနေ စေရာသွား ပေးတာယူ ကျွေးတာစားနဲ့ အလိုက်သင့် မျှောလိုက်လာတဲ့ သောက်တုံးသောက်ပေါကောင်ကြီးက ခု ထမင်းလေး နည်း နည်းဝ နေရာလေးနည်းနည်း အတည်တကျဖြစ်သွားရုံနဲ့တင် လုံးဝဆန့်ကျင် ဖက်တွေချည်း ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ‘ပဉ္စရူပရုပ်’ကြီးနဲ့ လူကို မာမာကြီးကြည့်ပြီး စိမ်းစိမ်းကြီးပြောချနေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဘာလဲ ဟကောင်၊ ဘာမရတာလဲ၊ မရဘူးဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ”

“မရဘူးလေ၊ ကိုယ့်ဆရာ မရဘူး၊ ဝီအတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို မိသားစုတစ်ခုကို ထားချင်သလိုထားပြီး နှင်ချချင်တဲ့အချိန် နှင်ချမယ်ဆိုတာ မျိုးက ဝီခေတ်မှာ မရဘူးလို့ပြောတာ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ဆရာ၊ ရောင်းချင်ဝယ်ချင် ပေါင်ချင်ဒုံချင်တယ် ဆို လက်ရှိနေနေတဲ့သူဖြစ်တဲ့ ဟောဝီ ကျွန်တော် ငကြက်နဲ့ ညီရမယ်၊ ငကြက်

ဆီတ ခွင့်ပြုချက်ယူရမယ်လေ၊ လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ ဟောဒီကြက်က ခွင့်ပြုမှု
ရမယ်၊ ခွင့်မပြုရင် မရဘူးလေ ကိုယ့်ဆရာရဲ့”

“ဒါ ငါ့အိမ် ငါ့ခြံလေ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“အေးလေ ငါပိုင်တဲ့ဟာ ငါဘာငါရောင်းမှာလေ”

“မရဘူးလေ”

“ဘာလို့”

“ကိုယ့်ဆရာပိုင်ပေမယ့် ခု ကျွန်တော်နဲ့လည်း ဆိုင်တယ်လေ”

“မင်းနဲ့ဆိုင်တယ်၊ ဘာဆိုင်တာလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ဆင်ရယ်၊ ဆိုင်တာမှ အကြီးကြီးကိုဆိုင်တာ၊ ကဲ ဒီအိမ်
နဲ့ခြံကို ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ့်ဆရာက ခြံစောင့်အဖြစ်နဲ့ ခန့်ပြီးလာနေခိုင်းခဲ့
တယ်နော်”

“အေးလေ၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါခွင့်မပြုရင် မခန့်ရင် မင်းတို့ဘယ်လို
လုပ် လာနေလို့ရမှာလဲ”

“ကဲ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီတစ်ချက်က ဟုတ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ အဲဒါချက်က
စရှင်းမယ် ဟုတ်ပြီနော်”

ထမင်းဝတာနဲ့ အမြီးတယမ်းယမ်းဖြစ်နေသော ခွေးသူတောင်းစား
ကဲ့သို့ကောင်အား အမြင်ကတ်စွာကြည့်ရင်း နားကလောစွာ နားထောင်နေမိ
ကာ နှုတ်မှ

“မင်းက? ငါ့ကို? ရှင်းမယ်? ရှင်းဦးမယ်? လုပ်ပါဦး”

“ရှင်းမယ်၊ ရှင်းရမယ်၊ ကိုယ့်ဆရာရဲ့၊ ဒီလိုဗျ၊ ကဲ ကြည့်၊ ခုနက
ကိုယ့်ဆရာပြောတယ်နော်၊ ခန့်လိုက်တယ်တဲ့၊ ခန့်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်း
ကို သုံးလိုက်ပြီဆိုကတည်းက အလုပ်ရှင် အလုပ်သမားဆိုတဲ့သဘော သက်
ရောက်သွားပြီ၊ ဟုတ်တယ်နော်”

“ကဲ ဒီတော့ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားကို ဘယ်၍ဘယ်မျှဆိုတဲ့
ထိုက်သင့်တဲ့လုပ်အားခ ဆိုတာပါလာပြီ၊ စေခိုင်းသူနဲ့ စေခိုင်းခြင်းခံရသူဆိုတဲ့
နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားမှာ တန်ရာတန်ကြေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ ဒါကို ပြောစရာမလို

ဘူး၊ မပြောဘဲလည်း သိရမယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ မေ့လို့မရဘူး၊ မရဘူး”

“ခု ကျွန်တော့်မိသားစု စုစုပေါင်းရှစ်ယောက်(စစ်ချင်းနေစဉ်က သားသမီးငါးယောက်တစ်ဦးမှ တစ်ဦးအကောင်ပေါက်၍ တစ်နှစ်အတွင်း နောက်တစ်ဦးပင် ထပ်ဥနေပေပြီ)မှာ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်အရွယ်က ထားတော့ ဟာ လေးယောက်၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားရယ် ကလေးကြီးနှစ်ယောက်ရယ်ပဲ ပေါင်းလေးယောက်ပဲထား၊ ဒါတောင် ဆရာတပည့်အရင်းကြီးအချင်းချင်းမို့ လျှော့ပေါ့သက်ညှာပေးထားတာနော်”

“ကဲ အဲလေးယောက်ရဲ့ လုပ်အားခကိုတွက်ကြည့်ရအောင်ဗျာ၊ ကိုယ့်ဆရာက ဆရာမို့ ဒါလောက်တော့သိမှာပါ၊ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ အခြေခံလစာ အခြေခံလုပ်အားခက တစ်ရက်ကို ထောင့်ငါးရာရှိတယ်ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ကဲ ဒါဆို ခု အလုပ်သမားလေးယောက်ပေါင်းရဲ့ လုပ်အားခက ဘယ်လောက်”

“တစ်ယောက်ထောင့်ငါးရာ၊ လေးယောက်ဆိုခြောက်ထောင်ကွာ၊ ကဲ”

ကျွန်တော်ပါ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ် ကာ မြန်မြန်ပြီးမြန်မြန်အေးဆိုသောသဘောနှင့် ခြေထောင်လက်ထောင် ဝိုင်းပေါင်းပြီး တွက်ချက်ပြောပျက်မိသွားတာကို ငြက်ကက ခေါင်းတဆတ် ဆတ်ညိတ်ကာ ပြုံးပြုံးကြီး ထောက်ခံကြည့်ကြည့်၍ အားရှိပါးရှိလေသံဖြင့်

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဟုတ်တယ် မှန်သွားပြီ ကိုယ့်ဆရာ၊ ဒီတစ်ခု မှန်သွားပြီ၊ ကဲ ရှေ့ဆက်မယ့်၊ တစ်ရက်ကို ခြောက်ထောင်ဆိုတော့ တစ်လဆို ဘယ်လောက်”

“ခြောက်သုံးလီဆယ့်ရှစ်၊ တစ်လကို တစ်သိန်းရှစ်သောင်းကွာ”

“မှန်ပြန်ပြီ၊ ဆရာပဲ မှန်သွားပြန်ပြီ၊ ကဲ တစ်လတစ်သိန်းရှစ်သောင်း နော်၊ ဒါဆို တစ်နှစ် ဘယ်လောက်”

“ဆယ့်ရှစ်ဆယ့်နှစ်လီပေါ့ကွာ၊ ဒါများ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘယ်လက်ဝါးပေါ်ညာလက်ညှိုးနှင့် တောက် ကာ ထောက်ကာနှင့် မြှောက်မိပြီး လျင်မြန်စွာ

“နှစ်ဆယ့်တစ်သိန်းခြောက်သောင်း”

**ဆုပျောက်တင် သစ်ဆွေးဝါးဆွေး သွပ်ပေါက် တွန့်ခေါက်များနှင့် ထင်းရှူးပုံး
သေတ္တာအစုတ်အပြတ်များ စက္ကန့်ပါကင်ဘူးများ အလကားပဲတီး ဟိုဒီးဒီကောက်နှင့်
ဖြစ်သလို ဆက်စပ်ဖတ်ထားသောအိမ်အား ငေးမောကြည့်နေမိစဉ်**

တပည့်ငါ့ကြက်၏ ရိုးရှင်းလွယ်ကူလွန်းသော ပုစ္ဆာများအား ရော
ယောင်၍ လိုက်တွက်နေမိရာမှ စိတ်ပါလက်ပါ အားပါပါးပါဖြစ်လာပြီး အသံ
စာစာနှင့် လွှတ်ခနဲအော်မိသွားရာ ငါ့ကြက်မှ မွေးစင်းမြိန်ဇိမ်လွန်းမကသော
ဝက်မွေးမျက်လုံး ခွေးပြုံးမျက်နှာတို့နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဗျတ်ဆိုမျက်စိရှေ့
ထိုးဖြန့်ကာ

“ပေး အဲဒီနှစ်ဆယ့်တစ်သိန်းခြောက်သောင်းကို ကျွန်တော့်ကို လုပ်
အားခအနေနဲ့အရင်ပေး၊ အဲဒီတော့မှ ဟောဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ကျွန်တော် ကိုယ့်
ဆရာကို ရောင်းခွင့်ပြုနိုင်မယ်၊ ဒါတောင် ကျွန်တော်က တစ်နှစ်စာလေးပဲ
တွက်ထားတာနော်၊ ဟိုဘက်ဒီဘက် ကျော်နေတာ စွန်းနေတာတွေက ကိုယ့်
ဆရာအရင်အမာ အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးမို့ လျော်ပေးလိုက်တာ”

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားသော တပည့်ငါ့ကြက်၏ အပြုအမူ
အတွက်အချက် အပြောအဆို အတောင်းအရမ်းတို့ကြောင့် ယောင်တောင်
ပေါင်တောင် ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ကြည့်နေမိစဉ် ငါ့ကြက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ
အား ရုတ်တရက် သတိရသလိုဖြစ်သွားပြီး

“ဪ ဪ မေ့မလို့ မေ့တော့မလို့ဗျာ၊ ဟောမှာကြည့် ဟောဒီ
အိမ်”

မျက်စိတို့ကြီးနှင့် လှမ်းပစ်ပြနေသော အိမ်ငယ်လေးအား စိတ်အညှို့
ခံထားရ၍ အာစေးမိနေသူပမာ မသိစိတ်နှင့် လှမ်းကြည့်မိရာ

“ကိုယ့်ဆရာက မညာမတာ မစာနာမသနားဘဲ ပြိုကျခါနီး ပျက်စီး
ယိုယွင်း စုတ်ပြတ်ယိုင်နဲ့နေတဲ့ အိမ်ဆိုတဲ့ဟာကို နေလို့ရအောင် ပြုပြင်ထိန်း
သိမ်းစရိတ်၊ အေး အဲဒါလေး ကျန်သွားတော့မလို့၊ ကဲ ခုနပြောတဲ့ ဘဲစုတ်
တဲပုတ်ကို ဒီအနေအထားရောက်အောင် ပြုပြင်တဲ့စရိတ်က သုံးငါးသိန်း
မကုန်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တာ ဒီခေတ်လူတွေ အားလုံးသိကြမှာပါ”

ရေမျောကမ်းတင် သစ်ဆွေးဝါးဆွေး သွပ်ပေါက် တွန့်ခေါက်များနှင့် ထင်းရှူးပုံး သေတ္တာအစုတ်အပြတ်များ စက္ကူပါကင်ဘူးများ အလကားပဲတီး ဟိုခိုးဒီကောက်နှင့် ဖြစ်သလို ဆက်စပ်ဖာဖက်ထားသောအိမ်အား ငေးမောကြည့်နေမိစဉ် ငကြက်မှဆက်၍

“ဆရာတပည့်ချင်းမို့ ထားဗျာ၊ ဒီကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော်က ဆရာကို အားနာသောအားဖြင့် လျှော့ပေါ့ပေးလိုက်မယ်၊ ပြင်ဆင်စရိတ်ကို သုံးသိန်းပဲထား၊ ကဲ အဲဒီသုံးသိန်းကို ရပ်ကွက်တိုးနဲ့ ရိုးရိုးလေးပဲ တစ်ဆယ်တိုးလောက်ထားတွက်ရင် အရင်းသုံးသိန်းဆို တစ်လဆို အတိုးက သုံးသောင်း၊ အေးတစ်လ သုံးသောင်းဆိုတော့ တစ်နှစ်ကို အတိုး ဘယ်လောက်”

“ဆယ့်နှစ်သုံးလီ သုံးဆယ့်ခြောက်”

ထွက်မိပြန်ပြီ ဒီပါးစပ်။ အားအားယားယား အလကား ယောင်လို့ ကို မဝနိုင်ဘူးဆို။ ဆိုတော့ ငကြက်က ဖျောက်ဆို လက်ဖျောက်ကလေးတီး လိုက်ရင်းနှင့်

“ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ဟုတ်သွားပြန်ပြီ၊ က တွက်ရလွယ်အောင် သုံးသိန်းခွဲပဲ ထားလိုက်တော့၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီတော့ အရင်းက သုံးသိန်း၊ အတိုးက သုံးသိန်းခွဲဆိုတော့ အတိုးအရင်းပေါင်းရင်”

“ခြောက်သိန်းခွဲကွာ”

“မှတ်ထား၊ မှတ်ထားမယ်နော်၊ ခြောက်သိန်းခွဲကို စိတ်ထဲမှာမှတ်၊ နောက်တစ်ခါ လက်တစ်ချောင်းထောင်”

ငကြက်မှာ သူငယ်နာမစင်သော ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ လက်တစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ကိုဖိ၊ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် လက်ညှိုးကလေးထောင်ကာ ပြီတီတီပြုံးတုံးတုံးနှင့် လုပ်နေပုံအား နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်ကာ

“ထောင်ပြန်ပြီ၊ ဘာကိစ္စရှိသေးလို့တုန်းက ငကြက်ရ”

“ရှိတယ် ကိုယ့်ဆရာ၊ ရှိတယ်၊ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ကြည့်ဟောမှာကြည့်၊ ဟောဒီအပင်တွေ ခုန ကိုယ့်ဆရာပြောခဲ့တဲ့ အပင်တွေ၊ အစုံပလုံတွေ၊ အဲဒါတွေ ဘယ်သူစိုက်”

“မင်းစိုက်တာလေ”

“ကဲ အဲဒါဆို ဘယ်သူပိုင်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းပိုင်တာလို့ ပြောချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်စိုက် ကျွန်တော်ပိုင်”

ငြက်ငါးအခြောက်ပြော ကလေးပြော ရောနှော၍ လက်ညှိုးလေး တထောင်ထောင် တောင်ထိုးမြောက်ထိုး ပြောနေပုံအား အမြင်ကတ် ဒေါသ ဖြစ်စွာဖြင့်

“မင်းပိုင်ရင် မင်းယူသွားလေ၊ ဘာလဲ ငါနှုတ်ပေးရမှာလား”

“မှားပြန်ပြီ၊ ဆဗုံကြီးမှားပြန်ပြီ၊ အရမ်း အရမ်းကို မေ့တတ်တာပဲ ထင်ပါရဲ့နော်၊ အပင်ဆိုတာ ဖြစ်လာပြီးရင် နှုတ်ချင်တိုင်းနှုတ်၊ ခုတ်ချင်တိုင်း ခုတ်လို့မရဘူးလေ၊ ‘ဂေဟ’လို့ခေါ်တဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖျက်ဆီးသလို ဖြစ်လို့၊ အဲဒါ ပစ်မှုမြောက်တယ်၊ သစ်တစ်ပင်ခုတ် ထောင်ဘယ်လောက် ဘယ်လောက်ဆိုတာ ဥပဒေရှိတယ်၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ဆိုတာရှိတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်စိမ်းလန်းစိုပြည် သာယာလှပ ရေးအဖွဲ့ဆိုတာမျိုးတွေရှိတယ်၊ မလုပ်နဲ့ မရမ်းနဲ့ မှတ်ထားနော် မှတ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲပြော”

“အဲတော့ ကိုယ့်ဆရာနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ညှိရမယ် နှိုင်းရမယ်”

“မင်းနဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာလုပ်ရမယ်”

“ညှိရမယ်”

“ဘယ်လို”

“ဒီလိုဗျာ၊ အဲဒီအပင်တွေကို ခုနကပြောတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ဂေဟ စနစ်တွေနဲ့ ထည့်တွက်ပြီး ခုတ်တာတွေ ရွှေ့တာပြောင်းတာတွေ လုပ်လို့မရ ဘူး၊ ရှုပ်တယ်၊ အလွယ်ဆုံးနည်းက အဲအပင်လေးတွေကို ကိုယ့်ဆရာက ဈေး ဖြတ်ပြီး ညှိနှိုင်းပြီးယူလိုက်ရမယ်၊ အဲ ဒီကိစ္စကလည်း ဆရာက ဆရာဖြစ်ပြန်၊ တပည့်ကလည်း တပည့်ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ကာ ကျွန်တော်ကပဲ လျှော့ချော့ပေါ့ ပေါ့နဲ့ ဈေးဖြတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီနော်၊ ဒါကတော့ လွယ်ပါလား၊ အပင်

တစ်ပင် တစ်ရာသီဘယ်လောက် သီးနိုင်ပွင့်နိုင်မယ်၊ အဲဒီက ငွေဘယ်လောက် ရနိုင်မယ်ဆိုတာ အကြမ်းဖျင်းတွက်ပြီး အခြေခံကျကျလေးပဲ ဖြတ်ကြတာပေါ့ ဟု။ အိုလေ ကြာပါတယ်၊ သာတယ်၊ နာတယ်မထားတော့ပါဘူး၊ တစ်ပင်ကို တစ်နှစ်စာ ငါးသောင်းနှုန်းနဲ့ ဖြတ်မယ်ဗျာ”

ကြည့်ဗျာ။ ကိုယ့်ခြံထဲကအပင် ကိုယ့်ဘာကိုယ် ခုတ်မယ့်နှုတ်မယ့် ကိစ္စမှာကို သူပြောပြမှပဲ စည်ပင်နဲ့ စကားပြောရ၊ ရဲနှင့်ရှင်းရ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးဆိုတာတွေ စိမ်းလန်းစိုပြည် သာယာလှပရေးအဖွဲ့ဆိုတာတွေနဲ့ အမှုဖြစ်ရ အဆိုးဆုံးက ကမ္ဘာမြေကြီး၏ရန်သူ ဖြစ်ရမှာထက်စာလျှင်တော့ ကိုယ့်လူကိုယ်တပည့်နှင့်ကိုယ် ပြေလည်တာအကောင်းဆုံးဟု သဘောထားမိကာ အဆောတလျှင်ပင်

“ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ကျလဲ ငကြက်ရ လုပ်ပါဦး”

“ဆိုတော့ကား အစောက ကိုယ့်ဆရာတွေတဲ့အတိုင်း အုန်း၊ သရက်၊ မာလကာ၊ ဇီး၊ သင်္ဘော၊ ငှက်ပျော၊ စုစုပေါင်း ဆယ်ပင်ပဲ ထားတော့ဗျာ၊ ကြာတယ်”

“တစ်ပင် ငါးသောင်း၊ ဆယ်ပင်ဆို ငါးသိန်းပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆင်၊ ဟုတ်ပြန်ပြီဗျာ”

“ကဲ ဟုတ်ပြီဆိုထားတော့ကွာ၊ ဟုတ်လား၊ ငါလဲ စိတ်ညစ်လာပြီ၊ ဒီတော့ကား ခုန တို့တွက်ခဲ့တာတွေအားလုံး စာရင်းပေါင်းကြည့်ရအောင် အားလုံးပေါင်း ဘယ်လောက်”

“နေဦးဗျ၊ စာရင်းမပေါင်းခင် မရှင်းခင် အရင်ရှင်းရဦးမယ်၊ ဆွေးနွေးရဦးမယ်၊ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းပေါ့၊ ဆရာကဆရာ၊ တပည့်က တပည့်ဆိုတော့ နောင်ကို တစ်သက်လုံး ဆရာနဲ့တပည့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်နေရအောင် ခုနည်းနည်းရှုပ်ထည့်လိုက်မယ်၊ ဆရာခွင့်ပြု”

“အေးပေါ့လကွာ၊ နောင်ရှင်းဖို့ခုရှုပ်တာပဲ၊ ရှုပ်သာရှုပ်ထည့်လို့တယ်၊ တပည့်ငကြက် ငါဆရာခွင့်ပြုတယ် ရှုပ်”

“ခု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာတွေ တွက်ခဲ့တဲ့စာရင်းတွေဟာ သဘာဝကျပါတယ်နော် ဆင်”

“ကျပါတယ် ငကြက်ရာ၊ ကျပါတယ်”

“ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ အခြေခံလုပ်အားခ တစ်ရက် ဘယ်လောက် ကိုယ့်ဆရာ”

“၁၅၀၀ တည်းပါကွာ၊ မင်းကလဲ”

“များလား”

“မများပါဘူးကွာ၊ ဒါထက် ဘယ်လိုသွားလျှော့လို့ ရတော့မှာလဲ၊ မများဘူး လုံးဝမများဘူး”

“ဒါဆို ဒါကို ကိုယ့်ဆရာလက်ခံတယ်နော်”

“အေး”

“နောက်တစ်ခု”

“အေး ပြောလေကွာ”

“အိမ်ပြုပြင်ဆောက်လုပ်ခ သုံးသိန်း”

“အေးလေ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ဒီလောက်ရှားပါးတဲ့ခေတ်မှာ ဒီလောက် တော့ ကုန်မှာပေါ့၊ ပေးရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို နောက်တစ်ခု အပင်တွေကိစ္စဗျာ၊ တစ်ပင်ကို တစ် နှစ်စာ တစ်ရာသီစာ ငါးသောင်းကွာ၊ တန်ရဲ့လား ကိုယ့်ဆရာ”

“တန်ပါ့၊ ငါ့ကောင်ရာ”

“များလား”

“မများဘူးဟေ့ မများဘူး”

“ဒါဆို ကိုယ့်ဆရာ လက်ခံတယ်ပေါ့”

“အေး”

“သဘောတူတယ်ပေါ့”

“တူကွာ”

“သဘာဝကျပါတယ်နော်”

“ကျပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ပေါင်းကြည့်ကြမယ်လေ”

“ပထမဆုံး ဒီခြံနဲ့အိမ်မှာ နေခက တစ်နှစ်စာ ဘယ်လောက် နှစ်

ဆယ့်တစ်သိန်းခြောက်သောင်း ဟုတ်တယ်နော်”

“အိုကွာ ပေါင်းရလွယ်အောင် တစ်သောင်းလောက်တော့ လျှော့ပေးလိုက်၊ ဟုတ်ပလား ကဲ ဒီတော့

အိမ်မှာနေခ(တစ်နှစ်စာ) - ၂၁၅၀၀၀၀

အိမ်ပြင်ဆင်ခ(အရင်း+အတိုး) - ၆၅၀၀၀၀

သစ်ပင်ဆယ်ပင် တစ်ရာသီစာ - ၅၀၀၀၀၀

စုစုပေါင်း (တစ်နှစ်စာ) - ၃၃၀၀၀၀၀

“ကဲ တွေ့ပြီနော်၊ ကိုယ့်ဆရာက ကျွန်တော့်ပေးရမယ့်ငွေ အားလုံးပေါင်း သုံးဆယ့်သုံးသိန်းတိတိဗျာ”

“ဟုတ်ပကွာ၊ ဟုတ်ပ၊ ငါက မင်းကို သုံးဆယ့်သုံးသိန်းပေးမှ”

“ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဆရာကို ရောင်းခွင့်ပြုမယ်”

“မပေးရင်”

“ရောင်းခွင့်မပြု”

“နေဦး၊ နေပါဦး ငကြက်ရ၊ ဒီအိမ်က ငါဝယ်ရင်းဈေး”

“သိန်းနှစ်ဆယ်”

“ခုရောင်းမှာက”

“သိန်းသုံးဆယ်”

“အား...”

ဆင်မှာ ထိုသို့ အသံကုန် အသံနက်ကြီးဖြင့် အသံတစ်ဆုံး အော်မိသွားပြီး ပြန်သတိရလာသလိုပုံစံနှင့် မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးထွက်လာကာ

“သိန်းသုံးဆယ်နဲ့ရောင်းရရင်”

“သုံးသိန်းပေးရန်ကျန်”

“အား...”

“အဲ့ကြောင့်ပြောပါတယ်၊ ရောင်းမယ် ပေါင်းမယ်၊ လက်ပြောင်းလက်လွှဲ လုပ်မယ်ဆို၊ ကိုယ့်ဆရာတစ်ဦးတည်းသဘောနဲ့ လုပ်လို့မရပါဘူးလို့ လုပ်ခွင့်မရှိပါဘူးလို့၊ ကဲ ကဲ ခုလောက်ဆို ဆရာကဆရာ တပည့်ကတပည့်မို့ အခြေအနေ အနေအထား ရိပ်မိလောက်ရောပေါ့၊ ဒီတော့က ကိုယ့်ဆရာ

၉၀ နှစ်အကျဉ်းချုပ်

ရွှေဆက်အဖွဲ့များရအောင် အကြွေးမထူရအောင် အလွယ်ကူ အရှင်းလင်း ဆုံးနည်းကတော့ ရွေးချယ်စရာမရှိ တစ်ခုတည်းရှိတယ်၊ အဲဒါက”

“ဟင် ဟင် နည်း နည်းရှိတယ် ရှိတယ်ပေါ့၊ ပြောပါဦးကြက်ရာ၊ ပြောပါဦး၊ လုပ်ပါဦး၊ ကူညီပါဦးကွာ၊ ငါဆရာဆိုတာကြီးကို ကူညီပါဦး”

တပည့်ငါကြက်မှာ အကျိုးလက်ကို လက်မောင်းရင်းအထိ ဆွဲတင် လိုက်ပြီး

“အဲဒီတစ်ခုတည်းသောနည်းက ခု ဆဗုံရောင်းချင်တဲ့ ရောင်းမယ် လို့စပ်ခဲ့တဲ့ဈေးက ဘယ်လောက်”

“သိန်းသုံးဆယ်တည်းပါကွာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဈေးကို ကျွန်တော် တစ်ပြားမှမဆစ်ဘဲ ခုတစ်ထိုင် တည်း သဘောတူစွာနဲ့ ဝယ်ပလိုက်ပြီလို့ သဘောထားလိုက်”

“အေး အေးကွာ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

“OK အဲဒါဆို အစောက ကျွန်တော်တို့တွက်ထားတဲ့ စာရင်းအတိုင်း ကျန်ငွေသုံးသိန်း လာပို့ပေးလှည့်လိုက်တော့၊ ဟုတ်ပြီနော်”

“မရောင်းဖြစ်ရင်”

“တစ်နှစ်စာ ကျွန်တော့်သုံးဆယ့်သုံးသိန်းပေး”

“အား...”

“နောက်တစ်နှစ်ထပ်ကြာရင်”

“ဒီနှုန်းအတိုင်းပဲ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်”

“အား...”

“သုံးနှစ်ဆို”

“ကိုးဆယ့်ကိုး”

“အား...”

“အား...”

“အား...”

လုံးလည်
ပျံ့သွယ်
အထက်မင်းလှ

လုံးလည်

အာဒံနဲ့ဧဝဟာ တားမြစ်သီးကို စားမိပြီး သားသမီးပေါင်းမြောက်မြားစွာ စည်ပင်ထွန်းကားလို့နေပါတယ်။ အဲဒီကမ္ဘာဦးကဆေးဝါးတွေမပေါ်သေးတော့ စားပြီးသောက်ပြီး အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ကလေးတစ်ယောက်ကတော့ စုဆောင်းမိနေတာပါပဲ။ တချို့နှစ်တွေဆို နှစ်မွှာ၊ သုံးမွှာပူးတွေလဲပါတော့ သူတို့ရဲ့ ကလေးတပ်ကြီးဟာ ဆယ်စုနှစ်(၂)ခုစာလောက်အတွင်းမှာ သုံးကျိပ်လောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ အာဒံနဲ့ဧဝဟာ ဒီကလေးတွေကို ရှာကျွေးရတာ မလွယ်တော့သလို အုပ်ထိန်းရတာလဲ တော်တော်ခက်နေပါပြီ။ ဒါနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ ဘုရားသခင်ထံသွားပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းတဲ့အခါ ဘုရားသခင်က နောင်ကမ္ဘာမှာဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အုပ်ချုပ်ရေးနည်းလမ်းတွေ ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

အာဒ်နှင့်ဧဝတို့ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တိုင်ပင်ကြ၏။ ဤများမြောင်လှသော နည်းများထဲမှ မည်သည်ကို ရွေးကြမည်နည်း။ ကလေးတွေကိုလဲ ပြောပြရင်း အကြံတောင်းကြည့်၏။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံးဒီမိုကရေစီနည်းကို သဘောကျရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ အာဒ်သည် သမ္မတဖြစ်၍ ဧဝသည် ဒုတိယသမ္မတ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သားသမီးများ အဆိုပြုတင်သွင်းသမျှ အမျိုးမျိုးသော အစားအစာတို့ကို အာဒ်က ကြိုးစား၍ရှာရတော့သည်။

ဧဝမှာလည်း တစ်ယောက်တစ်မျိုး ပြောသမျှကို ရအောင်ချက်ပြုတ်ရင်း မအားနိုင်တော့ပေ။

ကြာလာတော့ အသက်အရွယ်ရနေပြီဖြစ်သော အာဒ်ရော ဧဝပါ ဘုန်းဘုန်းလဲကုန်တော့၏။

ထိုအခါ အာဒ်နှင့်ဧဝတို့ ပြန်ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ ဤနည်းအတိုင်းသာ ဆက်သွားပါက မိမိတို့နှစ်ယောက်စလုံး လုံးပါးပါးကြတော့မည်။ ဒီအိမ်ထောင်စုကြီးတစ်ခုလုံးပါဝင်၍ အလုပ်လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်။ လိုချင်တာတွေချည်း ဝိုင်းပူနေ၍ မဖြစ်တော့။ ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီနည်းကို ပယ်ဖျက်ကာ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစား (အရွယ်ရောက်နေသော ကလေးတိုင်းပါ ဝိုင်းကူရမည့်) ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ကို ပြောင်းလဲလိုက်ကြသည်။ ထိုသို့ ပြောင်းလဲပြီးသည့်နေ့မှစ၍ အာဒ်သည် ဥက္ကဋ္ဌကြီးအဖြစ်ဖြင့် ကလေးတိုင်းကို အသက်အရွယ်အလိုက် အလုပ်တာဝန်များ ခွဲပေးတော့၏။

အသက်ကြီးသူများကို သူနှင့်အတူ အမဲလိုက်စေ၏။ အလယ်အလတ်တို့ကို အသီးအရွက်ရှာဖွေစေပြီး အငယ်များကို ဧဝချက်ပြုတ်ရာတွင် ကူညီစေ၏။ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်စေရန် အလုပ်သမားရေးရာ သင်တန်းပင်ပေးရန် ကြံမိ၏။

ဧဝက ချက်ပြုတ်၍ရလာသော အစားအစာတို့ကို အသက်အရွယ်အလိုက်အပေါ် မူတည်၍ ခွဲခြမ်းပေး၏။ နို့စို့ကလေးများကိုပင် ခွဲတန်းနှင့် နို့တိုက်ပစ်လိုက်၏။ အာဒ်ရောဧဝပါ စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

သို့သော် ညရောက်တော့ ပြဿနာတက်တော့သည်။ အငယ်ကလေး

အဲဒီမှာ ငါ့ရဲ့နိမ့်တစ်ချောင်းကိုထုတ်ပြီး မင်းတို့အမေ
ဝေကို ဖန်ဆင်းခဲ့တာပဲ

များမှာ ခွဲတမ်းအချိုးနည်း၍ မဝကြတော့။ ငိုတဲ့ကောင်ကငို၊ ကိုတဲ့ကောင်က
ကိုကုန်ကြ၏။ အာဒံနှင့်ဧဝလည်း မအိပ်ကြရတော့။ ထိုအခါ သူတို့စိတ်ညစ်
ရပြန်သည်။ ပြန်၍တိုင်ပင်ကြရပြန်သည်။ တိုင်ပင်ပြီးနောက် ကြီးကြီးငယ်
ငယ် ခွဲတမ်းအတူတူရမည့် ကွန်မြူနစ်စနစ်ကို ပြောင်းလိုက်ရပြန်သည်။

နောက်နေ့မနက်ရောက်သည်နှင့် ကလေးအားလုံး၏ အလုပ်ခွင်ကို
ရဲဘော်ကြီးအာဒံ လိုက်၍ကြီးကြပ်၏။ အချောင်ခိုသော ကလေးများကို ရိုက်ရ
၏။

ရဲမေကြီးဧဝမှာလည်း အစားအစာရှာဖွေရာမှ ပြန်လာသော
ကလေးများအား ရလာသည့် အစားအစာများ အကုန်အပ်အပ်ကို လိုက်စစ်
ဆေး၏။ တချို့ဖွတ်ထားသည်များကိုသိမ်း၍ အားလုံးကို တသမတ်ထဲ ညီမျှစွာ
ကျွေး၏။ ကြီးလို့ ပိုမရ။ ငယ်လို့လဲ နည်းမရ။ ညရောက်တော့ အငယ်တွေ
ဗိုက်ကား၍ အိပ်ကုန်ကြ၏။ အကြီးတွေကတော့ ဗိုက်ဟောင်းလောင်းဖြင့် အိပ်
မရကြတော့။ ထိုအထဲတွင် အာဒံရောဧဝပါ ပါဝင်၏။ အိပ်မပျော်ကြသော
ကလေးကြီးများမှာ ဖခင်အာဒံထံသွား၍ စိတ်၏ဖြေရာ ပုံပြင်ပြောခိုင်းကြ၏။
နောက်ဆုံး အာဒံက ပုံပြင်ပြောပြသည်။

“ဟိုးရှေးရှေးကပေါ့”စသည်ဖြင့် (ဟိုးရှေးကဆိုတော့ သူတစ်ယောက်
လူစဖြစ်တာကိုပေါ့၊ အဲဒီရေ့မှာက ဘာမှမရှိတူးလေ၊ သူက အရင်ကိုး) ပြောပြ၏။

“အဲဒီမှာ ငါ့ရဲ့နိမ့်တစ်ချောင်းကိုထုတ်ပြီး မင်းတို့အမေ ဧဝကို ဖန်
ဆင်းခဲ့တာပဲ”

“ဒါဆို ဖေဖေကတစ်ဆင့် အားလုံးဆင်းသက်လာတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ကလေးတို့ရဲ့ ဖေဖေဟာ အားလုံးထက်ကြီးမြတ်တယ်၊ ဒီဒီ
သားစုကိုလဲ ဖေဖေမှာ စီမံပိုင်ခွင့်အပြည့်ပဲ၊ ဖေဖေအာဏာ ဇာ”

“တော်တော့”

ဝေ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်၍ တားလိုက်သံကြောင့် အာဒံစကားမဆုံး

သေးဘဲ ရပ်သွား၏။ ဧဝံကို ကြည့်လိုက်တော့ သူမ တော်တော်လေး ဒေါသ ထွက်နေပုံရ၏။

“ရှင်ပြောနေတဲ့စကားက တဖြည်းဖြည်း လူမျိုးကြီးဝါဒဘက် ယိမ်းလာပြီ၊ ရှင် ဖက်ဆစ်စနစ်တို့ အာဏာရှင်စနစ်တို့နဲ့ ဒီမိုသားစုကို အုပ်ချုပ်တော့မလို့လား၊ အဲဒီစနစ်တွေရဲ့ဆိုးပုံကို ဘုရားသခင် ပြောပြလို့ သိပြီးသားပါ။ အဲဒီလိုအုပ်ချုပ်ချင်လို့ ရှင် ဒီပုံပြင်ကိုပြောတာ၊ ရတယ်၊ ကျုပ်မနေဘူး၊ လိုက်ချင်တဲ့ကလေးတွေ အမေနဲ့လိုက်ခဲ့ကြ”

ဧဝံ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ အိမ်ပေါ်မှ (သို့မဟုတ် ဂူထဲမှ)ဆင်းသွား၏။ အာဒံနှင့်ကလေးတချို့သာ ကျန်ခဲ့ကြသည်။ နောက်နေ့ရောက်တော့ အာဒံယောင်ချာချာ ဖြစ်နေ၏။ အစာရှာရာကပြန်လာတော့ ယခင်ကလို ချက်ပြုတ်နေသည့်ဧဝံကို မတွေ့ရ။ သူဝင်ချက်၏။ အမြီးအမောက်မတည့်။ ပါသွားသော ကလေးတွေကိုလွှမ်း၏။ အမေကြီးကို လဲလွှမ်း၏။ နောက်ဆုံး သူ ဧဝံတို့ကို လိုက်ရှာ၍ ပြန်ခေါ်တော့သည်။ သို့သော် ဧဝံက ခပ်တင်းတင်းပင်။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး၏ဆန္ဒကို သူ လိုက်လျောပါမည် ပြန်၍သာလိုက်ခဲ့ကြပါဟု မနည်းတောင်းပန်ကာ ပြန်ခေါ်ခဲ့ရသည်။ အားလုံး၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောပါမည်ဟူသောကတိကြောင့် အိမ်ရောက်တော့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လိုချင်တာကို ဝိုင်းပူကြတော့သည်။ အာဒံမှာလည်း သူ၏ကတိအတိုင်း မရအရ ရှာပေးရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပြန်၍ ဒီမိုကရေစီကြပြန်သည်။ သမ္မတကြီးကတော့ အာဒံပေါ့။

မျိုးသူထွန်း(အထက်မင်းလှ)

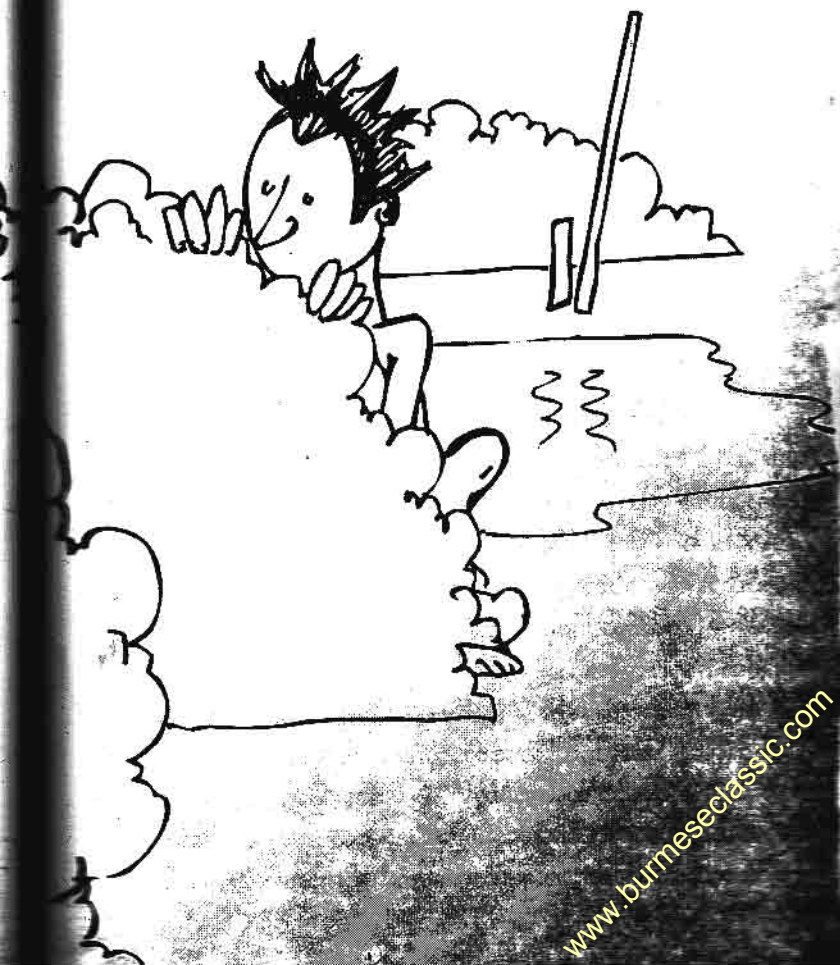
အကြောင်းသိ

“ငါက တစ်အိမ်တက်ဆင်း အတင်းလည်တုတ်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ ညည်းက ဟမ်းဖုန်းဝယ်လိုက်ပြီပေါ့လေ”

မွေ့နက်မည်းကြီး တွယ်တတ်တယ်
ငြိမ်းတတ်လှ

ဗျူနက်မည်းကြီးတယ်တတ်တယ်

ပြောရရင် ငပိန်ဆိုတာ သူ့နာမည်အရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့နာမည် အရင်းက သပ်သပ်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ မခေါ်ကြတာ။ သူ့မိဘ တွေကအစ သူ့ကို ငပိန်လို့ပဲခေါ်တာ။ သူ့ပုံစံကိုလည်းကြည့်ဦး။ ငပိန်ဆိုတဲ့ အတိုင်း တကယ့်ကို ပိန်ပိန်လေးရယ်။ ပိန်တာမှ ဘာနဲ့ဘယ်လိုနှိုင်းပြရမှန်းကို မသိတာ။ အနီးစပ်ဆုံးပြောရရင်တော့

လူအရိုးစု မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီအရိုးစုကို အပေါ်ကနေ အဝတ်အစားဝတ်ပေးထားကြည့်လိုက်၊ မြင်ပြီမဟုတ်လား။ ငပိန်ကိုယ်လုံးကို။

အသားအရေက မဖြူမညို၊ ရုပ်ရည်က သူလိုကိုယ်လိုပေမယ့် အဲဒီ လို အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေတာကိုက လူတကာပြောစရာဖြစ်နေတာ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော ငပိန်ကတော့ သူ့ပြော တာမဟုတ်တဲ့အတိုင်း အေးဆေးပဲ။ မျက်နှာကလည်း ပြောင်သေးလားမမေးနဲ့။ ကြေးဖလားကို နေထိုးထားတာထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်။

လူကသာ သူ့အိုသူနာသူသေ နိမိတ်ကြီးသုံးပါးကို ရောကျိုထားသလို ဖြစ်နေပေမယ့် မိန်းမလိုချင်လိုက်တာ ဆိုတာကလည်း ငမ်းငမ်းကိုတက်လို့၊ ရပ်ကွက်ထဲက ရွယ်တူတန်းတူမိန်းကလေးတွေထဲမှာ သူ ရည်းစားစကားမပြော ဖူးတဲ့လူရယ်လို့ ခပ်ရှားရှားရယ်။ သူကသာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုက် ကြိုက်နေတာ။ ကောင်မလေးတွေကတော့ သူ့ကိုကြိုက်ဖို့နေနေသာသာ ကြည့် လို့ရတာတောင်မဟုတ်ဘူး။ သူ အနားကပ်လာတာနဲ့ ပါးရိုက်ဖို့ပြင်တဲ့သူနဲ့၊ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ခုတ်ဖို့ပြင်တဲ့သူနဲ့ တစ်ခါများဆို စက်ချုပ်သင်တန်းက ပြန်လာ တဲ့ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကားသွားပြောတာ ကောင်မလေးက ကတ်ကြေး နဲ့ထိုးမယ်တကဲလုပ်နေလို့ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေက မနည်းဝိုင်းဆွဲလိုက်ရ သေးတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ငပိန်အချိုးပြင်မယ် ထင်သလား။ ဝေးသေး။ ပိုပြီးတော့တောင် ဆတ်ဆလူးထလာသေးတယ်။ သူနဲ့သက်တူရွယ်သူ ကောင် မလေးတွေနဲ့ ဇယားမကိုက်မှန်းလည်းသိရော သူ့ထက်အသက်ငယ်တဲ့ ကောင် မလေးတွေဘက်ကို မြားဦးက လှည့်လာတယ်။

ငပိန် အခုကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးက သူနဲ့ဆို ဆယ်နှစ်လောက် ကိုငယ်မယ်။ ငပိန်အသက်က သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ကောင် မလေးက ရှိလှမှ နှစ်ဆယ်သာသာပေါ့။ ကောင်မလေးနာမည်က ကြည်ပြာ တဲ့။ ချောချောလှလှရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလိုကိုယ်လိုပေမယ့် သိတဲ့ အတိုင်း ဘာလာလာဂိမ်းမယ်ဆိုတဲ့ ငပိန်အတွက်ကတော့ ဒေဝစွရာလိုတို ဖြစ်နေတာ။

အခုလည်း ကြည်ပြာ ဈေးကပြန်အလာကို ၇ န် လမ်းထောင့်ကနေ ခွေးသူခိုးပုံစံနဲ့ချောင်းနေတာ။ မကြာပါဘူး။ ကြည်ပြာလည်း ကြပ်ကြပ်အိတ် အမည်းလေးဆွဲပြီး ပြန်လာတာတွေ့လိုက်တာနဲ့ ခွေးသူခိုးခြေလှမ်းဖို့နဲ့ ကြည် ပြာနား ပြေးကပ်သွားပြီး

“ကြည်ပြာ ဈေးကပြန်လာတာလား”

ကောင်မလေးက လှည့်ကြည့်တယ်။ ငပိန်ကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ စိတ် ထဲဘဝင်မကျသလို ဖြစ်သွားပေမယ့်

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးပိန်”

ဆိုပြီးဆက်လျှောက်တယ်။ ဒါကို ငပိန်က ကောင်မလေးဘေးက
နေ ရှမ်းလွယ်အိတ်လို လိုက်ကပ်လျှောက်ရင်းကနေ

“ဘာတွေဝယ်လာတာလဲ”

“အစုံပါပဲ”

ကောင်မလေးက အားနာလို့ စကားပြန်ပြောနေတာကိုပဲ ငပိန် စိတ်
ထဲ အခြေအနေကောင်းပြီဆိုပြီး အူကမြူးချင်နေပြီ။

“ကြည်ပြာ၊ အိတ်ပေးလေ ဆွဲလာပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ မဆွဲပါနဲ့”

“ပေးပါ၊ ဆွဲပေးပါမယ်”

ကောင်မလေးလည်း နည်းနည်းတော့ စိတ်ညစ်လာပုံရ၏။

“ဦးပိန်က တကယ်ဆွဲပေးမှာမို့လို့လား”

ငပိန်က မျက်နှာရှူးကြီးနဲ့

“ဆွဲပေးမှာပေါ့၊ ပြာပြာကသာ ခိုင်းလို့ကတော့ လက်ကဆွဲရုံတင်
မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းပေါ်ပါတင်ပြီး ရွက်လာပေးဦးမှာ”

ကြည့်။ အခေါ်အဝေါ်ကပါ ချက်ချင်းပြောင်းသွားတာ။ ကြည်ပြာ
ကိုများ ပြာပြာတဲ့။

အမြီးကျက်အမြီးစား ခေါင်းကျက်ခေါင်းစားတောင်မဟုတ်ဘူး။ ဘာ
မှမကျက်ခင်ကတည်းက အစိမ်းလိုက်စားမယ်ဆိုတာ ငပိန်လိုလူမျိုးကို ပြော
တာဖြစ်မယ်။

ကောင်မလေးမျက်နှာ ရှုံ့သွားတယ်။

“ဘာလဲ၊ မယုံလို့လား၊ မယုံရင်ပေးလေ၊ ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး ရွက်လာ
ပြမယ်”

ဆိုပြီး ကောင်မလေးအိတ်ကို အတင်းသွားဆွဲတယ်။ ကောင်မလေး
က အိတ်ကိုပြန်ဆွဲယူရင်းကနေ

“အို မဟုတ်တာ ငရဲကြီးကုန်ပါမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ငရဲကြီးရမှာလဲ၊ အိတ်ကို ခေါင်းပေါ်တင်တာပဲဟာ”

ကောင်မလေးက ငဝိန်ကို မျက်
စောင်းထိုးကြည့်ရင်း

“ဦးပိန်ကလည်း အိတ်ထဲမှာပါ
တာတွေက ခေါင်းပေါ်တင်လို့မှ မကောင်း
တာ၊ အိမ်သာစီးဖို့ ခုံဖိနပ်တစ်ရံရယ်၊
အတွင်းခံဘောင်းဘီနှစ်ထည်နဲ့ အမျိုးသမီး
လစဉ်သုံးပစ္စည်းတွေလေ”

မျောက်ကို ငါးပိနဲ့တို့လိုက်သလို
ငဝိန်မျက်နှာ ရှုံ့ထွက်သွားတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း မရရအောင်
ကြိတ်လုံးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်း
တစ်ဘက်က မရတာနဲ့ တစ်ဘက်ကို လှည့်
သွားတယ်။

“ပြာပြာကို စကားပြောဖို့ စောင့်
နေတာ”

ကောင်မလေးက ဘာမှပြန်
မပြောပေမယ့် တော်တော်လေးတော့
စိတ်ညစ်နေပြီ။ ဒီအဆင်နဲ့ဒီအဆင် ငဝိန်
ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ ကောင်မလေး
က ကြိုပြီးခန့်မှန်းလို့ ရနေပြီကိုး။

“ဦးပိန်လေ ပြာပြာကို”

“ဟဲ့ မသာကောင်”

ငဝိန်စကားမဆုံးလိုက်။ အနား
တပ်ပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ငဝိန်
တွန့်သွားတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ ကြည်
ပြာအဒေါ်အပျိုကြီး။ ကောင်မလေးက
ပျော်သွားပြီး

အပျိုကြီးမျက်နှာ

တစ်ချက် ကွက်သနဲ

ပျက်သွားတယ်။ နောက်

ဝက်ထားတဲ့အပေါ်အင်္ကျီကို

အသာဟပြီး ရင်ဘတ်ကြီးထဲ

ငုံကြည့်ပြီးတာနဲ့

အားသနဲ

ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး

အပေါ်ပြေးတက်သွားတယ်။

“ဟင် ဒေါ်လေး၊ သမီး ဒီမှာဈေးဝယ်ပြီးပြန်လာတာ၊ အဲဒါ ဦးပိန်က”

“မပြောနဲ့၊ ဒေါ်လေးသိတယ်၊ သမီးပြန်နှင့်တော့”

ကောင်မလေးလည်း နာဇီလက်ထဲကလွတ်တဲ့ ဂျူးတစ်ယောက်လို ခုန်ပေါက်ပြီးတော့ကို ပြေးထွက်သွားတာ။ ကျန်ခဲ့တာကတော့ ငပိန်နဲ့ကြည်ပြာ အဒေါ်နှစ်ယောက်တည်း။

“ဟဲ့ အကောင်၊ နင် ငါ့တူမနောက် ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“အံ့မယ် ပါးဖြတ်ရိုက်လိုက်လို့ ငါ့ကိုဖြောင်ငြင်းချင်သေးတယ် ဟုတ်လား၊ နင် ငါ့တူမကို လိုက်ပြီးရည်းစားစကားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လဲ၊ လူပျိုက အပျိုကို ရည်းစားစကားပြောတာ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ”

ငပိန်ပုံစံက ခပ်တည်တည်ပဲ။ ဒီလောက်အတွေ့အကြုံများနေတော့လည်း ရှက်ရကြောက်ရကောင်းမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ကြည်ပြာအဒေါ်က ခါးကြီးထောက်ပြီး

“ဘာလူပျိုလဲ၊ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး၊ ဒီလောက်ခုနစ်အိုရှစ်အိုရုပ် ပေါက်နေတဲ့ကောင်ကများ၊ လှန်စမ်း၊ နင့်ခြေသလုံးလှန်ပြစမ်း”

ငပိန်လည်း ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပုဆိုးကို ခြေသလုံးပေါ်အောင် လှန်ပြလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ သတိရသွားပြီး ပုဆိုးကိုပြန်ချကာ

“ဘာဆိုင်လို့ပြရမှာလဲ၊ ပြဘူး၊ ပြဘူး”

သူကသာ မပြဘူးပြောနေတာ။ ကြည်ပြာအဒေါ်က မြင်ပြီးနေပြီဆိုတော့ မဲ့ကာရွဲ့ကာနဲ့

“ဒါလား ခြေသလုံး၊ တရုတ်ကပါလာတဲ့ ဝါးတူလေးကျနေတာပဲ၊ ပိန်ပိန်သေးသေးလေး၊ ဒီလိုခြေသလုံးနဲ့များ မိန်းမလိုချင်သေးတယ် ဟုတ်လား၊ နင့်လိုကောင်မျိုး ဒီတစ်သက်တင်မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ဆယ်သက်တောင် မိန်းမရရင်ကံကောင်း”

“ဘာဗျ၊ မိန်းမယူတာနဲ့ ခြေသလုံးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီမှာ မိန်းမဆို

တာ မလိုချင်သေးလို့ လိုချင်ရင် ဆယ်ယောက်လောင်တောင် ရနေပြီ သိလား”

“ဪ နင်က ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးနေတာပဲ၊ နင့်လိုကောင်မို့ မိန်းမဆယ်ယောက်မပြောနဲ့၊ နှစ်ယောက်လောက်ပဲ ရကြည့်၊ အသက်ဘယ်လို ထွက်သွားမှန်းတောင် သိလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယောက်ျားမရနိုင်တာ နဲ့ သူများကိုလိုက်ပြီး မနာလိုဖြစ်မနေပါနဲ့”

ကြည်ပြာအဒေါ်က လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို တဘတ်ဘတ်ရိုက်ရင်း

“အဲမယ် ယောက်ျားများ မလိုချင်လို့နေတာဟဲ့၊ လိုချင်ရင် နင့်လို မျိုး မရှက်မကြောက်နဲ့ လိုက်ပြောနေစရာတောင်မလိုဘူး၊ အိမ်ပေါ်ကနေ မျက်လုံးတစ်ဘက်လောက်မှိတ်ပြလိုက်တာနဲ့တင် တက်လာလိုက်မယ့်ယောက်ျား တွေများလွန်းလို့ ရင်ဘတ်တောင် ဆီးတွန်းထားရဦးမယ်၊ သိရဲ့လား”

“ဘာ ဒီရုပ် ဒီရည် ဒီနှာတို့ကြီးက ဟားဟား”

ဆိုပြီး ငပိန်က လှောင်ရယ်ရယ်တယ်။ ကြည်ပြာအဒေါ် အပျိုကြီး တင်းသွားပြီး

“ဟဲ့ ငါ့ဘာသာငါ နှာတိုတာ နင့်သောက်ပူတစ်ပြားသားပါလို့လား ဟဲ့ မသာကောင်ရဲ့”

ဆိုပြီး စီးထားတဲ့ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ကျန်းကောက်တယ်။ ငပိန်လည်း အခြေအနေကို သဘောပေါက်တာနဲ့ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာတာ။ ဒါတောင် ဖိနပ်တွေက ငပိန်ခေါင်းဘေးကနေ ဦးခနဲ ဦးခနဲပဲ။

x x x

အဲဒီနောက်ပိုင်း ငပိန် နည်းနည်းငြိမ်သွားတယ်။ ကြည်ပြာတို့တွေ ရင်တောင် ခပ်ဝေးဝေးကပဲ ဆတ်ဆလူးထရဲတော့တယ်။ အနားမကပ်ခဲ့ဘူး။ ကြည်ပြာအဒေါ် အပျိုကြီးနဲ့တွေ့မှာစိုးလို့။ အပျိုကြီးကလည်း ငပိန်တို့တွေ ရင် တွေ့တဲ့နေရာမှာ အရေခွံနှာမယ်ဆိုပြီး ကြေညာထားတာတို့။

အပျိုကြီးက ငပိန်ထက်ကြီးတယ်။ အသက်က လေးဆယ်ကျော် လောက်ကိုရှိပြီ။ ကိုယ်ခန္ဓာက လုံးကြီးပေါက်လှလို့ ခေါ်လို့ရတဲ့ အနေအထား မျိုး။ ခပ်တောင့်တောင့် အသားအရည်ကလည်း ဖြူတဲ့ဘက်ဟိုတောင် ဝါသား

တယ်။ ရုပ်ရှင်ကလည်း အမှန်တကယ်ဆို ကြည့်ပျော်ရှုပျော်လို့ ပြောလို့ရ လောက်ပေမယ့် ကွက်ကွက်ကလေး ဆိုးနေတာဆိုလို့ နှာခေါင်းတစ်ခုတည်း ရယ်။

အဲဒီနှာခေါင်းမျိုးက လူဝံ့ရဲ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိသင့်တဲ့နှာခေါင်းမျိုး တိုတိုလေးရယ်။ အဲဒီနှာတိုလေးက လူရဲ့မျက်နှာမှာမှ လာကပ်နေတာဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်။ နှာခေါင်းထိပ်နဲ့ အပေါ်နှုတ်ခမ်းနဲ့က တော်တော်လေးကို ထူးပြီး ကြည့်ရဆိုးနေတာ။

အဲဒီနှာခေါင်းပိုင်ရှင်ကိုမှ ငဝိန်က နှာတိုဘာညာဆိုပြီး သွားပြော လိုက်တော့ မတင်းခံနိုင်ရိုးလား။ တွေ့ရာသီချင်း ဓားမဆိုင်းဆိုပြီးတော့ကို ငဝိန်ကို ပတ်ရှာနေတာ။ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေကလည်း ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ်ပွဲ တော့ ကြည့်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့။

ငဝိန်လည်း အပျိုကြီးကိုတော့ကြောက်တယ်။ အပျိုကြီးကလည်း ဗလတင်မဟုတ်ဘူး။ ဇနီးလည်းပြည့်တယ်။ တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်လောက်ကတော့ ဝလချီးလည်သွားစေရမယ်ဆိုတဲ့လူမျိုး။ ငဝိန် လည်း အပျိုကြီးအကြောင်းသိထားတော့ အိပ်တာတောင် ပြောင့်ပြောင့်မအိပ် ရဲဘူး။ အိမ်ရှေ့ကနေ လာသောင်းကျန်းမှာစိုးလို့တဲ့လေ။

ဒါပေမယ့်လည်း ငဝိန် ဘယ်လိုပဲ အပျိုကြီးကိုရှောင်ရှောင်၊ တွေ့ မယ့်တွေ့တော့ တကယ့်နေရာကောင်းကြီး။ ဆွဲမယ့်လွဲမယ့်သူနုထွီ၊ ရပ်ကွက် အစွန်အဖျား လူမရှိသူမရှိနေရာကြီးမှာ။

အဲဒီနေ့က ငဝိန်လည်း အပျိုကြီးကိုကြောက်ပြီး ရပ်ကွက်ထဲမနေရဲ တာနဲ့ ရပ်ကွက်အစွန်က ကျွဲလူးအိုင်နားမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေ တာ။ ကျားချောင်းချောင်းနေတဲ့ အပျိုကြီးလည်းသိရော ကျွဲလူးအိုင်ဘက်ကို တိတ်တိတ်လေးလိုက်သွားတာ။ ဟိုလည်းရောက်ရော ခြေသံမကြားအောင် နောက်ကနေအသာကပ်ပြီး ငဝိန်အင်္ကျီလည်ဂုတ်ကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်ပြီးတော့

မှ

“ကဲ မိပြီ၊ မသာကောင်၊ နင်ဘယ်ပြေးဦးမလဲ”

အပျိုကြီးအသံ ကြားလိုက်ရကတည်းက ငဝိန်တုန်နေပြီ။ မျက်နှာ

ကလည်း ဆီးစေ့လောက်ပဲရှိတော့တယ်။

“ငါ့ကို နှာတိုလို့ပြောတဲ့ကောင်၊ နှာတိုလက်သံမြည်းကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဆိုပြီး လက်ကိုအားကုန်လွှဲပြီးတော့မှ ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်တာ။

“ဖြောင်း”

“အောင်မလေးဗျ”

ငမိန်လည်ကုတ် ပူထွက်သွားပြီး မျက်လုံးထဲ ကြယ်တွေလတွေပါ အပြတ်လိုက်မြင်သွားတယ်။ ထပြေးဖို့လုပ်ပေမယ့် အပျိုကြီးက အင်္ကျီကို တင်းတင်းဆွဲထားပြီး

“ဒါက နောက်တစ်ချက်”

“ဖြောင်း”

“အား”

ရိုက်ချက်ကပြင်းတော့ ငမိန် မျက်လုံးပါ ပယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားတယ်။ ငမိန် မခံနိုင်တော့ဘူး။ အင်္ကျီကို ဆတ်ခနဲချွတ်ပြီး ကျွဲလူးအိုင်ထဲ ဆင်းပြေးတယ်။ အပျိုကြီးက လက်ထဲမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ငမိန်အင်္ကျီကို ပစ်ချပြီး

“ဪ နင်က ရေထဲဆင်းပြေးလို့ လွတ်မယ်ထင်လို့လား၊ ယား”

ဆိုပြီး သူပါကျွဲလူးအိုင်ထဲ ခုန်ဆင်းသွားတယ်။ ရေက ဒူးခေါင်းသာသာလောက်လေးပဲရှိတာ။ ငမိန်ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် အောက်တစ်ခွက်တွေကြောင့် ပြေးလို့မရဘူး။ အပျိုကြီးက ငမိန်ကို ခုပ်အုပ်လိုက်တာ နှစ်ယောက်စလုံး ရေထဲကို လုံးနေအောင် ပစ်ကျသွားတယ်။

အပျိုကြီးက အရင်ပြန်ထပြီး ပါးစပ်ကလည်း ပတွတ်ပတွတ်နဲ့ ပြောသလို လက်ကလည်း တရစပ်ကိုကျွေးတော့တာ။ ငမိန်ဆိုတာ အောက်မှာ ကော့နေအောင်ခံပေရောပဲ။ အပျိုကြီးကလည်း လက်တင်တုတ်တုတ် ကြုံရင်ကြုံသလို ဒူးတွေ တတောင်တွေနဲ့ပါ တဝကြီးကျွေးနေတာ။

စိတ်ရှိလက်ရှိ ကျွေးရင်းကနေ အပျိုကြီးမျက်နှာ တစ်ခုတ် တွက်ခနဲ ပျက်သွားတယ်။ နောက် ဝတ်ထားတဲ့အပေါ် အင်္ကျီကို အသာအမြဲ ရင်ဘတ်ကြီးထဲ ငုံကြည့်ပြီးတာနဲ့ အားခနဲ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး အပေါ်ပြောတတ်

သွားတယ်။

အပေါ်လည်းရောက်ရော။ နီးစပ်ရာခုံကြားထဲ ပြေးဝင်သွားပြီး
“ငဝိန်ရေ လာပါဦး၊ ငါ့ကိုကယ်ပါဦး၊ ငဝိန်ရေ လာပါဦး”

ဆိုပြီး သံကုန်ခြစ်အော်တော့တာ။ ငဝိန်လည်း ကြောင်သွားတယ်။
အပျိုကြီး ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်ပေါ့။ အပျိုကြီးကတော့ သံကုန်ခြစ်ပြီး သူ့ကို
ခေါ်နေတုန်းပဲ။

ငဝိန်လည်း ယောင်နနနဲ့ ကုန်းပေါ်တက် ခုံကြားထဲ တိုးဝင်သွား
ပြီး

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အပျိုကြီးမျက်နှာက ကြောက်လွန်းလို့ ပျာတောက်နေပြီ။ လူကလဲ
ဂနာမငြိမ်၊ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေရင်းကနေ

“မျှော့ မျှော့ ငါ့အင်္ကျီထဲမှာ ဖြုတ်ပေးစမ်းပါ”

“အင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဖြုတ်လိုက်လေ”

အပျိုကြီးက ငဝိန်လုံချည်စကို အတင်းဆွဲထားရင်း

“ဟင့်အင်း ဖြုတ်ရဲဘူး၊ ဖြုတ်ရဲဘူး၊ ကြောက်တယ်၊ ဖြုတ်ပေးစမ်း

ပါ”

ဆိုပြီး အပျိုကြီးက သူဝတ်လာတဲ့ ပွပွချောင်ချောင်အင်္ကျီကို
အောက်နားစလေး အသာဟပေးတယ်။

ငဝိန်လည်း မရဲတရဲနဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွဲမျှော့ကြီးက ရင်ဘတ်
ကြားထဲမှာကို တွယ်နေတာ။ မသိရင် တောင်နှစ်လုံးကြားထဲ ရထားဖြတ်မောင်း
နေတဲ့ပုံစံမျိုး။

ငဝိန်လည်း တံတွေးကို ဝှပ်ခနဲ မြို့ချလိုက်ပြီးကာမှ မျှော့ကို မိမိရရ
ကိုင်ကာ ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။

“ငြုတ်”

အပျိုကြီး စိတ်မချနိုင်သေးဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လိုက်
ကြည့်နေရင်းကနေ

“အား ခြေသလုံးမှာ ခြေသလုံးမှာ”

“မြတ်”

“အား နောက်ထပ် ပေါင်မှာ ပေါင်မှာ”

“မြတ်”

ထဘီပြင်ဝတ်သလို ဘာလိုလိုနဲ့ ငုံ့ကြည့်တယ်။

“အား . . . ကြားထဲမှာ . . . ကြားထဲမှာ”

“မြတ်”

“.....”

“မြတ်”

“.....”

“မြတ်”

x x x

ဘာကြာတာမှတ်လို့။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ မင်္ဂလာဆောင်မဏ္ဍပ်ကြီးဆိုတာ ဟီးထလို့။ ဘယ်သူတွေရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှတ်လို့တုန်း။ ငပိန်နဲ့အပျိုကြီးတို့ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်။

တစ်ရပ်ကွက်လုံး အံ့သြမဆုံးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာ။ ဒီလောက်မတည့်တဲ့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်တာလဲပေါ့။

တချို့တွေက သိချင်လို့ အပျိုကြီးကို ကပ်မေးတယ်။ အပျိုကြီးက ရှက်လို့တဲ့၊ မပြောဘူး။ ငပိန်ကို ကပ်မေးပြန်ရော၊ ငပိန်ကတော့ မရွတ်ဘူး၊ ပြောပြတယ်။ မျှော့က စတဲ့ဇာတ်လမ်းကို။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ရပ်ကွက်ထဲက လူပျိုသုံးတွေရော တစ်ခုလပ်တွေရော မုဆိုးဖိုတွေပါမကျန် ကျွဲလူးအိုင်ဘက်မှာ ခြေချင်းကိုလိမ်လို့၊ ဆွေဖြစ်ပေးကြချင်လို့တဲ့လေ။

မြတ်သေ

မှတ်နော် မှတ်	-စိန်းမတွေဟာ သူတို့ယောက်ျားတွေကို မသေပ်ကြည့် တားကြတယ်။ တကယ်လို့ အရက်သမားထိန်း အပျိုတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင် ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး။
---------------	---

အလွတ် ဒိတ်ဒိတ်ကြ

ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ

ယနေ့တော့ အားလုံးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ပျော်ပွဲဖမ်းထားကြသည်။ မနေ့က နေလင်း၏ခြေထိုးခံသောနည်း မအောင်မြင်သဖြင့် ယနေ့ နောက်တစ်နည်း ကြံထားကြသည်။ သူတို့က အကြံအစည်တစ်ခုခုလုပ်တိုင်း ခိုးသားပြနေသဖြင့် ဆရာမမိုးမခက အမြဲလိုလိုရိပ်မိသွားကာ အန္တရာယ်များကို ပါးနပ်စွာ ရှောင်ရှောင်သွားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသည်ကို သုံးသပ်မိပြီး လင်းမြတ်၏ အကြံပေးချက်အရ ယနေ့တော့ လွန်စွာမှ အပြစ်ကင်းလှသော ကျောင်းသားလူငယ်လေးများသဖွယ် လိုက်တန်းပြေးတန်း ဆော့ပြနေလိုက်သည်။

ဆရာမမိုးမခဝင်လာတော့လည်း ဆရာမအနားမှာပင် ဝိုင်းပတ်ပြေးပြလိုက်သေးသည်။

ဆရာမမိုးမခက ကျောက်သင်ပုန်းကို ရိုက်လိုက်ရင်း

“ကဲ ပြေးတာလွှားတာရပ်မယ်”

အားလုံးက ငြိမ်ဝပ်စွာနှင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြေးထိုင်ကြသည်။

“ဆရာမ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ ငါတို့တွေ ဒီလိုပဲ အခန်းထဲထိုင်ပြီး တကုတ်ကုတ်နဲ့ စာတွေပဲ ထိုင်လုပ်နေကြရင် မကြာခင် အညောင်းမိပြီး စာမှာဗိုလ်မစွဲဘဲ ခုလာစွဲတဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲ ဖြစ်သွားကြမယ်၊ ဒီတော့ ခုခေတ်သစ် ပညာရေးမှာ အားကစားချိန်တွေထည့်လာကြသလိုပေါ့၊ ဒီနေ့ မင်းတို့ကစားနေတာမြင်ပြီး ဆရာမ အိုက်ဒီယာတစ်ခုရတယ်၊ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်လောက်တော့ ခွေးထွက်အောင် ကစားတာမျိုး၊ အကတစ်မျိုးမျိုးကို ကကြတာမျိုးပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါသည်”

“ကဲ ခုတော့ မင်းတို့လဲ ဆော့ထားရလို့ မောနေကြပြီ၊ ဒီတော့ အိမ် ရှေ့မြက်ခင်းကိုထွက်ပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်း(၁၀)ချက်စီ ထွက်ရှုကြပါ”

အားလုံးက စာသာမသင်ရရင် ဘာလာလာဒေါင်းသူများမို့ ဖတ်ခနဲ ပြေးထွက်ပြီးသား။

ခြံရှေ့တွင် တန်းစီရပ်လျက် ရင်ကောက်တင်မောက်ခါ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှုပြီးသား။ ကောင်းသောအရသာတစ်ခုခုကို မကြုံခင် အေးဆေး သက်သာ ရီလက်စ် လုပ်ထားခြင်းကလည်း စိတ်နှလုံးကိုပို၍ အေးချမ်းစေ သည်မဟုတ်လား။ မကြာခင် ကောင်းသော ဟာသရသကို ခံစားရပေတော့ မည်။ လင်းမြတ်တို့အဖွဲ့ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းအပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် တွန်းထိုးခါ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာမမိုးမခ သူ့ခုံတွင်သူ အငြိမ်းသားထိုင်နေသည်မို့ သူတို့အားလုံး ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားကြသည်။

နေလင်းနှင့်အောင်ဖြိုးတို့က ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ ကင်မရာကို အသင့် ပြင်နေကြသည်မို့ သင်းမြတ်က ဆရာမ မရိပ်မိအောင် တံတောင်နှင့်တွက် ၍ သတိပေးရသေးသည်။ ယနေ့ ဆရာမဆုံးမရေး အစီအစဉ်ကို လင်းမြတ်၏ ဝက်ဘ်ဆိုက်မှ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ပေးမည်ဟု နီးစပ်ရာသူငယ်ချင်းများကို အင်တာနက်မှ ရော တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့်ပါ ကြော်ငြာထားပြီးပြီ။ သူငယ်ချင်းများက စောင့်ကြည့်နေကြမှာ သေချာသည်။

ဆရာမက တည်ငြိမ်သော အသံနှင့်ပင် အမိန့်ပေးသည်။

“ခဏထိုင်ကြဦး”

မျှော်လင့်ခြင်းမျက်နှာများနှင့် ဆရာမကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်တာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

ဆရာမမိုးမခက သူ့ဖုန်းကိုသူကြည့်ကာ တစ်ခုခုကို ရှာနေပုံရသည်။

“နင်တို့ တောင်ကိုရီးယားအဆိုတော် PSY ရဲ့ ဂန်းနားတိုင်ထီ ကြည့်ဖူးကြလား”

အောင်ဖြိုးက သွက်လက်စွာဖြင့်

“ကြည့်ဖူးတာပေါ့ ဆရာမ၊ ကမ္ဘာမှာ ဝက်ဝက်တဲ့ အောင်မြင်နေတဲ့ သီချင်းပဲဟာ”

www.burmeseclassic.com

လင်းမြတ်က ဝင်ထောက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာတောင် အခွေရှိသေးတယ်၊ အဲဒီသီချင်းကြည့်ချင်ရင်
ဈာမနေနဲ့၊ ကျွန်တော်ယူပေးမယ်”

ဆရာမမိုးမခက နှစ်လိုစွာပြုံးလျက်။

“အေး ဆရာမလဲ ခေတ်စနစ်နဲ့အညီ စာသင်ချင်တဲ့ ဆရာမမို့ ဒီ
နေ့တော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သီချင်းလေးနားထောင်ပြီး အကလေးကြည့်ပြီးမှ စာ
သင်ကြတာပေါ့၊ သွား ခွေရောစက်ရော သွားယူလာခဲ့”

လင်းမြတ်နှင့် နေလင်းက ခွေနှင့်စက်ကို ပြေးယူကြ၏။

နေလင်းက အောက်စက်မှကြိုးများကို ဖြုတ်ယူရင်း လင်းမြတ်ကို
တီးတိုးပြောသည်။

“ဟေ့ကောင်လင်းမြတ်၊ အောင်ဖြိုးရဲ့ဟာက စွမ်းရောစွမ်းရဲ့လား၊
ဆရာမ ခုထိကို တုပ်တုပ်တောင်မလှုပ်သေးဘူးကွ”

လင်းမြတ်ကလည်း ဆရာမအား လည်ပြန်ငဲ့ကြည့်ရင်း

“အေးကွ၊ ကျောက်ဖင်ကြီးလား မသိဘူး၊ အမှန်ဆို လက္ခဏာပြရ
တော့မှာ၊ အင်တာနက်က စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေတော့ အားနာ
စရာပဲ”

“လာ လာ မြန်မြန်ယူ၊ နောက်မဟုတ်ရင် ဒေါ်မိုးမခက နပ်တာနဲ့
ဓာတ်သွားဦးမယ်”

လင်းမြတ်နှင့်နေလင်းတို့ စက်ကိုယူကာ ဆရာမနားမှာတပ်ဆင်ကြ၏။
ပြီး ဂဏန်းစတိုင် သီချင်းကိုဖွင့်၏။ ဆရာမမိုးမခက သူ့ဖုန်းကိုသာ အာရုံစိုက်
ကြည့်နေ၏။ တုပ်တုပ်မှ မလှုပ်သေး။

ဆရာမမိုးမခမလှုပ်ဘဲ လှုပ်လာသူက အောင်ဖြိုးဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ခုံအောက်မှာ ကြမ်းပိုးများရှိလား”

လင်းမြတ်က အောင်ဖြိုးပခုံးကိုရိုက်ရင်း

“အာ ဒီလိုအိမ်မျိုးမှာ ဘယ်က ကြမ်းပိုးလာမှာလဲ၊ မင်းကလဲ”
အောင်ဖြိုးက ကတုန်ကယင်နှင့်ပြော၏။

“ယား ယားတယ်ကွ”

သိန်းဇော်က ဝင်ပြော၏။

“စိတ်ထင်လို့ နေမှာပါကွာ”

နေလင်းကလဲ ကြိတ်ပြီးသတိပေးသည်။

“ခုနက မင်းလုပ်တုန်းက မင့်လက်တွေဘာတွေမှာ နည်းနည်းပါး
ပါး ကပ်ပါလာလားမှ မသိတာ”

“လက်က ယားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖင်ကွ ဖင်တုံးကြီးက ယားနေတာ၊
ဟင် ခုံ ခုံက”

လင်းမြတ်တို့အဖွဲ့ ယခုမှ သတိထားမိသည်။ သူတို့ ခွေးလယားသီး
ဖြန်းခဲ့သော ဆရာမထိုင်မည့် ပန်းရောင်ခုံက အောင်ဖြိုး ယခုထိုင်နေသော
ခုံဖြစ်နေသည်။

“ဟင် မင့်ခုံက”

အားလုံး ဆရာမမိုးမခဖက် လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဆရာမမိုးမခက
အောင်ဖြိုးထိုင်မည့်ခုံပြာပေါ် ကြော့လို့၊ မင်းမြတ် ထအော်၏။

“ဟင် အောင်ဖြိုး မင်း မင်းခံရပြီ”

အောင်ဖြိုး ထိုင်ခုံမှ ခုန်ထ၍ ဖင်ကိုရိုက်ခါ၏။

လင်းမြတ်တို့လဲ ဝိုင်းခါပေးရင်း အကုန်ယားကုန်ကြ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး ကုတ်ကြဖွဲကြနှင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေပုံက ဂန်းနား
စတိုင် သီချင်းနှင့်တော့အလိုက်သား။

ဆရာမမိုးမခက ဘာလုပ်နေတယ်မှတ်သနည်း။ အားလုံး ယားပြီး
ထွန့်လိမ်နေမှ သူ့ဖုန်းနှင့် အပီအပြင်ထရိုက်တော့၏။ ရိုက်တာမှ အနီးကပ်
ရော အဝေးရော အပေါ်စီးကရော အောက်ဖက်မှရော။

ယားပါတယ်ဆိုမှ သူ့ရှောင်နေရတာက တမောင့်။

အဆွေတော်

ဘီဇော် မှတ် - လူနဲ့တိရစ္ဆာန်ကို မခြားနားပါဘူးလို့ ကောက်ချက်ဆွဲပါမို့
တိရစ္ဆာန်ကို နှိပ်ရာကျပါတယ်။

၁၁၄ ၇၆ ကာရိုလ်

အကန်ပြန်ပေး

အမျိုးသမီးတစ်ဦး မြို့လည်လမ်းမပေါ် ငိုယိုပြီး လျှောက်သွားနေသည်။ လူချမ်းသာတစ်ဦးက သနားသဖြင့် စာနာစိတ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ သမီး”

မိန်းကလေးက အငိုကိုသိမ်းရင်းပြောသည်။

“ကျွန်မပိုက်ဆံအိတ် အနှိုက်ခံလိုက်ရလို့ပါရှင်”

လူချမ်းသာကြီးက သနားသွားပြီး သူ့တွင်ပါသော ငွေအချို့ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဝမ်းသာသွားသော မိန်းကလေးက လူချမ်းသာကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး တဆက်တည်း ဤသို့တောင်းပန်သည်။

“ပိုက်ဆံအိတ်လေးပါ ပြန်ပေးပါလား ဦးလေးရယ်”

ပြုပြင်ရေးသား

ဂေါက်ကွင်းထဲတွင် ကိုလှက သူငယ်ချင်းကိုမြကို ပြော၏။

“ဒီဂေါက်ကလပ်က နည်းပြဟာ တော်တော်တရားလွန်တယ်၊ ငါ့ကို ခြေခွဲရပ်နေပုံက ပုံမမှန်ဘူးဆိုပြီး အတင်းလိုက်ပြင်ပေးနေတယ်”

“သူ့စေတနာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဂေါက်သီးရိုက်မယ်ဆိုရင် ခြေ အနေအထားမှန်မှ အားပါပြီး ထိချက်မှန်တယ်ဆိုတာ မင်းလဲသိသားပဲ”

“ဪ အဲဒါတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ခုဟာက ငါအိမ်သာထဲမှာ သေးပေါက်နေတုန်း လာပြင်နေတာဗျ”

ဆက်ထိုးကြရအောင်

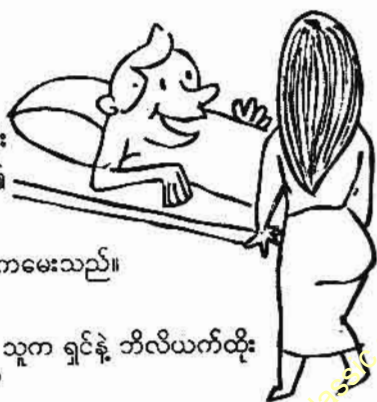
တယ်လီဖုန်းချလိုက်ပြီး သည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက သူ၏ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။

အိပ်ရာပေါ်မှ လင်ငယ်ကမေးသည်။

“ဘယ်သူဆက်တာလဲ”

“ကျွန်မယောက်ျားလေ၊ သူက ရှင်နဲ့ ဘီလီယက်ထိုး နေလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့”

“ဪ ကိုယ်နဲ့ဘီလီယက်ထိုးနေတယ်တဲ့လား၊ ဒါဖြင့်လဲ တစ်ပွဲလောက် ဆက်ထိုးကြရအောင်လေ”

၁၁၆ ၂၆ ကာရံပုတ်

ကျရှင်သီအောင်

အိမ်ကိုလာလည်သော
ညွှတ်သည်က ပုခက်ကိုကြည့်ရင်း တအံ့တဩ ပြော
သည်။

“ဟင် ခင်ဗျားတို့ ကလေးပုခက်က မြင့်လှ
ချည်လားဗျ”

“တမင်မြင့်ထားတာ ဒါမှ ကလေးပြုတ်ကျရင် အသံကြားမှာလေ”

ထိကျချက်

“ဒေါက်တာ ကျွန်တော်
အခုခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ
ဘာရောဂါကြောင့်လဲဟင်”

“အင်းလေ၊ မကြာခင် သိကြရမှာ
ပါ။ ဒီရောဂါမျိုးက ရင်ခွဲရုံရောက်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်လို့ရတာကလား”

ထမင်းစားမယ်

အရောင်းစာရေးမကို ဈေးဝယ်သူ
တစ်ဦးကပြောသည်။

“ငါးသေတ္တာတစ်ဘူးလောက်

ရောင်းပေးပါ”

အာရုံစူးစိုက်စရာ

“ထိုင်းရှိတယ်၊ ချိုင်းနားရှိတယ်၊ မြန်မာရှိတယ်၊ ဘယ်နိုင်ငံထုတ်ကို ယူမှာလဲ”

“ဘာပေးပေး ရပါတယ်၊ အဲဒီအထဲက ငါ့ကို စကားပြောဖော်လုပ် ဖို့ ဝယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ စားဖို့ဝယ်တာပဲဟာ”

ပျော်စရာကြီး

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ စိတ်ကူး ယဉ်ပြီး မိုက်မိုက်မဲမဲအတွေးတွေ တွေး မိတိုင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ရယ်ချင်မိ တယ်”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ဘဝကြီးက ရယ်စရာအတိတွေနဲ့ အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းနေမှာပေါ့နော်”

ရောဂါရင်းမြစ်

ခွဲစိတ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ သောလူနာက သူ့ဒူးအထက်နားတွင် ခန္ဓာ ကိုယ်ကို ဝှေ့ဝှေ့နေရင်းက စိုးရိမ်စွာနှင့်ပြော သည်။

“ဒေါက်တာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေကို စမ်းကြည့်နေတာ၊ ခြေထောက်တွေကို မြင်တော့မြင်ရတယ်၊ ဘာအထိအတွေ့မှ မခံစားရဘူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံး အကောင်အကတိ ဖို့ပါတယ်၊ အဲ တကယ်ရောဂါရှိတဲ့ လက်နှစ်ဖက်လုံးကိုတော့ ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရ တယ်ပေါ့လေ”

၁၁၈ ဂျပန်ပုဂ္ဂိုလ်

သွားကုန်သူ

အလုပ်သမားက အလုပ်ရှင်၏ ခူး
ကိုဖက်လျက် တောင်းပန်ပြောဆိုနေသည်။
“ကျွန်တော့်မိန်းမက အိမ်စရိတ်
တိုးမပေးနိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကိုပစ်ပြီး သွား
တော့မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်နေပါတယ်
ဆရာ၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လစာ
လုံးဝလုံးဝ တိုးမပေးပါနဲ့ဦးခင်ဗျာ”

ရှင်

သမဝါယမဆိုင်ကို ဝင်ခိုးခဲ့သည့်
သူခိုးက နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာဖတ်ပြီး
ညည်းတွားသည်။
“အဲဒါကြောင့် ဒီဆိုင်မျိုး မခိုးချင်တာဘဲ၊
ငါခိုးလို့ရတာက ၂သောင်း၊ သူတို့ သတင်းစာ
မှာရေးတာက သိန်း၂၀၀၊ အိမ်ရောက်ရင်
မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတော့မယ်”

အကြောင်းရင်း

မူခင်းဆရာဝန်၏ အစီရင်ခံစာတွင် ဤသို့
အစီရင်ခံထားသည်။
“ကျွန်ုပ်တို့ မူခင်းဆရာဝန်များအဖွဲ့၏ နှစ်
ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ ဤလူနာသေဆုံးခြင်း
အကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ ရင်ခွဲစစ်ဆေးလိုက်
ခြင်းကြောင့်သာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေ၏။

အယ်ဒီတာမောင်ရွှေရှိနှင့်
ပြောတတ်ရင်ဝတ္ထုဖြစ်တယ်

ပျိုစတိုပျိုစ

အယ်ဒီတာမောင်ရွှေရိုးနှင့် ပြောတတ်ရင် ဝတ္ထုပြစ်တယ်

“မောင်ရွှေရိုးရေ မင်းသမီးဖြူကြည်ဖြာ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ ကိုယ်
တို့မဂ္ဂဇင်းအတွက် တောင်းထားတဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုလေး ရပြီ
လာယူတဲ့”

ဆိုသော အယ်ဒီတာချုပ် ဦးငွေတိုး၏စကားကြောင့် မောင်ရွှေရိုး
ရင်တွေဘာတွေတောင် ခုန်ချင်သွားသည်။ နားကြားများ လွဲလေသလားဆို
ပြီး သေချာအောင် ထပ်မေးရသည်။

“ဆရာ ဘာပြောလိုက်တယ်၊ မင်းသမီးဖြူကြည်ဖြာက သူ့ရဲ့ ချစ်
ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုလေး ရေးပြီးသွားပြီ၊ ဟုတ်လားဆရာ”

“အေးလေကွာ၊ ခုနလေးတင် ဖုန်းဆက်လာတယ်၊ ညနေငါးနာရီ
လောက်ကို စာမူလာယူပါတဲ့၊ သူ အိမ်မှာရှိနေမယ်တဲ့”

“ဗျာ ဟုတ်လား၊ ဒါ ဒါဆို မင်းသမီးရဲ့စာမူကို ကျွန်တော်ပဲ သွား
ယူလိုက်မယ်နော် ဆရာ”

“အေးလေကွာ၊ ငါလည်း အဲဒါပဲ ပြောနေတဲ့ဥစ္စာ”

အယ်ဒီတာချုပ် ဦးငွေတိုး၏ စကားကြောင့် မောင်ရွှေရိုး အတိုင်း
ထက်အလွန် ပျော်သွားရသည်။ မဖုံးနိုင်မဖိနိုင်ဘဲ မျက်နှာပြုံးပြီးပြီးကြီးဖြစ်
လျက်

“အဟိ ပျော်လိုက်တာ”

“ဟေ မင်းက ဘာကိုပျော်ရတာလဲ”

“မင်းသမီးနဲ့ တွေ့ရမှာမို့ အဲလေ ဖြူကြည်ပြာရဲ့ ဝတ္ထုတိုကို ကျွန်တော်တို့ ရွှေဒဂီးမဂ္ဂဇင်းမှာ ဖော်ပြခွင့်ရမှာမို့ပါ”

“အေးကွ၊ မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တယ်၊ ခုလို မင်းသမီးတွေ အဆိုတော်မလေးတွေရဲ့ ဝတ္ထုတွေ၊ ကဗျာတွေကို ကိုယ့်မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ် သူ့မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်မှာ အပြိုင်အဆိုင်ထည့်ပြီး ဂုဏ်ယူနေကြရတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ်နောက်ကျန်ရစ် မနေခဲ့တော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာပြောတာ အမှန်ပဲ”

“အားလုံးထဲမှာ တို့က ပိုထူးပြီး မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာရဲ့ ချစ်ကိုယ်တွေ့ကို အဦးဆုံးဖော်ပြနိုင်တာဟာ တို့မဂ္ဂဇင်းအတွက်လည်း အင်မတန်ဂုဏ်ရှိသွားတာပေါ့ကွာ၊ သိတဲ့အတိုင်း မင်းသမီး ဖြူကြည်ပြာရဲ့စာမူကို မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တိုင်းလိုလိုက ဇန်းငန်းတက် လိုချင်နေကြတာ၊ သူကလည်း တော်ရုံသိကျွမ်းခင်မင်တာလောက်နဲ့ ပေးချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့တူမလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့သာ မျက်နှာနာပြီး ရေးပေးတာကွ”

“ဘာပြောပြော မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာရဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးကို ဖော်ပြနိုင်လိုက်တဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ရွှေဒဂီးမဂ္ဂဇင်းက အခြားမဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေထက် နှာတစ်ဖျားသာသွားပြီပေါ့နော် ဆရာ”

“ဘယ်ကလာ နှာတစ်ဖျားကရမလဲ၊ ကိုယ်တစ်လျားကို သာသွားတာကွ”

“အဟိ ပျော်စရာကြီးပဲနော်”

“ကိုင်း ကိုင်း ပျော်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်း ထိုင်မနေခဲ့တော့ မင်းသမီး စာမူသွားယူချေတော့၊ သူ့ချိန်းတဲ့အချိန်ထက် ကိုယ့်ဘက်ကစောပြီး ရောက်နေတာ မမှားဘူး၊ အခုတောင် လေးနာရီထိုးတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်သွားတော့မယ်နော်”

“အေး အေး ဩော် ဒါနဲ့ မင်းသမီး ရေးလို့မပြီးသေးရင်လည်း တောင့်ပြီးယူခဲ့နော်၊ မင်းသမီးစာမူရဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“အဲဒီအတွက် စိတ်ချပါဆရာ၊ ဒီနေ့ မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာရဲ့ စာမူ

၂၆ ကာရုဏာ

ကို ကျွန်တော်မရရအောင် ယူလာပေးပါ
မယ်”

မောင်ရွှေရိုး၏ တက်ကြွမှုကို ဦးငွေ
တိုး သဘောကျစွာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်ပြုလေသည်။ မိမိနှင့်အတူ တွဲလုပ်
ကိုင်ဖို့ မောင်ရွှေရိုးကို ခေါ်လိုက်တာ
မှန်သွားပြီဟုလည်း ထပ်ပြီးကျေနပ်သွား
ရပြန်သည်။

မောင်ရွှေရိုးသည်ကား ဝတ္ထုတို၊
ကဗျာလေးများ အရေးကောင်းသလို

အယ်ဒီတာဘဝကို အလွန်အားကျခံမင်သူလည်းဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နေ့တော့
အယ်ဒီတာ စားပွဲထိုင်ရမည်ဟူသော စိတ်ကူးမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဝတ္ထုတို၊
ကဗျာများ ကြိုးစားရေးသားပေးဂိုရင်း အယ်ဒီတာများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်
အောင် အားထုတ်လေသည်။

မောင်ရွှေရိုး၏ စာရေးကောင်းမှု၊ စာဖတ်နာမှု၊ ရိုးသားတက်ကြွမှု
တို့ကို ရွှေဒဂိုးမဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာချုပ်ဦးငွေတိုးက အကဲခတ်မိလေသည်။
ထို့ကြောင့် လစ်လပ်နေသော ရွှေဒဂိုးမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ့တာဝန်ကို ထမ်း
ဆောင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေရာ မောင်ရွှေရိုးလည်း အသက်ဝင်လာသော အိပ်မက်
လိပ်ပြာအတွက် ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရကာ မဆိုင်း
မတွ ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်လေသည်။ သည်လိုနှင့် မောင်ရွှေရိုးလည်း နေ့
ချင်းညချင်း အယ်ဒီတာပေါက်စလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရလေသည်။

အယ်ဒီတာမောင်ရွှေရိုးတစ်ယောက် လက်မှန်ရီကို ကြည့်လိုက်
သည်။ ငါးနာရီထိုးလှပြီ။ ရင်ခုန်သံမြန်ချင်သွားရပြန်သည်။

သည်အတွက် မောင်ရွှေရိုးကို နားလည်ပေးရမည်သာ။ မောင်ရွှေ
ရိုးဘဝမှာ နိုင်ငံကျော်မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် ယခုလို တစ်ယောက်ချင်း
တွေ့ဆုံစကားပြောရခြင်းသည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် မောင်
ရွှေရိုး တွေ့ဆုံရမည်က ယခုတလော ကိုကိုကာလသားတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ

ရေပန်းစားနေသော မင်းသမီးချောလေး ဖြူကြည်ပြာဖြစ်နေသည့်အတွက် ကံတရား၏ မျက်နှာပေးမှုက ဩချရလောက်သည်ဟု ပြောရမည်ထင်။

ငါးနာရီထိုးပြီ။

မောင်ရွှေရိုး လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီး ကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။ မောင်ရွှေရိုး ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပင် ထို အမျိုးသမီးကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးကာ

“မောင်ရွှေရိုးဆိုတဲ့ အယ်ဒီတာလေးလားကွဲ့၊ လာ လာ သမီးလေး စောင့်နေတယ်”

ဟုဆိုလာသဖြင့် မောင်ရွှေရိုးလည်း ခေါင်းသွက်သွက်ညိတ်ပြပြီး အိမ်ထဲသို့ ရှိကျိုးစွာ ဝင်ရသည်။ မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ညွန့် ပြသော ဧည့်ခန်းဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်မိရုံရှိသေး။

“အစ်ကိုက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အလုပ်လုပ်တာ အချိန်တိကျသားပဲ၊ ညီမက အဲဒါမျိုးမှကြိုက်တာ”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ မောင်ရွှေရိုးလည်း လှပပြေပြစ်သော မင်းသမီး ဖြူကြည်ပြာ၏ မျက်နှာရုနုလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

“မင်းသမီး မင်္ဂလာပါ”

“မင်္ဂလာပါအစ်ကို”

“ကိုယ်က ရွှေဒဂုံမဂ္ဂဇင်းရဲ့ အယ်ဒီတာ မောင်ရွှေရိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြည်ပြာကိုလည်း ရင်း ရင်းနှီးနှီး ကြည်ပြာလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပြောနိုင်ပါတယ်”

ရုပ်ရည်လေး လှရုံသာမက အပြောအဆိုလည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာကို မောင်ရွှေရိုး အမှတ်တွေ ပေးနေမိတော့သည်။

“ဟိတ် အစ်ကို၊ ဒီမှာ အအေးသောက်ဦးလို့ ပြောနေတဲ့ဥစ္စာကို ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ တကတည်း လူကို မမြင်ဘူးတာ ကျနေတာပဲ အဟင်း တင်း”

ဆိုသော မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာ၏ ရယ်သံစွက်ပြီးပြာသည့်စကား

ကြောင့် မောင်ရွှေစိုး ရှက်သွားရသည်။ ထို့ကြောင့် အိန္ဒြေပြန်ဆည်ရင်း လာရင်းကိစ္စကို ပြောရသည်။

“ဪ ဪ ကျေးဇူးပါပဲ၊ မင်းသမီး အဲလေ ကြည်ပြာရဲ့ အချစ်ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုလေး ကိုယ်တို့မဂ္ဂဇင်းအတွက် ရေးပေးထားတယ်ပြောလို့လေးအဲဒါ”

“ဪ ရယ်ဒီပါပဲတဲ့ရှင်၊ ဟင်း ဘယ်ကစပြောရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတော့ အင်း ဒီလိုပေါ့နော်၊ ကြည်ပြာက အသက်လည်းရှည် အဆင်းလည်းလှ ရေကူးကြဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း တစ်ပတ်ကို သုံးရက်တော့ မဖြစ်မနေ ရေကူးလေ့ရှိတယ် သိလား”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့”

“အဲဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ သူနဲ့ စတွေ့တယ်ပေါ့နော်”

“ဟင်း ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“အဟင်း သူဆိုတာက ကြည်ပြာရဲ့ရင်ကို ခုန်စေတဲ့ ဆယ်ယောက်မြောက် ကိုကိုပေါ့လို့ သွား ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ဓာတ်ရဲ့သားနဲ့ လူဆို၊ နောက်တယ်”

“ဟင် ဪ အင်း အင်း အဟဲ”

မောင်ရွှေစိုး ပုံမှန်အသက်ရှူနိုင်အောင် အတော်ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

“အဲလိုပေါ့နော်၊ ကြည်ပြာ ရေကူးပြီးလို့ ရေကူးကန်ထဲကလည်း တက်လာရော၊ သူက ကြည်ပြာရှေ့ကို ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်တယ် သိလား”

“ဟင်း ဟုတ်လား၊ အတင့်ရဲလှချည်လား”

“အဟင်း ကြည်ပြာကလဲ အဲလို သွက်လက်ရဲရင့်တဲ့လူမျိုးမှ သဘောကျတာ သိလား”

“ဪ”

“အဲလိုပေါ့နော်၊ ကြည်ပြာ သူ့ကို တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်မိနေတုန်းမှာပဲ သူက ကြည်ပြာခါးမှာ ကြည်ပြာရဲ့ မျက်နှာသုတ်ပေါ်လေး စည်းပေး

လိုက်တယ် သိလား၊ အိုး ကြည်ပြာလေ၊ ရင်တွေလည်းခုန်၊ အရမ်းအရမ်းလည်း ကြည်နူးသွားတာပဲ၊ သူ့ရှေ့မှာ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားကိုးယောက်ထက် သူက ပိုဆွဲဆောင်နိုင်တယ် သိလား၊ အရင်ရည်းစားတွေတုန်းက သူ့လောက် ရင်မခုန်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ သူနဲ့ကျမှ ကြည်ပြာ အချစ်ကို စတွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စားလည်းသူစိတ် သွားလည်းသူစိတ်၊ ဘယ်လောက်တောင်လဲဆိုရင် ရိုက်ကွင်းတည်ရင်းနဲ့ တန်းလန်းနဲ့ သူ့ဆီဖုန်းလှမ်းဆက်ရင်ဆက်၊ ကိုယ်မဆက်ရင် သူကဆက်မှ နေသာထိုင်သာရှိတာ၊ ကျန်တဲ့လူတွေကတော့ ငြိငြင်တာပေါ့နော်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ချစ်တာကိုးလို့”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

“အချစ်ဟာ အရမ်းကို ဆန်းကြယ်တယ် သိလား၊ တကယ်တော့ ကြည်ပြာ သူ့ကို ချစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တယ်လို့ထင်တာဆိုတာကို သူနဲ့တွေ့တဲ့အခါမှ ရှင်းရှင်းကြီးနဲ့ ဘွင်းဘွင်းကြီး သိသွားရတာ”

“ဘယ်လို ဘယ်လို သူဆိုတာက”

“ဪ သူဆိုတာက ဆယ့်တစ်ယောက်မြောက် ကိုကိုကိုပြောတာ၊ သွား ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ဓာတ်ရဲ့သားနဲ့၊ လူဆိုး နောက်တယ်”

မောင်ရွှေရိုး မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာစကား နားထောင်ရင်း အသက်ရှူရပ်ချင်လာသည်။

ဘယ်နှယ် သူ့စာမူလာယူပါတယ်ဆိုမှ သူ့ရည်းစားတွေအကြောင်း နားထောင်နေရသည်။ သူပြောသမျှ ဖော်လိုလိုကနေလျှင် နောက် ဘယ်နှရက်တူးသွားမည်ဆိုတာ မခန့်မှန်းနိုင်။ ထို့ကြောင့် စကားကိုဖြတ်ရသည်။

“အင်း မင်းသမီးပြောတာတွေက အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မဂ္ဂဇင်းဖောင်ပိတ်ရက်မို့ စာမူလေးသာ အရင်ချီးမြှင့်ပေးပါဦးနော်၊ နော်”

“အင်းလေ ဟုတ်တယ်လေ၊ အခုပဲ အစ်ကိုကို စာမူပေးနေတာလေ”

“ဟင် ဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဘယ်မှာလဲ စာမူ”

“ဪ အခု ကြည်ပြာပြောနေတာဟာ ကြည်ပြာရဲ့ ချစ်ကိုယ်တွေ့

ဝဲလေ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြောတာက ဟိုလေ မင်းသမီးရေးပေးမယ်ဆိုတဲ့ ချစ်ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုလေ”

“ရော် ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အခု ကျွန်မပြောတာတွေ ရှင်လှလှပပဖြစ် အောင် ပြန်မရေးတတ်ဘူးလား”

“ဟင် ဒါ ဒါဆို ကိုယ်ရေးတာ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ မင်းသမီးရေးတယ် လို့ ဘယ်လိုပြောလို့ရ ရ”

“ဟင် ရှင်ဘယ်လို အယ်ဒီတာလဲ၊ တော်တော်ညံ့တဲ့ အယ်ဒီတာပဲ၊ တခြားမဂ္ဂဇင်းက အယ်ဒီတာတွေဆိုရင် ကျွန်မပါးစပ်က ဒါမျိုး တစ်ထိုင် တည်းပြောပြလိုက်ရုံနဲ့ သူတို့လက်က ကျွန်မရေးတဲ့ဝတ္ထုဆိုပြီး သုံးလေးပုဒ် မက ရေးပြီးနေပြီ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ကျွန်မအနုပညာကို စော်ကားတဲ့အတွက် ရှင်တို့မဂ္ဂဇင်းအတွက် ကျွန်မရဲ့ ချစ်ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထု မပေးတော့ဘူး၊ သွား ပြန်တော့၊ တန်ဖိုးနားမလည်တဲ့လူ”

“ဗျာ”

မောင်ရွှေရိုးလည်း ဒေါသကြီးနေသော မင်းသမီးကို ကြည့်ပြီး ဘာ ပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့။ မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးမှာ ‘ဖြူကြည်ပြာရေးတဲ့ ချစ် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထု’ဆိုပြီး စာလုံးကြီးကြီးနှင့် ဖော်ပြမည့်အိပ်မက် ပျက်စီးရလေပြီ ဟုသာ ယူကြုံးမရဖြစ်မိလေသည်။ ထိုမျှမက ပါးစပ်က တစ်ထိုင်တည်း ပြော ရုံနှင့် ဝတ္ထုဖြစ်သော မင်းသမီးဖြူကြည်ပြာ၏ အနုပညာပါရမီထူးပုံကိုလည်း မနာလိုဖြစ်မိချေတော့သည်တကား။

မျိုးကို မျိုး

မှတ်တော် မှတ် -ဂန္ထဝင်စာပေဆိုတာ ဖတ်သင့်တယ်လို့ လူတိုင်းကားလည် ပြီး ဘယ်သူမှ မဖတ်တဲ့စာအုပ်မျိုး။

ညားခါစ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး အိပ်ရာထဲတွင် စကားပြောနေကြသည်။
 “မောင့်ကို အရေးကြီးတဲ့စကားတစ်ခွန်း ပြောစရာရှိတယ်၊ ကျွန်မကို
 ရိုက်မှာလားဟင်”

“မရိုက်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ပြောမှာသာပြောပါ”

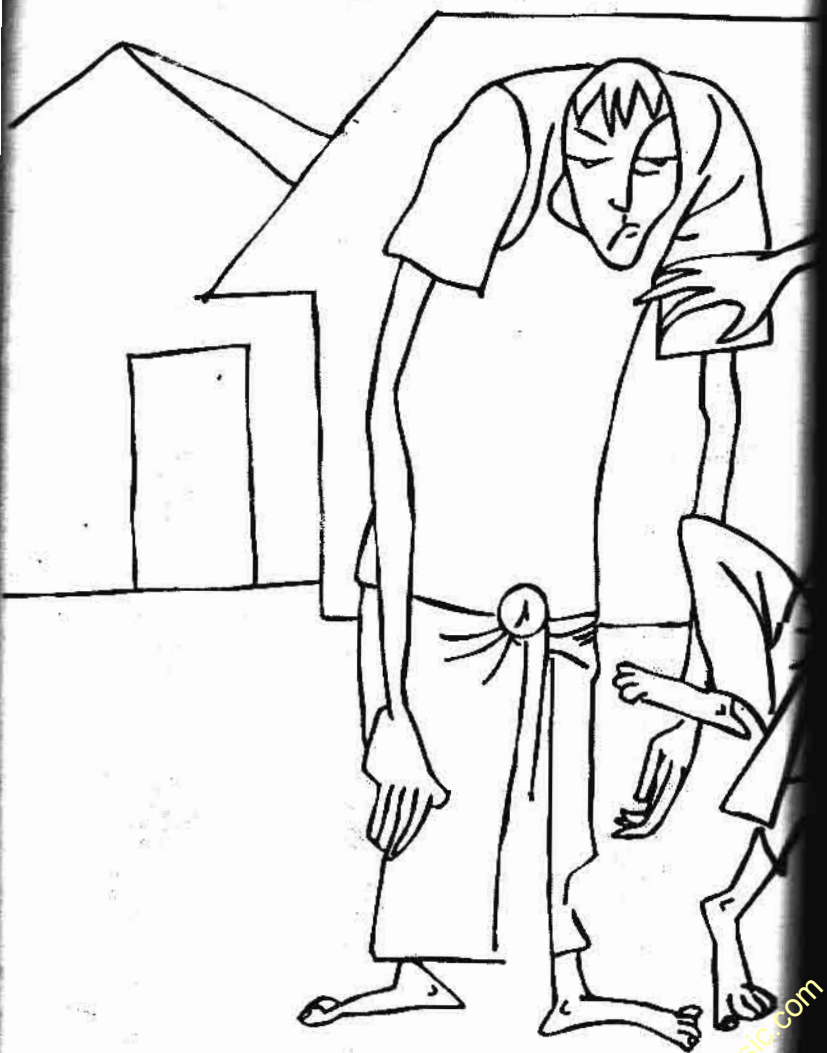
“ကျွန်မမှာလေ”

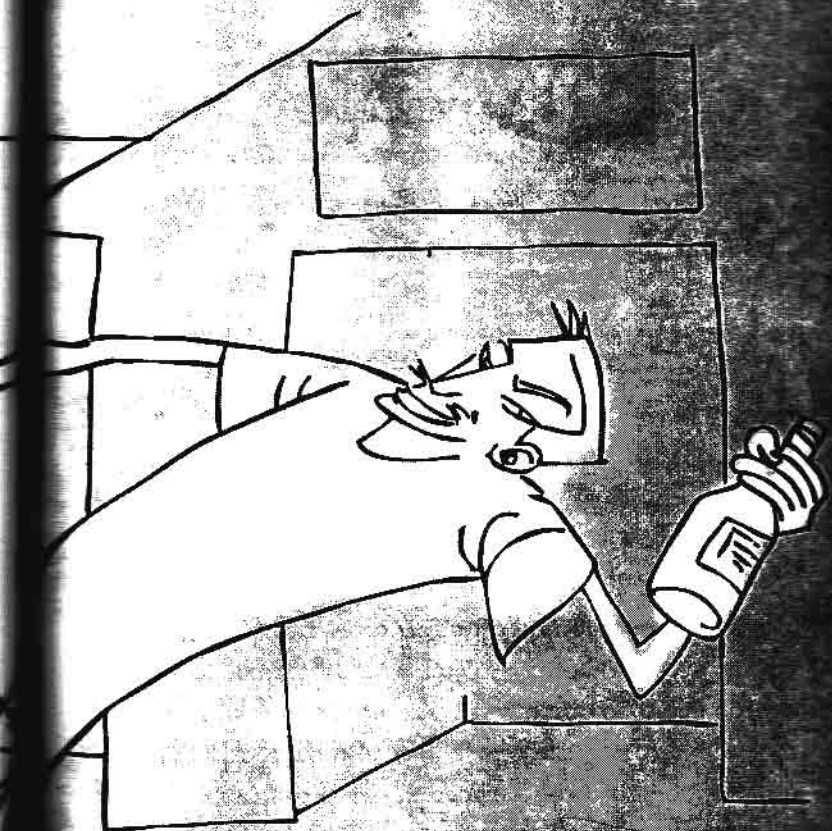
“ပြောပါမိန်းမရယ်၊ ပြောမှာသာပြောပါ၊ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“ကျွန်မမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်”

“ဟင် ဒါ ဝမ်းသာစရာစကားပဲ၊ ဟေး မောင် ကလေးအဖေဖြစ်ပြီ
 ကွ၊ ဒါစိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ပျော်စရာစကားပဲ၊ ဟေး”

“မောင်တို့ယောက်ျားတွေက အမျိုးမျိုးပါလား၊ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်
 တက်တုန်းက ဒီစကားကိုပဲ အဖေ့ကိုပြောပြမိတာ၊ အဖေက ရိုက်လိုက်လား
 သေမတတ်ပဲ”

မင်းဘယ်လောက်ကိုးကွယ်

ဂ. ကျန်းမာရေး

မင်းဘယ်လောက်ပိုက်လဲ

“ဘယ်ကောင်သွေးရှိလဲ၊ သွေးရှိ သွေးရဲတယ်ဆိုရင် ခေါ်ခဲ့လိုက်၊
 ငွေးကြီးတို့လောကမှာ ဖိုက်တာမထားဘူး၊ ဖိုက်တာဆိုတဲ့ကောင်တွေရင်လည်း
 ပြောလိုက်၊ မင်းတို့သောက်ခွက်ကို နင်းဖြုတ်ပြီး ခိုးကုန်းပစ်မယ့် ‘မုန်တိုင်းငွေးကြီး’
 ဆိုတာ ရှိတယ်လို့၊ တွေ့ချင်ရင်(ည)ရပ်ကွက်ထဲ လိုက်ခဲ့လို့ပြော၊ အေး ဒါပေ
 မယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မုန်တိုင်းငွေးကြီးဆိုလာရင် အနည်းဆုံး ငါးယောက်
 လောက် ခေါ်လာခဲ့လို့၊ ဒါမှ နည်းနည်းပါးပါး အညောင်းပြေမှာ”

ဆိုပြီး ဘယ်သူပြောလို့ ပြောမှန်းမသိ ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောနေ
 သည့် မုန်တိုင်းငွေးကြီး(ခေါ်)ငွေးဝင်းလှိုင်၏ ဟိန်းလှစွာသောအသံက အရက်
 ဆိုင်ထဲ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိသည်တွင် နယ်ခံလူမိုက်များဖြစ်ကြကုန်သော တရကြမ်း
 ပြုံးကြီး၊ မက်စေ့ကိုနိုင်၊ ထောင်မနိုင်ဝေကြီးနှင့် သူ၏ သားတပည့်လူမိုက်ပေါက်စ
 ကလေး လေပွေငြိမ်းချမ်းတို့မှာ ‘ဒီကောင်တော့ နာချင်ပြီထင်တယ်’ဟူ၍
 အဓိပ္ပာယ်ပါသောအပြုံးကို မြိန်ယှက်စွာပြုံးစဉ် အားလုံးထဲ၌ ဆရာကျသော
 ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက သူ့သားတပည့်လေးအား

“ဒီကောင် ဘာကောင်လဲ၊ ဒီဘက်မှာတော့ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အသစ်လဲ
 ကလား”

“လူသစ်လား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ ရုပ်ကတော့ သူ့ဘောင်းစား
 ရုပ်ပဲ၊ အပြတ်ရှင်းလိုက်ရင်ကောင်းမလား ပါပါကြီး”

“ရှိုးမို့ ရှင်းရမှာလား၊ မင်းကို ပါပါကြီးသင်ထားတယ်လေ၊ အပေ အတေဆန်ပြီး ဉာဏ်ရည်နိမ့်တဲ့ အပေါစားလူမိုက်စကားတွေ မသုံးစမ်းနဲ့၊ ပညာရှင်ဆန်စမ်းပါလို့”

“သိပါပြီ ပါပါကြီး”

ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက စကားမှားသွားသော သူသားတပည့် လေပွေ ငြိမ်းချမ်းကို ဆုံးမသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် နှိမ်ကြည့်ကြည့်ပြီး ဖိပြောပြောသည်။ ဤတွင် တစ်လျှောက်လုံးငြိမ်ပြီး အရက်ပူပျံ့၍ ယပ်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ် နေရသော တရကြမ်းပြုံးကြီးက သူ့ဘေးက မတ်စေ့ကိုနိုင်ကို မျက်စပစ်ပြရင်း ဘယ်လိုသဘောလဲဆိုသည့် မျက်နှာပေးနှင့်ကြည့်သည်။ ဒါကို မတ်စေ့က

“ဆွဲစားလိုက်လေ ဒါပဲပေါ့၊ ဟွန်း ဟွန်း”

“ဆွဲစားရအောင် ချီးထုပ်မှမဟုတ်ဘဲ နင့်မေကလွှား၊ ဒီလိုပေါက်ပန်း သေး အယူအဆတွေရှိလို့လဲ မင်းတို့ဟာ အညတရ လူမိုက်ကလေးတွေဘဝ ကနေ တက်မလာနိုင်သေးတာ၊ အေးလေ ကိုယ့်ဘက်က ကြည့်တော့လည်း မင်းတို့အခြေအနေက ဖွဲ့၊ ဆန်ကွဲ အဆင့်လောက်ရှိတာဆိုတော့ ပိုးစိုးပက်စက် ဆဲစရာတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတာ မဆန်းပါဘူး၊ အင်းပါ၊ အင်းပါ ငါ့သင်ပြမှု ည့်လို့ပဲ သဘောထားပါ ဟတ်လား”

မတ်စေ့၏စကားကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားသွားသော ထောင်မနိုင် ဝေကြီးက အထက်ပါအတိုင်း ဝင်ဟန့်သည်။ ဟန့်သည်ဆိုသော်ငြား မဖြစ် သင့်တာ မဖြစ်ရအောင်ဟူသောစိတ်ထက် ကိုယ်ရည်သွေးလိုမှုက ပဓာနဖြစ် ကြောင်းကို အားလုံးက သိသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးဆိုတော့ ခွန်းတုံ့မပြန်ရဲ။

“ကြိုက်တဲ့ကောင်လာ သားကြီး၊ ဘက်တူတူ မတူတူ လူမရွေးတာ ငယ်မွေးတည်းကပါလာတဲ့ တွင်းထွက်ဖ၊ မင်းတို့သတ်နိုင်လဲသတ်၊ အေး သေ အောင်တော့ သတ်နေနီ၊ မသေလို့ကတော့ အလျော်တောင်း(အဲလေ)မင်းတို့ အသက် သိကြားမင်းဆီ အပ်ထားတောင် တက်စားမယ့် အာဂလူ၊ မိုက်ပြီပေါ့ ဆို လက်နက်မကူဘူး၊ မုန်တိုင်းဌေးကြီးတို့မှာ တစ်ကိုယ်လုံး လက်နက်ချည်း ပဲ၊ ဒူး၊ တံတောင်၊ ခြေခွင်၊ ခြေဖျား၊ နကျည်ပျားတုပ်၊ ကျားပုတ်ဘက်ကြမ်း ဝက်ဝံဝမ်းခွဲ၊ မျောက်လွဲမြေလူး၊ ကျွဲဦးတိုက်ခွေ၊ မောင်းလွဲမွေ့သည်၊ လက်

ဝေ့လက်ပမ်း၊ ဆယ့်နှစ်ခန်းတည်း(အဲ) ဘာလာလာ ကြုံရာနဲ့ စားပြီးသားပဲ
တွေ့လား၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ဟံမ်း သေသွားမယ်”

တစ်ယောက်တည်း အကွက်တွေထဲခင်းနေသော မုန်တိုင်းဌေးကြီး
ကိုကြည့်ပြီး လေပွေငြိမ်းချမ်းက သူ့ဆရာ ထောင်မနိုင်ဝေကြီးအား တိုးတိုး
ပြောသည်။

“လူမိုက်တော့ လူမိုက်ပဲ ပါပါကြီး၊ ဒါပေမယ့် ဇာတ်ခေါင်းကွဲလား၊
သိုင်းရှူးလား တစ်ခုပဲ”

ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ သူ့အနေနှင့်
သည်နယ်မြေကို အုပ်စီးထားသည်မို့ သူစိမ်းလူမိုက်တစ်ယောက် ရောက်လာ
သည့်အခါ အာဏာမျှပေးရမည်ကို မလိုလား။ သို့သော် အသားလွတ် စိန်ခေါ်
ထိုးသတ်ရအောင်လည်း မုန်တိုင်းဌေးကြီးဆိုသူ၏ အစွမ်းအစက မှန်း၍မရ။
ရုပ်ကလည်း စိတ္တဇရုပ်ဆိုတော့ မတော် တကယ်လုပ်ထည့်လိုက်ရင် ချောင်
ချောင်လေး မိုက်စားနေသော လူမိုက်ဘဝ တစ်ကြောပြတ်မှာလည်း စိုးရသေး
သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကောင်းတို့၏ ပြုမြဲဝတ္ထုရားအတိုင်း

“ကဲ လေပွေငြိမ်းချမ်းရေ၊ မင်းအစွမ်းအစ တစ်ချက်ကြည့်မယ်၊ ဟို
ကောင့်အကြောင်း နည်းနည်းတီးခေါက်ချေကွာ”

“ကျွန်တော် ကိုယ်တွေလက်တွေနာနေလို့ မသွားလို့ မရဘူးလား
ပါပါကြီး”

“လုပ်ပါကောင်လေးရယ်၊ ငါထအုပ်မိတော့မယ်”

အနိုင်ကျင့်သည့်နေရာတွင် သူမတူအောင်စွမ်းသော ဆရာအကြောင်း
သိပြီးသားမို့ လေပွေငြိမ်းချမ်း ဘာမှမပြောသာ။ မသွားချင်၊ သွားချင်နှင့်
ခြေဆောင့်ထွက်သွားသည်။ ဟိုရောက်တော့ သူ့ကိုကျောပေးပြီး ပွတ်တွတ်
ပွတ်တွတ်နှင့် ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေသော မုန်တိုင်းဌေးကြီးအား

“ဒီမှာဟေ့ တစ်ယောက်တည်း ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ နားကိုငြီးနေ
တာပဲ၊ ကဲ ပြော၊ ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

မုန်တိုင်းဌေးကြီး သမင်လည်ပြန်ကြည့်သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံတော့
ပြုံးပြုံးကြီးတွေ ဖြစ်သွားသေးသည်။ သို့သော် ရုတ်ခြည်း မျက်နှာကို ပြန်ထန်

ရင်း မုန်တိုင်းဌေးကြီးက

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒါကို လေပွေငြိမ်းချမ်းက

“မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ မင်းပြော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မုန်တိုင်းက ထိုင်ရာမှထလာသည်။ တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ ထောင်မနိုင်ဝေကြီးနှင့် အဖွဲ့မှလည်း တစ်ချီတစ်မောင်းတော့ ကြည့်ရပြီဟု အားရစွာ စောင့်စားလျက်ရှိချေပြီ။

“မဟုတ်ဘူး၊ သိချင်တာက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“မမေးနဲ့လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အရင်ပြော”

“မပြောဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ သိရင် ကျန်တာ ညှိယူလို့ရတယ်”

“မဆိုင်ဘူးလေ၊ ငါကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲသိမှ ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ ပြောလို့ရမှာ”

လေပွေငြိမ်းချမ်း စိတ်မရှည်တော့။ ဒီကောင်က စိတ်နှိုင်းလျှင် လက်ယဉ်တတ်သည့်ကောင်။

“ကဲ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ မလုပ်နဲ့ဗျာ၊ ပြော ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“မင်းကိုက ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေတာ၊ တကယ်က ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ပြောချလိုက်ရင် ပြီးနေပြီ၊ ပြော ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မုန်တိုင်းက မထိတရီဟန်နှင့် ပြန်ပက်သည်။ ဒီတော့ လေပွေလည်း သည်းခံနိုင်မှုအတိုင်းအတာ ကျော်သွားသည်ထင်၏။

“ဒါနောက်ဆုံးမေးတာနော်၊ ကဲ ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

မုန်တိုင်းကလည်း အကြောမာသည်။

“ငါလည်း နောက်ဆုံးမေးတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာဗျာ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျာ၊ ကဲ ဟောဟိုက ကျုပ်ဆရာက ခင်ဗျား အကြောင်းမေးခိုင်းလို့၊ ကျုပ်ပြောပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားပြော ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ဟ ငါကလည်း ဘာဖြစ်ချင်ရမှာလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူးလေ၊ ကိုသ်တာကိုယ် ရှက်လေးစိမ်ထူနေတာ၊ အေး ဒါပေမယ့် တစ်ခုလော့မှတယ်၊ ခင်

ဆရာဆိုတာကြီးကို ပြောလိုက်၊ ‘ဇ’ရိုရင် ကိုယ်တိုင်လာခဲ့လိုက်လို့ ဟတ်လား၊ သွား သွား”

လေပွေငြိမ်းချမ်းလည်း သူ့တာဝန်ကျေပြီမို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာသည်။ ပြန်ရောက်တော့ သူ့ဆရာ ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက ဆီးမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့”

လေပွေက ပြုံး၍ လက်မ ထောင်ပြီး

“ဘယ်ရမလဲ အေးဆေးပဲလေ၊ ပေါ်တင်ပိတ်မေးလိုက်တယ် ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ လို့”

“အဲဒီတော့ သူက”

“ဘာမှမဖြစ်ချင်ဘူးတဲ့၊ ဒါပဲလေ သူလား ကိုယ့်ကို ညာရဲမှာ”

မတ်စေ့က အားကျသောမျက်ဝန်းဖြင့် လေပွေကိုကြည့်သည်။ လေပွေက နဖူးပေါ်ကျလာသော ငယ်ထိပ်မွေးကို ဇတ်ခနဲပင့်ခါရင်း လက်ကာပြသည်။ အေးဆေးပါဆိုသည့်သဘော။ ပြီးမှ သူ့ဆရာ ထောင်မနိုင်ဝေကြီး ဘက်လှည့်ရင်း

“ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်တယ် ပါပါ

မုန်တိုင်းငွေကြီး

ကြီး”

ပျက်နာမာနှင့်

“ဘာလဲ ရဲရဲမြန်မြန်ပြော”

လေးဖက်ထောက်ပြီး

“သူ့အကြောင်းသိချင်ရင် ပါပါကြီးကိုယ်တိုင် လာခဲ့ပါတဲ့”

ပြန်ဝင်လာသည်။

“ဘာ ရာရာစစ ငါ့ကိုများ ဒီကောင်က ဘယ်လောက်သောက်ဆင့်ရှိတဲ့ လူမိုက်မို့လဲ”

ခွေးနှင့်

လေပွေစကားအဆုံး ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက သူ့လက်သီးဆုတ်ကြီးနှင့် စားပွဲကိုထုရင်း အော်သွားသည်။

ပြိုင်ကိုင်နဲ့

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဆော်တာ၊ ဒါ ကိုယ်ဆရာကို သက်သက်ဆော်တာ၊ ကျွန်တော်သာဆို ဘာခုချက်ချင်း ပါးဆွဲချမိမှာ တကယ်”

ရသောကြောင့်

တစ်ကိုယ်လုံး

ပေတေပျံ့ယောင်၊

ဘေးက တရကြမ်းပြုံးကြီးကလည်း ဟုတ်တာမဟုတ်တာ အပထား
အခြောက်တိုက် ဝင်ကြပ်သည်။ သို့ပေမယ့် ထောင်မနိုင်ဝေကြီးရဲ့စကားမဆုံးသေး။

“အေး ထောင်မနိုင်ဝေကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ထောင်ကတောင်
မနိုင်တာဆိုတော့ စဉ်းစားပေါ့ကွာ၊ ဘုရားသခင်က လူတစ်ယောက်ကို ကျွမ်း
ကျင်မှုတစ်ခုစီပေးခဲ့တယ်ဆိုရင် ထောင်မနိုင်ဝေကြီးကို ပေးခဲ့တဲ့လက်ဆောင်
က လူသတ်ခြင်းအနုပညာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဝေကြီးတို့ ‘ဇ’တွေကိုလည်း လာ
ကြည့်ဦး၊ သဘောကောင်းတယ်နော်၊ အေး ဒါပေမယ့် ဓားထိုးပက်စက်တယ်၊
အပျင်းပြေလူသတ်တာတောင် ဘယ်နှယောက်”

ဆိုပြီး လေပွေ့ဘက် မျက်စစ်ပြတော့ ဆရာကောင်းတပည့်ကလည်း

“နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်ပါ ပါပါကြီး”

ဆိုပြီး မျက်နှာသေနှင့် ကပ်မြှောက်သည်။ ဒီစကားကြားတော့ မတ်စေ့
ကိုနိုင်က တရကြမ်းပြုံးကြီးဘက် မသိမသာကပ်သွားကာ

“တို့တော့ မတွေ့မိဘူးနော်”

“အသာနေစမ်းပါ၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာဦးမယ်”

သူတို့၏ တီးတိုးသံကိုကြားသွားသည်ထင်၊ ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက
လှမ်းကြည့်သည်။ ဒါကို အကင်းပါးသည့်မတ်စေ့က အာရုံပြောင်းသည့်သဘောနှင့်

“ကြာတယ် ကိုယ့်ဆရာ၊ ဒီကောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ပိုင်းရိုက်ရအောင်၊
ကြာရင် ကိုယ့်ဆရာပါ နေရာပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အခုကတည်းက အညွန့်
ခိုးထားမှ”

မတ်စေ့ပြောတာကို တရကြမ်းက လက်မထောင်ပြသည်။ ဂွတ်တယ်
ဆိုသည့်သဘော။

“လာကြ၊ လာကြ၊ အကောင်ကြီးရင် အားနည်းနည်းပိုစိုက်ရမယ်၊
လူများရင် အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်မယ်၊ ဒါပါပဲ၊ ထုတာတော့ အကုန်လုံးကို
ထုမှာ စိတ်ချ၊ ငွေးကြီးတို့ မုန်တိုင်းဘွဲ့ရတာလည်း အလကားမှမဟုတ်တာ
မုန်တိုင်းလို လျင်မြန်၊ ဖျတ်လတ်၊ ကြမ်းတမ်း၊ ပြင်းထန်လို့လေ၊ လာဦးက
ယာလိုက်၊ မရှက်နဲ့ မရွံ့နဲ့၊ တစ်ခါတည်းသာ ဝင်လာလိုက်”

အနှောင့်အသွားမလွတ်သည့် မုန်တိုင်းငွေးကြီး၏ သံက ထွက်

ပေါ်လာပြန်သည်။ ဒါကိုကြားတော့ သူ့ကိုစောင်းပြောမှန်း သဘောပေါက်
သွားသည့် ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက

“စကားတွေပြောနေလို့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နားကျယ်
အာညောင်းတာပဲ ရှိမှာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ဒီတော့ မတ်စေ့ကိုနိုင်ရေ”

“ဟင် ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

“ဟ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီကောင့်ကို ငါကိုယ်တိုင်ဝင်ရင် ပတ်ဝန်း
ကျင်က မင်းတို့ကို မေးငေါ့မယ်လေ၊ ဆရာကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်နေရပါလား
ဆိုပြီးလေ၊ ဟုတ်တယ်မလား၊ ဒါကြောင့် ငါမဝင်ဘူး၊ မင်းသွားလိုက်၊ ဒါမှ
လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အပြောလွတ်မှာကိုး၊ မင်းတို့အတွက် ပါပါကြီး စေတနာ
ပါကွယ်၊ ကဲ သွား သွား”

အရူးကွက်နင်းပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားသေးသော်လည်း
ဘယ်လိုမှမရသည့် အခြေအနေမို့ မွေးမှိန်စပြုနေသော လူမိုက် အိန္ဒြေကို
ချက်ချင်းပြန်ဆယ်ရင်း မတ်စေ့ခမ္ဘာ ထသွားရရှာသည်။ ဟိုရောက်တော့ မခန့်
မခိုးရှိုးနေသော မုန်တိုင်းမျက်နှာ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း

“မင်းသွေး ဘယ်လောက်ရဲလဲ သားကြီး”

မုန်တိုင်းဌေးကြီးဆိုတာကလည်း ပေါ်ချာကောင်းလူမိုက်မှ မဟုတ်
တာ။ မေးခွန်းကို မေးခွန်းနဲ့ပဲပြန်ပြီး

“မင်းကရော သွေးဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ”

ရုတ်တရက်ပြန်မေးခံလိုက်ရသဖြင့် မတ်စေ့ကြောင်သွားသေးသည်။
သို့သော် သူသည်လည်း သမ္ဘာရှိလူမိုက်မို့

“ငါမေးတာကို အရင်ဖြေ၊ မင်း သွေးဘယ်လောက်ရဲလဲ”

“ဟင့်အင်း မင်းသွေးဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြီးမှ”

ဆက်ပြောလျှင် လေကြောက ဆက်ရှည်နေဦးမည်။ ဒါကို မတ်စေ့
က သတိပြုမိသည့်အခါ အာချောင်ခြင်းအမှုကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး လိုရင်း
ကိုဦးတည်သည်။

အချစ်ရပ် ၁၃၃

“တစ်ယောက်ချင်း ဝမ်းဝမ်းဆွဲမလား”

“အချိန်မရွေးပဲ ကိုယ့်လူ”

မုန်တိုင်းဌေးကြီးတို့ကလည်း သွေးအေးသည်။ အခုထက်ထိ ထိမထင်ရှုပ်က ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် အနေအထား။ ဒါကြောင့် မတ်စေ့လည်း တစ်ချက်ကြောင်ငေးသွားပြီး

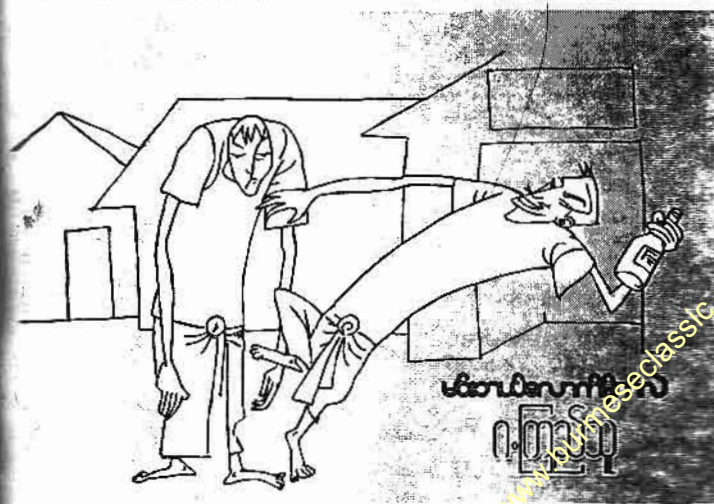
“မင်း တကယ်ဆွဲမှာနော်”

“အေး”

“ဒါဆို ခဏစောင့်၊ ငါနဲ့ဆွဲရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ဆရာနဲ့ ဆွဲရမှာ”
မတ်စေ့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ သည်မှာတင်ပဲ ဆရာကြီးနှစ်ယောက် ထိပ်တိုက်တွေ့ကြမည့် အခြေအနေက စတင်လာခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ စကားကျွံလာပြီ၊ ဟိုကလည်း ဆွဲမယ်တဲ့၊ ပြောပြီးမှ မဆွဲရင် ကိုယ့်ဆရာငါ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ သွား သွား”

ထိုစကားကြားတော့ မိမိအား ပြန်ကြပ်သွားသော မတ်စေ့ကို ထောင်မနိုင်ဝေကြီး ကျိန်ဆဲမိသည်။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်တွန့်သွားမိတာလည်း အမှန်။ သို့မူ နှစ်ချို့လူမိုက်မို့ “အေးဆေးပါ” ဆိုသည့်ပုံစံမျိုး မရရအောင်ချိုး

ရင်း မတ်တတ်ထသည်။ ဆိုက်ကတော့ အမုန်းဆွဲမည့်ဆိုက်။ လူမိုက်ကလေး
လေပွေငြိမ်းချမ်းကလည်း သူ့ဆရာ၏ အပေါ်အကျိုးတွေဘာတွေ ချွတ်ပေး
သည်။ ဟိုကောင် တရကြမ်းပြုံးကြီးကတော့ မရှိတော့။ ချေးပါချင်သလိုလို၊
သေးပေါက်ချင်သလိုလို အမူအယာနှင့် အိမ်သာဘက် စတေးရှောင်သွားသည်။

သို့နှင့် ထောင်မနိုင်ဝေကြီးလည်း မုန်တိုင်းငွေးကြီး၏ စားပွဲသို့
ရောက်ချသွားပြီး စားပွဲခုံပေါ် တင်ပါးလွဲတက်ထိုင်လျက် မခန့်လေးစားအမူ
အရာဖြင့်

“မင်းဘယ်လောက်မိုက်လဲ”

မုန်တိုင်းငွေးကြီးကလည်း

“မင်းရော ဘယ်လောက်မိုက်လဲ”

“ဟောဒီမှာမြင်လား”

ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက လက်ထဲရှိနေသော ဆေးလိပ်တိုကို လက်
ဝါးထဲပွတ်ချေပြီး မီးသတ်ပြလိုက်သည်။ ပူတော့ပူသည်။ သူ့ကြည့်ရတာ နား
ထင်ကြောတွေဘာတွေထောင်ပြီး ကျိတ်ခံနေသည့်ပုံ။ ဒါကိုမြင်တော့ မုန်တိုင်း
ကလည်း ဘယ်အချိန်ကဘယ်လိုလျှာထဲ ထည့်သိမ်းထားမှန်း မသိသော ဆေး
လိပ်တိုကို ပါးစပ်ကလေး ဟထုတ်ပြီး ဖွာပြလိုက်သည်။ လက်ထဲထိုးချေတာ
လောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့ ဆိုသည့်သဘော။

ဒါကိုမြင်တော့ နောက်ကောက်ကျသွားသည့် သူ့သိက္ခာကိုပြန်ဆယ်
ရန် ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက ဘေးဘိကိုကြည့်သည်။ တွေ့ပြီ တစ်သျှူးဗူး။

“ဟောဒီမှာကြည့်”

“ခွမ်း”

ဟုတ်သည်။ ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက တစ်သျှူးဗူးနှင့် သူ့ခေါင်းသူ
ရိုက်ခွဲသည်။ ခေါင်းကမကွဲ၊ တစ်သျှူးဗူးက အစိပ်စိပ်အမွှာမွှာ ကွဲထွက်သွား
သည်။ သူက လုပ်ပြမှတော့ မုန်တိုင်းငွေးကြီးလည်း မနေသာပြီ။ ဒါကြောင့်
သောက်လက်စ အရက်ပုလင်းကိုကိုင်၊ သူ့ခေါင်းသူ အားရပါးရ

“ဂွမ်း”

“ယုံလား၊ တို့က အဲဒီလိုမှမြန်တာ၊ တစ်သျှူးဗူးလောက်နဲ့ တက်မလာနဲ့”

တကယ်ပါ။ မုန်တိုင်းဌေးကြီးတို့ မိုက်ချက်က သွေးတောင်ဖြာခနဲ ဆင်းသည်။ ရုပ်ကတော့ သိတယ်မှတ်လား။ ထည်လို့။ ဤအခြင်းအရာကို တွေ့ချိန်မှာ ထောင်မနိုင်ဝေကြီး၏ ပညာမာနကလည်း မနေ။ ဟိုဟိုသည် သည် လိုက်ရှာသေးသည်။ လွယ်လွယ်ဘာမှမတွေ့သည့်အဆုံး သူ့ချိုင်းမွေး သူ ပျော်ပျော်ကြီးဆွဲဆုပ်ပြီး

“ဖြုတ်”

“ရှား တွေ့တယ်နော်၊ ပေါ်တင်လုပ်ချသွားတာ၊ ဒါမျိုး ဘယ်သူမှ မတတ်နိုင်ဘူး ရှင်းလား”

ပြောသာပြောသည်။ ချိုင်းမှာ သွေးစက်လက်နှင့် အနေရခက်သွား မည်တော့အမှန်။ ဒါပေမယ့် အရေးမကြီးဘူးလေ။ အဓိကက လူမိုက်ဂုဏ် ပေါ်လွင်ဖို့။ သူတင်မဟုတ်ဘူး မုန်တိုင်းကလည်း လူမိုက်ပေမို့

“ဝရန်း ခွမ်း ဂလုံ”

“ဝါးအို့ မိုက်ချက်က လျှံကျတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးမှလေ၊ ကြည့်စမ်း လုပ်ကွက်ကြီးက ဘယ်လောက်လှထားလဲ”

မှန်၏။ မုန်တိုင်းဌေးကြီးလုပ်ကွက် တော်တော်လှသည်။ အရက် ဆိုင်က မှန်ဘီဒိုကြီး ခေါင်းနဲ့ပစ်ဝှေ့ပစ်တာဆိုတော့ မှန်စတွေလည်းကွဲ ထွက်၊ ကိုယ့်ဆရာခေါင်းလည်း စုတ်ပြတ်သပ်သွားတာမျိုးလေ။

လူမိုက်တွေဆိုတော့ ဆိုင်ရှင်ကလည်း ဘာမှမပြောရဲ။ မျက်လုံးလေး လေကလပ် ပေကလပ်နှင့် သူတို့လုပ်သမျှ ကြောင်ကြည့်နေသည်။ မုန်တိုင်း ဌေးကြီးက လုပ်ကွက်တစ်ခု ချပြသွားပြီမို့ ထောင်မနိုင်ဝေကြီးကလည်း ဘာမှ ထင်လုပ်မပြနိုင်ရင် မတင့်တယ်တော့ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်

“အင့်ဟာ အင့်ဟာ၊ ကဲ ကဲ ပြတ်ကရော”

“ဝုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

နဖူးနဲ့ တရစပ်ပစ်ဆောင့်သည်။ ဆောင့်ချက်ပြင်းတာမို့ ချက်ခွင်း ဆိုသလို အာလူးသီးတွေ ညှို့တက်လာသည်။ လူလည်း ယိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ လည် နေသေးသည်။ ဒါတောင်

“လုပ်မယ့်လုပ် အဲဒီလို စီးစီးပိုင်ပိုင်လုပ်စမ်းပါက၊ ပြောတော့ လူ

မိုးမိုးလျှော်

ဒီတော့ မုန့်တိုင်းကလည်း

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မိုးမိုးလျှော်တာ အဲလိုတစ်ယောက်တည်း
မိုးမိုးလျှော်လဲ မပြီးသေးဘူး၊ ဟောဒီလိုလည်း မိုးမိုးလျှော်” ဆိုပြီး

အရက်ဆိုင်မှ မွေးထားသော (လွန်စွာအကိုက်ကြမ်းသည့်)ခွေးနှစ်
ကောင်ကြား ပြေးဝင်သွားသည်။

“ရိယာန့် အုံးဝမ်း”

“ဂီး ဂါး ဂရူး ဝေါင်း”

“အာယား”

“ကိန် ကိန် ကိန်”

မကြာဘူး။ ဆယ်စက္ကန့် ထန်ကုန်ပေါ့။ မုန့်တိုင်းငွေးကြီး မျက်နှာ
မာနှင့် လေးဖက်ထောက်ပြီး ပြန်ဝင်လာသည်။ ခွေးနှစ်ကောင်ကိုကိုင်ခဲ့ရသော
ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေတေဖူးယောင်၊ အဝတ်အစားတွေကလည်း အပဲ့ပဲ့
အရွဲ့ရွဲ့။ ရှုရာ၊ ကွဲရာ၊ ကုတ်ရာ၊ ခြစ်ရာတွေကလည်း ဗရပူ။ ရောက်ရောက်
ချင်း သူ့အောင်မြင်မှုအပေါ် သူ တစ်ခုခုပြောရန် ပြင်သေးသည်။ သို့သော်
ထိုအချိန်တွင် ထောင်မနိုင်ဝေကြီးက ပုလင်းခွဲပြီး သူ့လက်သူ လှီးနေပြီ။

“အား အားအားဝါး”

“ရေ ယိ ယား အဘား”

ပလပ်ပေါက်ကို လက်စွပ်လျက် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဓာတ်လိုက်နေကြ
သော ထောင်မနိုင်ဝေကြီးနှင့် မုန့်တိုင်းငွေးကြီးတို့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ တုံးခနဲ
လဲကျသွားသည်ကို မြင်ကြရသည်။ ဒါကိုကြည့်၍ တရကြမ်းပျံ့ကြီး၊ မတ်စေ့
ကိုနိုင်နှင့် လေပွေငြိမ်းချမ်းတို့ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်သွားရသည်။ သို့လော သို့လော
ဟူ၍ အတွေးများလည်း ဝင်လာရသေး၏။ သူတို့အံ့ဩလည်း အံ့ဩချင်စရာ။
ကြည့်ဦးလေ။ မီးမှမလာတဲ့ ဥစ္စာကြီးကို။

ခဏအလှယ်လှယ်

ဂ. ကြည်သူ

အိန္ဒိယ

十

www.burmeseclassic.com

အတွေး

မှန်သောစကားကိုပြောပါ။

မှန်သောစကားကို ပြောခြင်းသည်ကား သင့်ကို အောင်မြင်မှုစံအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေးမည့်လက်မှတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းအောင်မြင်ခြင်းအိမ်သို့ ဝင်ခွင့်လက်မှတ်ကို အခြားသူတစ်ဦး သို့မဟုတ် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု သို့မဟုတ် ဝန်ကြီးချုပ် သမ္မတတို့က ပေးအပ်သည်မဟုတ်။ သင့်ကိုယ်ပိုင်စိတ်နှင့် ကိုယ်ပိုင်သီလမှ ရွေးချယ်ပေးအပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လူအချို့ကို တွေ့ဖူးကြပေလိမ့်မည်။ အကျိုးရှိရှိမရှိရှိ အပျော်သဘောဖြစ်ဖြစ် လိမ်ညာ၍ ဟာသလုပ်ခြင်းများရှိပါသည်။ မြန်မာလူမျိုးတို့တွင် ထွန်းကားသောလူမှုရေးပညာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ အိမ်ထဲတွင် လူရှိရှိကြီးနှင့် “ဟယ် ခုလေးတင်ထွက်သွားတယ်” တစ်ဖက်လူ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ချိန်ကျမှ “ရှိပါတယ်၊ ငါက နောက်တာပါ” ဆိုတာ မျိုးကို everydays use လို အသုံးပြုနေကြသည်။ လုံးဝမကောင်းသော ရိုးရာဓလေ့စရိုက်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

လူတစ်ဖက်သား စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်မှ ရယ်ရသော ဝမ်းသာရသော အဖြစ်အပျက်မျိုးသည် ကောင်းမွန်သည်ဟု မဆိုသာပါ။ တကယ်မရှိသည်ကို အရှိထင်အောင် တကယ်အရှိကို မရှိဘူးထင်အောင် လုပ်တတ်သော အကျင့် အမိုးတွင်စွဲသွားလျှင် လုပ်ငန်းခွင်တွင် မည်မျှအခက်တွေ့စေမည်နည်း။ စဉ်းစားကြည့်လျှင်ပင် ဖင်ကြားတွင် ယင်နားသလို ထင်ရှားသောသက်သေပင် ကလော်ပြစရာမလိုတော့သော အဖြစ်အပျက်ပင် ဖြစ်ပါမည်။

ထို့ကြောင့် မှန်သောအလုပ်ကို လုပ်နေရုံနှင့်မပြီး မှန်သောစကားကိုလည်း သေချာအောင်ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုမှန်သောစကားသည် ကိုယ်တိုင်လိုက်နာရမည့်စကားလည်း ဖြစ်ရပါမည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ကျင့်ကြံနိုင်သော ကိုယ့်ဘဝအတွက် အမှန်တရားစကားကို ပြောနိုင်သောသူများ နာခိုင့်နှုန်းတိုးပွားလာစေချင်ပါသည်။ အချို့လူတွေက လူရွေ့သူရွေ့ အိမ်ဦးခန်းထိုင်၍ ဘုရားအကြောင်း တရားအကြောင်း လူမှုစီးပွားရေးအကြောင်းများ လူလူသူသူပြောနေသော်လည်း တကယ်အကျင့်က လူတစ်ယောက်စော်ကား။

သားသမီးကိုနှိပ်စက်တတ်သော လူ့ဇာတိများ များစွာရှိနေ၍ ပြောနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

သာဓကတစ်ခု ကြည့်ကြစို့ရဲ့။

အိမ်ရှင်မတစ်ဦးက သူ၏မူကြိုအရွယ် သားငယ်အား Pre School သို့သွားခါနီးတွင် ဆန်ပြုတ်တစ်ခွက် သောက်သွားရအောင် အကြိတ်အနယ် ပြောဆိုနေသည်။

“သားရယ် သောက်သွားလိုက်ပါ၊ ကျောင်းရောက်ရင် သားဗိုက် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေမှာစိုးလို့ မေမေက တိုက်နေတာပါ”

ကလေးက ခေါင်းငုံ့လျက် မဲ့ရွဲကာ ဆန်ပြုတ်လုံးကို ကျောခိုင်းထိုင်နေ၏။

“သားလေးစားရအောင် မေမေလေ မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ထပြတ် ထားရတာ၊ သောက်လိုက်ပါသားလေးရယ်”

မလှုပ်။

“ဟဲ့ သား တကယ်မသောက်ဘူးလား၊ ဆန်ပြုတ်မသောက်ရင် လိုက် ဖမ်းနေတဲ့လူကြီးတွေ ရှိတယ်နော်၊ သား ဆန်ပြုတ်မသောက်မှန်းသိသွားရင် သားကို လာဖမ်းသွားလိမ့်မယ်”

“သားနော် ကောင်ကောင်ကြီး ကိုက်လိမ့်မယ်နော်”

အမျိုးမျိုး ဖျောင်းဖျပြောဆို ခြိမ်းခြောက်ခွံ့ကျွေးသော်လည်း ကလေး က မစား။ ပေခံ၍သာ နေနေသည်။ အမေက ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆန်ပြုတ်ပန်းကန် ကို ဆောင့်ချကာ တုတ်ကိုကိုင်ရတော့သည်။

“ဟဲ့အကောင် ငါက နင်ကျောင်းမှာ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ မိုးမလင်း ခင်ကထပြီး ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ထားပေးတာ၊ နင်က မသောက်ဘူးပေါ့လေ၊ အေး ဝါက လက်မပါချင်ဘူး၊ ချောနေတာကို မရဘူး၊ ငါနဲ့ တွေ့ပြီ”

ကလေးကိုရိုက်ဖို့ တုတ်မြှောက်သည်။ ကလေးက တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်။ ခေါင်းကိုငုံ့ကာ မဲ့ရွဲသွားနေသည်။

အဖေဖြစ်သူက ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာသည်။

“ကဲ ဒီသားအမိတွေ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဆူညံနေတယ်”

အမေက ဒေါသတကြီးနှင့်တိုင်သည်။

“ဒီမှာလေ တော့သားက ကျောင်းသွားခါနီး ဆန်ပြုတ်လေးသောက် သွားပါဆိုတာကို ချောလို့လဲမရ၊ ခြောက်လို့လဲမရ၊ မသောက်ဘူးဆိုပြီး ပေ ကပ်ကပ်လုပ်နေတယ်။ ခု တီးတော့မလို့”

“မင်းကလဲကွာ၊ ကလေးပဲ နားဝင်အောင်ပြောရင် ရပါတယ်”

“အောင်မလေး တော်လာပြော၊ ဒီက အမျိုးမျိုးပြောပြီးပြီ”

အမေက သားနားထိုင်ချ၍ နားနားကပ်ခါ စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။ ကလေး၏မျက်စိနှစ်လုံး ကွင်းခနဲ ပြူးကျယ်သွားရင်း ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ဖက် ကမန်းကတန်းလှည့်ကာ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို သူ့ဘာသူမလျက် တစ်ကြိုက် တည်း မော့သောက်ချလိုက်သည်။ ပြီး ကျောင်းလွယ်အိတ်ကိုလွယ်ကာ ကျောင်းသို့ထွက်သွား၏။

အမေက ကြက်သေ့သေကာ ကြည့်နေ၏။

ပြီးမှ အံ့သြခြင်းကြီးစွာနှင့် လင်ယောက်ျားကို အလောတကြီးမေးသည်။

“ဒီလောက်ဆန်ပြုတ်ကြောက်တဲ့ကလေး ခုလို သူ့သဘောသူ တစ် ကြိုက်တည်း မော့သောက်သွားအောင် ရှင် ဘာများပြောလိုက်ပါလိမ့်”

ယောက်ျားက အရေးမကြီးသလိုပုံမျိုးနှင့် အေးဆေးစွာပြောသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သားလေး ဒီဆန်ပြုတ်ကိုမသောက်ရင် သားရဲ့ရွှေပန်းလေးက ကြီးလာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါ”

အမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများ ပျာခနဲ ပြူးသွား၏။ ပြီးမှ လွတ်သွားသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူလျက် ယောက်ျား၏နဖူးကို ဒေါင်ခနဲ ထု၏။ ယောက်ျားက နားမလည်နိုင်စွာနှင့် နဖူးကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်းမေးသည်။

“ဘာလဲ ဘာဖြစ်လို့ ဇလုံနဲ့ဒေါင်းကိုချရတာလဲ”

မိန်းမက မဲ့ရွဲ့ကာဖြေ၏။

“ရှင်မှ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆန်ပြုတ်မှန်မှန်မသောက်ခဲ့တာ ဟွန်း”
ဟူ၏။ မှတ်ပါဦး။

ကိုယ်ပြောသောစကားသည် မှန်ကန်ရပါမည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ယုံကြည်လိုက်နာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းပါ။

ဆူပရာနီ

မိုးပူစုတ်နဲ့ ကြွက်တစ်ကောင် မလတူချုပ်

ဖိနပ်စုတ်နဲ့ ကြက်တစ်ကောင်

တစ်ညသောအခါတွင် မြန်မာနိုင်ငံ တင်ပါးဆုံပိုင်းရှိ နယ်မြို့လေး တစ်မြို့၌ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့လေသည်။ လူကုံထံရပ်ကွက်လည်းမက၊ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လည်းမကသော လူနေအရပ်တစ်ခုမှ ဖြူတုတ်တုတ် မုဆိုးမကြီးတစ်ယောက်၏ မီးဖိုချောင်အဖိလေးအောက်တွင် အခြေချနေထိုင်သော ကျွန်ုပ်တို့မိသားတစ်စု ရွာလည်မြွေဖမ်းခဲ့ရသော ညတစ်ည ဤတွင်အစပြုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုဟုဆိုငြား စုစုပေါင်းမှ လေးဦးတည်းသာ။ ဖေဖေကြွက်၊ မေမေကြွက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကို ကြောင်မူးလဲ ကြွက်ဖလောင်းနှစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ယခင်အသုတ်များမှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော ကိုကိုကြွက်များ၊ မမကြွက်များမှာ အိမ်ထောင်ယာထောင် အသီးသီးကျ၍ ကိုယ့်တွင်းကိုယ်ဖောက်ကာ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ကြွက်မမည် ညီအစ်ကိုသာ အုတ်ခဲပုံအကျိုးအပဲ့များကြား တူတူပုန်းတမ်းကစားလိုက်၊ မုဆိုးမကြီးအလစ်တွင် မီးဖိုချောင်ဟင်းအိုးစားခွက်များကြား စိမ်းပြေးတမ်းဆော့လိုက်၊ ဗိုက်ဆာလျှင် မေမေနှို့ပြေးစို့လိုက်ဖြင့် ရခဲလှသော ကြွက်ဘဝကြီးတွင် ပျော်ပျော်ကြီး နန့်ကြောဆွဲလျက်ရှိလေ၏။

၎င်းညမတိုင်မီတစ်ရက်က ရေဒီယိုဟုခေါ်သော လေးထောင့်စပ်စပ် အီလက်ထရောနစ် ပစ္စည်းလေးများမှ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းပါမည့် အကြောင်း သတိပေးကြောငြာခဲ့သော်လည်း ကြွက်ဘာသာရပ်ဖြင့် ထုတ်လွှင့်သည် မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကြွက်စုတ်တစ်သိုက်မှာ ကြိုတင်ရှောင်ရွာရကောင်းမှန်း မသိခဲ့ကြပေ။

ထိုနေ့ညက တွင်းထဲရှိ မြက်ခြောက်ဖုတ် အိပ်ရာလေးလဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ညီနောင် ဇိမ်ကျကျကွေးနေခိုက် တဝေါဝေါအသံများနှင့်အတူ တွင်းထဲသို့

မိုးရေများ အလုံးအရင်း ဝင်ရောက်ပြည့်လျှံကုန်ရာ တစ်ကောင်ကိုတစ်ကောင် ဂရုမစိုက်အားဘဲ တွေ့ရာကယ်ပေါက်မှ အသက်လု၍ တိုးထွက်ကြရလေသည်။

ဖေဖေကြွက်နှင့် မေမေကြွက်တို့မှာ ညဗိုးချုပ်စထဲက အစာရှာထွက် သွားကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ကြရပြီဖြစ်သည်။ မှောင် နက်မည်းမည်းတွင် ရေမွှန်းသည့်ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံရင်း တွင်းနံရံကို ဟိုစမ်း သည်စမ်းဖြင့် တိုးထွက်ရင်း ရေပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားရာ အရင်ဆုံး ခေါင်းကို မော့၍ အသက်ကို ဝအောင်ရှူလိုက်မိ၏။ ရေကား ကျွန်ုပ်၏ အမြီးတစ်ထောက် ပင်မမီချေ။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေအောက်သို့ ထပ်မံနစ်မြုပ်မသွားစေရန် တတ်စွမ်း သရွေ့ ယက်ကန်ယက်ကန်လုပ်ရင်း အနီးသို့ မျောပါလာသော ဆေးပေါ့လိပ် တို့ ဖင်အစီခံလေးကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်မိလိုက်၏။ ဆေးလိပ်တို့လေး ကား ရေစုတ်သည့်ဒဏ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဘော်ဒီဝိတ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ရေအောက် သို့ နစ်မြုပ်သွားရာ ကျွန်ုပ်လည်း လက်သပ်ကိုယ်ကျွတ်ဖြစ်ကာ ရေစီးအတိုင်း မြုပ်တစ်ခါ ပေါ်တလှည့်ဖြင့် ဆက်လက်မျောပါသွားပြန်သည်။

သို့သော် ကြွက်ကောင်း နတ်ကောင်းမသည့်အလား သဲကြိုးတစ် ဖက်ပြတ်နေသော ရာဘာဖိနပ်စုတ်တစ်ဘက်အနီးသို့ မျောပါရောက်ရှိလာရာ ကျွန်ုပ်လည်း အားတင်းကာ ကုတ်ကပ်တွယ်တက်လိုက်မိသည်။ လူများအဖို့ သူတောင်းစားပင် စီးချင်စရာမရှိသော ဖိနပ်စုတ်ကား ဒုက္ခရောက်နေသော ကျွန်ုပ်အဖို့ ဧရာမတိုက်တန်းနစ် ဇိမ်ခံသဘောကြီးတမျှ တန်ဖိုးရှိလှချေ၏။

ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် သက်ကယ်လှေ ဖိနပ်စုတ်ပေါ်တွင် ခေတ္တအမောပြေရင်း တစ်ကောင်တကွဲစီဖြစ်သွားသော ညီညီကြွက်၏အကြောင်းကို တွေးတောရင်း များစွာပူပင်နေမိသည်။ ထို့ပြင် ဝမ်းနည်းအားငယ်ခြင်း၊ ဆာလောင်ခြင်းနှင့် အချင်းဝေဒနာကိုပါ ရောထွေး ခံစားရလေရာ 'တကျီကျီ' အော်ဟစ်ငိုယိုမိသည်။

ညီညီကြွက်ကား အသက်ဘေးမှ လွတ်မှလွတ်ပါမည်လား။ အကယ် ၍ လွတ်မြောက်သည်ဆိုပါက အဘယ်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသနည်း။ ကျွန်ုပ် တို့ကြွက်စုတ်ညီနောင်နှစ်ကောင်၏ အဖြစ်သနစ်ကား လေငြိုင်းမုန်တိုင်းမိသော

“ နိုင်ငံကြီးသားမဝီသတ္တ
စည်းကမ်းမဲ့အပိုက်စွန့်ပစ်ကြသူများနှင့်
ရေစီးရေလာ ကောင်းမွန်အောင်ဆောင်ရွက်ရန်
ယဿိကျီးကျွန်းပြင်ကြသော လူကြီးမင်းအချို့၏
ကျေးဇူးကြောင့် ”

ကျေးသားနှစ်ကောင်နှင့်ပင် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေလေတော့၏။

ပုံပြင်ထဲမှ ကျေးသားငယ်ကဲ့သို့ ညီညီကြွက်ကား တေလေကြမ်းပိုး
သူခိုးတို့၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး နားရွက်စင်းကောသုပ်၊ အမြီးနုတ်
နုတ်စင်းပြီး ဝါးတီးအဖွင့်ခံနေရပြီလား။ ကျွန်ုပ်ကရော အဘယ်တရားသူကြီး
အိမ်အောက် ရောက်ရှိပြီး ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာဦးမည်နည်း။ အတွေးများစွာ
ဖြင့် ချာချာလည်လျက်ရှိ၏။

ဖေဖေကြွက်နှင့် မေမေကြွက်ကရော သည်မိုး သည်ရေတွေကြားမှာ
အိမ်ကိုမှ ပြန်လာနိုင်ပါ့မလား မရေမရာ။ ဤနေရာ၌ လူများကဲ့သို့ ဖုန်းတစ်လုံး
ခါးချိတ်မထားနိုင်ခြင်းသည် တစ်ဖုန်၏။

ကျွန်ုပ်အား တင်ဆောင်ခေါ်ယူသွားသော ဖိနပ်စုတ်သည် ကြမ်း
တမ်းသောမိုးရေစီးကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်မျောပါလျက်ရှိသည်။ အိမ်ကြို
အိမ်ကြား ချုံကြိုချုံကြားမှ ဖြတ်စီး၏။ ရံဖန်ရံခါ ကမ်းကပ်တော့မယောင်နှင့်
သစ်တုံးအတိုအစများနှင့် ဦးတိုက်ပြီး ချာလည်လည်ထွက်သွားတတ်၏။

ထိုမှတဖန် ရေစီးကြောင်းသည် ပလက်ဖောင်းဟူသော အုတ်ခုံလေး
ကို ကျော်ခွဲဖြတ်ဆင်းလျက် ပေတစ်ရာလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ရောက်
သွားပြန်၏။ လမ်းမပေါ်၌ လူတို့စွန့်ပစ်ထားသော ဗူးခွံခွက်စုတ်အမှိုက်သရိုက်
များ မြင်မကောင်းအောင် ပြန့်ကျဲမျောပါလျက်ရှိသည်။

လမ်းဘေးတစ်နေရာအရောက်တွင် ရေနွှတ်မြောင်းဟုထင်ရသော
မြောင်းယောင်လေးထဲသို့ ပလက်ဖောင်းအပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝေါခနဲလျှိုးကျ
သွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဖိနပ်စုတ်နှင့်အတူ ဒလိမ့်ခေါက်ကျွေး ကြွက်ကျ
ကျ၏။ ဖိနပ်သဲကြိုးပြတ်စကို သွားဖြင့် မလွတ်တမ်း ကိုက်ခဲထားနိုင်၍သာ

အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲခြင်းဖြစ်သည်။

ရေစီးကြောင်းကား မြောင်းတိမ်လေးအတွင်း စီးဆင်းရင်း ဓာတ်တိုင် နှစ်တိုင်ခန့်အရောက်တွင် အမှိုက်သရိုက်နှင့် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ တားဆီး ပိတ်ဆို့လျက်ရှိရာ ဆက်လက်စီးဆင်းခြင်းငှာ မစွမ်းသာဘဲ အပေါ်သို့လှံ့တက် လျက် မူလအော်ရီဂျင်နယ် နိုင်လွန်ကတ္တရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့ လွှဲပြောင်းစီး ဆင်းပြန်၏။ ထိုမှတဖန် စိတ်ကူးပြောင်းကာ လမ်းမ၏ဘယ်တောင်ပံသို့ ကန့် လန့်ဖြတ်ကူးလျက် ဖင်ယမ်းကာ စီးဆင်းပြန်၏။ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလေစွ။

ကျွန်ုပ်လည်း ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ဆက်လက်မျောပါသွားရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဘီယာဗူးခွံလေးပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လိုက်ပါ လာသော ဘဝတူရေဘေးဒုက္ခသည် ပုရစ်ဖင်ချွန်းလေးတစ်ကောင် တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ညီညီကြွက်အကြောင်း မေးမြန်းစုံစမ်းမည်ပြုပြီးမှ သတိရသွားပြီး နိုင်ငံခြားစပီကင် သင်မထားမိခြင်းကို နောင်တရမိ၏။

ရေစီးကားမရပ်သေး။ နယ်ကျယ်သရွေ့ ဆက်လက်စီးဆင်းနေဦး မည့်ဟန်ရှိ၏။ လမ်းမီးတိုင် မှိန်ပြပြများအောက်တွင် မိုးဖွဲလေးတစ်ပြိုက် ရွာ ချလိုက်ရာ အချမ်းဒဏ်ကို တိုး၍ခံစားရပြန်သည်။

ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်နှင့် ဖိနပ်စုတ်တစ်ဘက်ကို အားနာပါးနာ သယ်ဆောင်လာသော ရေအလျဉ်သည် ရုတ်တရက် လက်ဝဲဖက်သို့ ကန့်လန့် ဖြတ်ကူးချိုးကျွေ့ပြီးသကာလ ရုံးဟုထင်ရသော အဆောက်အဦတစ်ခု၏ ခြံဝန်း ထဲသို့စီးဝင်သွားပြန်၏။

တစ်လီထိုမှ ခြံစည်းရိုးဟု ထင်ရသော အုတ်တံတိုင်းအောက်ခြေ အပေါက်မှတစ်ဆင့် တိုးထွက်လျက် မှောင်နက်မည်းမည်းတွင် ဆက်လက် ခရီးနှင့်ပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံးနီးပါး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်စီးနင်းလိုက်ပါလာသော အထူးရေယာဉ်သည် အိမ်တစ်အိမ်အောက်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီး အိမ်တိုင်အောက်ခြေမှ သံငုတ်တစ်ခုနှင့် ကောင်းနေသော ဖိနပ်သံကြိုးတစ်ဖက် ချိတ်မိသွားပြီး ရပ်တံ့သွားခဲ့တော့သည်။

ပဲပြုတ်သည်မတချို့၏ တစာစာအော်သံနှင့်အတူ နံနက်ခင်း၏ ရောင်ခြည်များပင် တရိပ်ရိပ်လင်းလက်လာခဲ့ချေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်အား အတော်

အသင့် ကွဲပြားစွာ မြင်လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်စေ့ရင်း ကျွန်ုပ်မှာ များစွာအံ့သြမင်တက်မိ၍ နေမိတော့၏။ ကံကြမ္မာကား ကျွန်ုပ် အား ကျီစားချေပြီတကား။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိနပ်စုတ်သည် မူလနေထိုင်ခဲ့ ရာ မုဆိုးမကြီး၏အိမ်အောက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ပြန်လည်ရောက်ရှိ နေခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ပို၍ ဝမ်းသာစရာကား ရေစီးကြောင်းဖြင့် မျောပါဆိုက်ကပ် လာသောလက်သည်းနီ ပုလင်းလွတ်ကလေးပေါ်တွင် တွယ်ဖက်လိုက်ပါလာ သော ညီညီကြွက်ကိုလည်းကောင်း၊ ချာလပတ်လည်၍ မျောပါလာသော ကြွပ် ကြွပ်အိတ်ခွံထုပ်ကြီးပေါ်တွင် ခိုကပ်လိုက်ပါလာသော ဖေဖေကြွက်နှင့်မေမေ ကြွက်ကိုလည်းကောင်း အသီးသီးတွေ့လိုက်ရခြင်းပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ကြွက် မိသားစု ဇာတ်ပေါင်းခန်းကား 'တက္ကသိုလ်' အသံများဖြင့် ဆူညံလျက်သာရှိတော့၏။

သေကံမရောက် သက်မပျောက် ပြန်လည်ဆုံဆည်းခွင့်ရရှိခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု၏ ကံကြမ္မာကို စဉ်းစားတွေးတောရင်း များစွာအံ့သြခြင်း ဖြစ်မိ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရေစီးကြောင်းဟူသည် မြင့်ရာမှနိမ့်ရာသို့သာ စီးဆင်း လေ့ရှိရာ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုတစ်စုလုံး မြောင်းမှတစ်ဆင့် ချောင်း၊ ချောင်းမှ တစ်ဆင့် မြစ်ထဲသို့ အဆင့်ဆင့်မျောပါရောက်ရှိပြီး ကြွက်မျိုးပြုတ်ဖို့ရာပင် ရှိသည်။

ယခုမူကား နိုင်ငံကြီးသားမပီသစွာ စည်းကမ်းမဲ့အမှိုက်စွန့်ပစ်ကြသူ များနှင့် ရေစီးရေလာ ကောင်းမွန်အောင်ဆောင်ရွက်ရန် မသိကျိုးကျွန်ပြုခဲ့ ကြသော လူကြီးမင်းအချို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ရေသည် ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ထို အနီးအနားပတ်လည်တစ်ဝိုက်လေးတွင်သာ ရေသံသရာလည်နေသည်ဖြစ် ၍ ကြွက်မသာအစုလိုက်အပြုံလိုက် မဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကြုံခဲ့ရသည် အနီသည်းထိတ်ရင်ဖို့ ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်လုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူအားလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြွက်စုတ်တစ်သိုက်၏ နှလုံးအိမ် ၌ ထာဝရလှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်နေမိမည် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

တိကျအောင်လို့ပါ

မိန်းမယူမည့်သားကို ဖခင်က ငွေငါးသိန်း လက်ဖွဲ့လိုက်၏။ တစ်လခန့်အကြာတွင် သားအဖနှစ်ဦး ပြန်ဆုံ၏။ ဖခင်က မေးသည်။

“ငါ့သား အဖေလက်ဖွဲ့လိုက်တဲ့ ငွေငါးသိန်း မင်းဘာလုပ်လိုက်လဲ”

“ကျွန်တော် လုံးဝအချိန်မမှားတဲ့ အကောင်းစားလက်ပတ်နာရီ ဝယ်လိုက်တယ်ဖေဖေ”

ဖခင်က စိတ်ဆိုးသွားပြီး

“ဟာ မင့်ကွာ၊ သောက်ဖိုးမတန်တဲ့ နာရီမှ သွားဝယ်ရတယ်လို့ အမှန်ဆို သေနတ်ဝယ်ရမှာကွ”

“ဘာ ဘာလို့ သေနတ်ဝယ်ရမှာလဲဖေဖေ”

“ကဲ မင်းတစ်နေ့နေ့မှာ အိမ်ကို နောက်ကျပြီးမှ ပြန်လာတယ်ဆိုပါစို့၊ မင့်အိပ်ခန်းထဲမှာ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မင်းမိန်းမအိပ်နေတာကို တွေ့တယ်ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်းဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဲဒီကောင်ကိုနှိုးပြီး အိပ်ခန်းကို ဘယ်နှနာရီမှာ ပြန်ချင်လဲခင်ဗျာလို့ မေးမှာလား”

အပြစ်ခံနိုင်တော့ ပြောပေရောဟဟဟ
တင်လယ်ဦး
၊ဘုရားကြီးကုန်း၊

အပြုမခံနိုင်တော့ ပြောင်ပေရော့ပဟယ်

“ဟား ဂွတ်ပြီ၊ ရှယ်ပဲ၊ ဒါဆို အားလုံးကြိုက်ကြမှာ အိပ်ချင်လည်း ပြေလောက်တယ်”

မိချို လက်ဖက်သုပ်ခွက်လေးကိုင်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ ပြီး စာမေးပွဲဖြေရမည့်သူများထဲမှ အနီးဆုံးဖြစ်သော ချမ်းချမ်းအခန်းသို့ လှမ်းလိုက်သည်။ နက်ဖြန် သူတို့သွားဆေးကျောင်းသူတွေ စာမေးပွဲရှိသည်။ ဒါကြောင့် စာကျက်နေကြသည်လေ။ မိချိုတို့ စာမေးပွဲကတော့ ပြီးပြီ။ ပြီးပြီဆိုတာက ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပြောပါတယ်။ မိချိုတို့ကျောင်း(သူနာပြုတက္ကသိုလ်)က ရက်သတ္တပတ်တိုင်းနီးပါး စာမေးပွဲရှိသည်။ အတန်းစဉ်ဘာသာရပ်အလိုက် စာမေးပွဲတွေကလည်း မတူကြ။ ဒီတော့ စာမေးပွဲမရှိသူတွေက စာကျက်နေသူတွေ အိပ်ချင်ပြေအောင် အစားအစာလေးတွေ လုစား၊ ဟုတ်ဘူးလုပ်ကျွေးကြသည်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ်က စာကျက်သည်။ ဒါ သပြေဆောင်ရဲ့ ချစ်စရာခလေး။

“ချမ်းချမ်း ချမ်းချမ်း”

မိချိုခေါ်နေပေမယ့် အခန်းတွင်းမှ တုန်ပြန်သံမကြားရ။ မိချိုအဆောင်တွင်းမှထွက်ပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်ဘက်သွားတော့ လား. . လား ဒေါ်ချမ်းချမ်းအေးကို စာအုပ်ကြီးရှေ့ချပြီး ငိုက်နေလေရဲ့။ ဒါနဲ့ မိချို ငြိမ်းငြိမ်း အခန်းဘက်သွားပြီး

“ရော့ လက်ဖက်သုပ်စားလိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ချမ်းချမ်းဆီသွားမယ်၊ စာကျက်တာ ခဏဖျက်ပေး၊ မှန်တစ်ချပ်ယူခဲ့၊ ချမ်းချမ်းငိုက်နေတယ်”

ငြိမ်းငြိမ်းကလည်း မအာ။ ချက်ဆို ဗိုက်ကပ် အဲ နားခွက်က မီးတောက် ပြီးသား။ အရေးတဲ မိချို နောက်ထပ်မှန်တစ်ချပ် သွားယူနေချိန်မှာ သူက လက်ဖက်သုပ်တစ်ဖွန်းကို အမိအရ ခွံ့နေသေးသည်။

ပြတင်းပေါက်ကနေ တံခါးဝဆီကြည့်လိုက်တော့ ကံကောင်းထောက် မ၊စွာ တံခါးချက်ချမထား။ ချမ်းချမ်းကတော့ ငိုက်ကောင်းတုန်း။ ပြီး သူ့အခန်း ဖော် အစ်မဇာခြည်ကလည်း အပေါ်ထပ်ရောက်နေသည်။ ဪ ကြောင့် တံခါးချက်မချသေးတာကိုး။

ငြိမ်းငြိမ်းက အသံမထွက်စေရန် တံခါးကို အသာလေးကြိတ်ဖွင့် လိုက်၏။ မိချိုက မှန်တစ်ချပ်ကို ချမ်းချမ်းစာအုပ်ပေါ် အသာတင်ထားလိုက် ပြီး ငြိမ်းငြိမ်းလက်ထဲမှ မှန်ကိုလှမ်းယူကာ ဓာတ်ဘူးကိုမှီ၍ ရှေ့မှာထောင်ပေး လိုက်၏။ ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ တက်ထိုင်ရင်း ချမ်းချမ်းပခုံးကို တို့လိုက်ရာ

“အမေ့ အား သရဲ သရဲ”

“ဝုန်း ခွမ်း ချလွမ်းချင်”

တဒင်္ဂအတွင်း အသံပေါင်းမျိုးစုံနှင့် ပွက်လောရိုက်သွားလေသည်။ ချမ်းချမ်းက နိုးတဲ့အနီး မှန်ထဲပေါ်နေတဲ့ သူ့ရုပ်ကိုသူ လန့်အော်ရင်း ခေါင်း အမော့မှာ သူ့ရှေ့ထောင်ထားသော မှန်ထဲမှရုပ်ပုံကို ထပ်မြင်လိုက်၍ သွေး လန့်ကာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ ချမ်းချမ်းတော့ နိုးပါရဲ့။ ကြောက်ပြီး တွန်းထုတ်လိုက်တဲ့ အရှိန်ကြောင့် ငြိမ်းငြိမ်းမှန်တော့ ကွဲသွားရှာ သည်။

ဆူညံသံတွေကြောင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှ မအိမ်နှင့်အဆောင် ပိုင်ရှင်အန်တီတို့ ရောက်လာကာ

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး အန်တီ၊ သမီး အိပ်မက်မက်ပြီး လန့်အော်တာ”

“ဟင် စာကျက်နေတာဆို၊ စာကျက်တဲ့သူက အိပ်မက်မက်တယ်”

မအိမ်၏ တအံ့တဩရေရွတ်သံ။ ငိုက်တယ်လို့ပြောရမှာ ချက်ပါ တယ်ဆိုမှ ချမ်းချမ်းတစ်ယောက် အိပ်တဲ့အဆင့်ထိ ပြောမိသွားသည်။ သွား ပြို။ ဒီနှစ်ကောင်ကြောင့် အရှက်ကွဲပါပြီ။

“သမီး ဘုရားရှိခိုးပြီးမှအိပ် ကြားလား”

“ဟုတ် အန်တီ”

တော်သေးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက လူတွေကိုသာ ဂရုစိုက်နေသဖြင့် မှန်ကွဲစတွေ မြင်မသွားကြ။ အခန်းဝမှ ပြန်လှည့်သွားကြသည်။

“မိချို နင်လုပ်ပြန်ပြီလားဟင်”

“ငါက နင့်ကို လက်ဖက်သုပ်လာကျွေးတာ၊ အဲဒါ နင်က ငိုက်နေလို့ ဟဲဟဲ”

ချမ်းချမ်းက အပြစ်တင်တော့ မိချို လေပြည်ထိုးသည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်မှာလဲ ပေး၊ အကုန်ကိုစားပစ်မယ်”

“အေး ဟုတ်သားပဲ၊ ငြိမ်းငြိမ်း ငါ့ချိုင့်ကြီး ဘယ်ထားခဲ့ပါလိမ့်”

မိချို အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။

“ငါ့အခန်းထဲ သွားကြည့်လေ”

မိချို သွားကြည့်ပြီး

“ငြိမ်းငြိမ်း တွေ့ဘူးဟ”

“ဟင် ခုနကတောင် ငါစားသေးတယ်လေ၊ နင် အိမ်သာထဲများ ကျန်ခဲ့သလား”

“ငါမှ အိမ်သာမတက်ရသေး၊ အာ အရူးမ ငါက စားစရာ အိမ်သာထဲ ယူသွားပါမလား၊ အဲ တွေ့ပြီ၊ တွေ့ပြီ ငြိမ်းငြိမ်း၊ နင် သက်သက်မဲ့ စောင်နဲ့ အုပ်ပစ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဟင် အကျင့်ပုပ်မ”

“နင့်စိတ်နဲ့နှိုင်း မရိုင်းနဲ့ တောသူမရဲ့”

“တော်ပါတော့ နားတွေပူလို့ပါ၊ လက်ဖက်သုပ်လည်း မစားတော့ပါဘူး”

ပြောရင်း ချမ်းချမ်းက မိချိုလက်ထဲက ချိုင့်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်သွားသည်။ ခုပဲ သူက မစားဘူးပြောပြီးတော့ ပါးစပ်က ဘုရား လက်က ကားရား ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ။

ချမ်းချမ်းတစ်ယောက် ချိုင့်ကိုင်ပြီး လက်ဖက်သုပ်အကုန်းလုံးကို ဒေါ်နုနှင့်မောနှင့် အုပ်နေသဖြင့်

“တော်တော့ဟ မစုကျန်သေးတယ်”

မိချို ဆွဲလုရင်း အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းလည်း သူ့
အခန်းသူပြန်ရင်း

“မိချို နင်လက်ဆော့လို့ ငါ့မှန်ကွဲပြီ”

“ဘာ အခုမှ လာပြောနေတုန်း၊ နှစ်ဦးသဘောတူပဲ၊ ငါကတော့
ဝယ်ပေးဘူး”

ပြောရင်းဆိုရင်း လှေကားပေါ်တက်သွားသော မိချိုတစ်ယောက်
မစုအခန်းရှေ့လည်းရောက်ရော အခန်းတံခါးမှာ ကပ်ထားသောစာကြောင့်
အူလည်လည် ဖြစ်သွားလေသည်။

“သတိ စာကျက်နေသည် မနိုးပါနှင့်”

တဲ့။ ဘယ်လိုကြီးလဲမသိ။ အကြည်တော်၏စကားနှင့်ပြောရလျှင်
ရှေ့နှင့်နောက်က မုတ်ဆိတ်နှင့်မိတ်ကပ်လို ဘယ်လိုမှ လမိုင်းမကပ်။ စာ
ကျက်နေသူကို ဘာလို့နှိုးရမှာလဲ။ ကဲ ထိုအခိုက် မယွန်းနှင့်မအခြည်ရောက်
လာပြီး သူတို့လည်း စာကိုကြည့်ကာ အူလည်လည်လေး ဖြစ်သွားရှာပြန်သည်။
မိချို ချိုင့်ထဲက လက်ဖက်သုပ် ကိုယ်တိုင်ကော်စားပြီး ပြန်ဆင်းဖို့လှည့်တဲ့အ
ချိန် လက်က လှေကားအစွန်းနှင့် တိုက်မိပြီး ချိုင့်လွတ်ထွက်သွားကာ

“တောင်”

“ချွမ်”

“ချွင်”

“တိန်”

“ဂွမ်”

“ဂွမ်လမ်လမ်လမ်လမ်. . ”

“ဂွပ်”

နောက်ဆုံး ဂွပ် နဲ့ အဆုံးသတ်သွားသည်။ ဒါတောင် လုံးလုံးမှောင်
သွားလို့၊ မဟုတ်ရင်။

အသံစုံချက်ကတော့၊ ဟော ချိုင့်နှုတ်ခမ်းနဲ့ထိတော့ တစ်သံ၊ ချိုင့်
လုံးနဲ့ထိတော့ တစ်သံ၊ ဘေးနဲ့ထိတော့ တစ်သံ၊ ချိုင့်ဖင်နဲ့ထိတော့ တစ်သံ။

နောက်ဆုံး မှောက်ဖို့အားယူတော့တစ်သံ၊ မှောက်တော့တစ်သံ။ ဟင်းဟင်း
မြန်မာပြည်ကျောက်စိမ်းလောက်ကတော့ ပျင်းသေး။ မိချို ငေးကြည့်နေ၍
အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းလာသော မဇာခြည်က

“ညီမလေး ကောက်ပြီးသွားဆေးတော့လေ”

“အဟီး ကျွန်တော်က နားထောင်ကောင်းလို့လိုက်မဖမ်းဘဲ နေနေတာ”
မှတ်ကရော။ မဇာခြည် ဆွံ့အသွားပြီးမှ

“အမယ်လေးတော် ဝင့်ရှိရင်ကျေပါတော့ လန့်ပါပြီ”

အော်ရင်း

လှေကားမှ

ဟင် အိမ်ကလည်း

Dam(ဝ)

mam(မ)

ge m (ဂီ)လေ

ပေါင်လိုက်တော့

ခ,မ,ကြီးပေါ့

ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

x x x

“အစ်မ”

“ဟေး ညီမလေးပြော”

“စာမေးချင်လို့”

“မေးလေ”

“ဟိုးယူစ်ဆိုတာ ဘာလဲ အစ်မ”

မိချိုမကြားဘူး။ ဂျူနီယာတွေရှေ့

အရှက်မကွဲချင်သောကြောင့် စာအုပ်ယူကြည့်
လိုက်ရာ

“အယ် House(ဟော့စ်)အိမ်လေ ညီမလေးရဲ့၊ ဘယ်နှယ် ဟိုးယူစ်
ဖြစ်သွားရတာလဲ”

“အဟီး ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆို ခ,မ,ကြီးကရော ဘာလဲအစ်မ”

“ဟမ် လာပြန်ပြီ၊ ခုနက ဟိုးယူစ်၊ ခု ခ,မ,ကြီး ပြပါဦးစာအုပ်”

ပထမနှစ် ညီမလေးက စာအုပ်ထိုးပေးသည်။ မိချိုက

“Damage ဒမ်းမေ့(ဂျီ) ပျက်စီးတာပါ ညီမလေးရယ်၊ ဘယ်နှယ်
ခ,မ,ကြီးတုန်း”

“ဟင် အိမ်ကလည်း Dam(ဝ)၊ mam(မ)၊ ge m (ဂီ)လေ၊ ပေါင်း
လိုက်တော့ ခ,မ,ကြီးပေါ့”

“တော် တော်၊ ကြာရင် ဓားမတိုတို့၊ ငှက်ကြီးတောင်တို့ပါ ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ ညီမလေး အဲဒီဘာသာဖြေနိုင်မှ၊ သိပ်ပြီးစိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေးကျက်နော်”

မိချို ချော့ပြောရင်း သတိပေးရသည်။ ဪ ကိုယ့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲလေ။ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ထိုအခိုက် မစုရောက်လာပြီး မိချိုလက်ထဲမှ ဖရဲသီးကို ဆွဲလုစားရင်း

“ဟေး ဖရဲသီးစားချင်နေတာ အတော်ပဲ၊ မိချိုက သိတတ်သားပဲ”

မစုက ပြောရင်းဆိုရင်း မနားတမ်းစားနေသဖြင့်

“အမလေး ဆိုတီးလေးလုပ်သွားတာမှ စိန်ပေဒါအရုံးပေးရတယ်၊ အာ အစ်မ ကျွန်တော့်ဖို့ ချန်ဦးလေ”

“အစ်မကို အဲဒီလောက် မတင်စားနဲ့ ညီမလေးရဲ့၊ အစ်မ သိပ်မစား”

“မတင်စားပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောတာ၊ အစ်မက အတီးပိုသတယ်၊ ကြည့်ဦး ကျွန်တော့်အတွက် မကျန်တော့ဘူး”

“ဟဲဟဲဟဲ”

မိချိုက တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးကာ

“မစု ကျွန်တော့်ကို စာတိုက်လိုက်ပို့စမ်းပါ၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်က ဘက်ထရီကုန်နေလို့၊ လူကြားထဲရောက်မှ မောင်းထောင်နေရင် မသက်သာဘူး”

“မျက်နှာက ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး”

“အားကိုးပါတယ် ချစ်မကြီးရယ်၊ လိုက်ပို့နော်၊ ဖရဲသီးစားဦးမလား ရော့ ရော့”

နောက်ဆုံးတော့ လိုက်ပို့ရတာပါပဲလေ။

“ဘယ်နားသွားရမှာလဲ”

(၆၂)လမ်းပေါ်ရောက်တော့ မစုကမေးသည်။

“မနော်ဟရီလမ်းအတိုင်း (၅၇)လမ်းအထိဆက်သွား ပြီးရင် ထောင်ဘက်ကို နှစ်ပြလောက်ဆက်သွား။ စာတိုက်ရှေ့မှာ အလံတိုင်နှိုတယ်နဲ့ နှစ်တာပဲ”

မစုက လမ်းဘေးဝဲယာ လျှောက်ကြည့်ရင်း

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ ဟိုမှာ အလံတိုင်၊ ဝင်လိုက်တော့မယ်”

“ဝင်လိုက်လေ၊ အာ ချမ်းမြသာစည်ရဲတပ်ဖွဲ့တဲ့၊ အစ်မ မဝင်နဲ့၊ တော်ကြာ နယ်မြေကျူးကျော်မှုနဲ့ ဂိသွားမယ်”

နောက်ဆုံး စာတိုက်ရောက်၊ ငွေ(စာမူခ)ထုတ်ပြီး ပြန်လာသည်။ ငွေထုတ်လို့ အထင်မကြီးနဲ့။ ဆိုင်ကယ်ဆီဖို့နဲ့ စာရွက်(A⁴)ဖို့ သွားထုတ်တာ။ ဒီတစ်ပတ် မိချိုက စာမေးပွဲရှိတာမို့ ဘယ်မှသဝေမထိုးဘဲ ပြန်လာသည်။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ငွေရောက်ကြောင်းဖုန်းဆက်ပြီး အဆောင်ကို တန်းပြန်လာခဲ့သည်။

အဆောင်ရောက်တော့ အဝတ်အစားလဲ ထမင်းစားပြီး စာကျက်သည်။ ခဏကြာတော့ အခန်းထဲမှာ ငြီးငွေ့လာကာ အိပ်ချင်နေသဖြင့် အဆောင်ရှေ့ ထွက်ခဲ့၏။ လမ်းမီးတိုင်အောက် လမ်းလျှောက်ရင်း စာကျက်သဖြင့် နည်းနည်းတော့ အိပ်ချင်ပြေသွားသည်။ ခက်တာက မိချို၊ အရက်သမား တစ်ယောက်လို တစ်လမ်းလုံး အပိုင်စီးထားသည်။ ဘယ်ဘက်ယိမ်းလိုက်၊ ညာဘက်ယိုင်လိုက်နဲ့။ ထိုအခိုက် နောက်မှ စက်ဘီးတစ်စီးက

“အား အစ်မ တိုက်တော့မယ်”

မိချို လန့်ဖျတ်ပြီး ရှောင်လိုက်သဖြင့် လူကလွတ်သွားသည်။ ပြဿနာက အဲဒီမှာစတာ။ မိချိုဝတ်ထားတာက ချည်သားဝမ်းဆက်လေး။ မြင်းခြံထည်လို့ပဲ အလွယ်ခေါ်ကြသည်။ ခူးဖုံးတဲ့ဘောင်းဘီရယ်၊ အပေါ်က ဂါဝန်ပုံစံ ခပ်ဝဲဝဲအင်္ကျီလေးရယ်၊ အဲဒီအင်္ကျီက ဒုက္ခပေးတာပဲ။ လူလွတ်ပေမယ့် အင်္ကျီက ဝဲသွားကာ စက်ဘီးနောက် ညပ်ပါသွားသည်။

မိချို ယောင်ပြီး ပြေးလိုက်မိသွားသည်။ စာမေးပွဲဖြေရက် လူက ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ်။ အဲဒါကို စက်ဘီးပေါ်က ကလေးက သူ့ကို ရန်လုပ်တယ်မှတ်ပြီး အားစိုက်နင်းပါလေရော။ မိချိုက ရပ်လိုက်ရင်လွတ်သွားမယ်လို့ သတိရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်္ကျီပြုမှာ။ ဒီအင်္ကျီလေးကို သိပ်ကြိုက်၊ အပြုမခံနိုင်။ ဒီတော့ အားစိုက်ကာ စက်ဘီးနောက်ပြေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း

“ဟေ့ ကလေး ရပ် ရပ်”

“ရပ်ဘူး ရပ်ဘူး”

“အကျီ အကျီ”

“သားမှာ ဒီတစ်ထည်ပဲရှိတယ်၊ အလျော်မတောင်းပါနဲ့လို့၊ သားက တမင်တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ ဟီးဟီး”

ငိုပြီ။ ဒုက္ခပဲ။ မိချိုလည်း လျှာထွက်ပြီ။ စာက မရသေးပါဘူးဆိုမှ။ ခက်တာက သူကထပ်ပြီး အားစိုက်ပြေးလေ ဟိုက အတင်းနင်းလေ။ နင်းလေ ပြေးလေ။ ပြေးလေ နင်းလေ။ နောက်ဆုံး လမ်းဘေးက အမှိုက်ကန်ကြီး ဝင် တိုက်ပြီးမှ ဇာတ်လမ်းပြတ်သွားသည်။ မိချိုက စက်ဘီးပေါ်မှာ မှောက်လျက် ကြီး။ ကလေးလေးက လွင့်သွားကာ အမှိုက်ပုံထဲ ခွေခွေလေး။

အဲဒီတော့မှ ဇာတ်ရည်လည်သွားကြသည်။ ကလေးလေးက ဘာမှ မဖြစ်။ မိချိုက စက်ဘီးပေါ်မှောက်လဲတဲ့အတွက် မျက်မှန်က မှန်တစ်ဖက် ကျွတ်ထွက်သွားသည်။ နဖူးလည်းကွဲ ခူးလည်းပြဲ။ မေးက အဆစ်ပါသေး။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပွန်းပဲ့သွားသည်။ မစုက နောက်မှ ဆိုင်ကယ်နှင့်ရောက် လာကာ တင်ခေါ်လိုတော်သေးသည်။ ဆေးထည့်တော့ စပ်လိုက်တာ။ ဒီဝမ်း ဆက်ကို စိတ်နာသွားသည်။

နောက်နေ့ အရာရှိမကြီးအဖြစ်နဲ့ စာသွားဖြေရသည်။ ဒူးကဒဏ်ရာ ကို လုံချည်နဲ့ဖုံးလို့ရပေမယ့် မျက်နှာက ဒဏ်ရာကိုတော့ ဘာနဲ့မှဖုံးမရ။ မျက် နှာတစ်ခုလုံး ပလာစတာတွေက နေရာအနှံ့ယူထားသည်။ ရှက်တော့ရှက် သည်။ ဒါပေမယ့် ရှက်တာပါပဲလေ။ စာမူခလေးလည်း ဆေးဖိုးအဖြစ် ပြောင် သွားလေတော့သည်။

ဪ ကိုယ်ကအကျီအပြဲမခံနိုင်တာဆိုတော့ ပြောင်ပေါ့နော့။ အကျီမပြဲပေမယ့် ဒူးပြဲမျက်မှန်ကွဲ မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံးလည်းကွဲလို့ သွားပါ ဟိဟိမဖြစ်ရဲတဲ့ဘဝ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။ ဝမ်းနည်းလိုက်တာနော်။

တင်နွယ်ဦး(ဘုရားကြီးထုနဲ့)

မှတ်နော် မှတ် -ကိုယ် ကြီးကျယ်ပြိုင်ပြိုင်နေချိန်မှာ လူထွတ် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံ၊ ကိုယ်ကျင့် သုတိန်ပြုချင်တယ်။

ဘယ်တုန်း
ချာချာပည်တဲ့ ရွှေဖူးစာ

ချာချာလည်တဲ့ ရွှေဖူးစာ

“အစ်မကြီးဒေါင်းညို”

ဟုခေါ်ကာ လူငယ်တစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ မဒေါင်းညိုက အိမ်ထဲ၌ ထာဘီရင်လျားနှင့် သနပ်ခါးသွေးရင်း အိမ်ရှေ့သို့ထွက်မလာဘဲ

“ဘယ်သူလဲ၊ လာလေ”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကျော်ကျော်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းမှတစ်ဆင့် နောက်ဘက်သို့လျှောက်လာကာ မဒေါင်းညိုရှိရာ အခန်းဝ၌ ထိုင်သည်။

“ပြော ဘာကိစ္စ”

“ဟီး အစ်မကြီးကလဲ သိသားနဲ့”

ကျော်ကျော်က စပ်ဖြီးဖြီးလုပ်နေသည်။ မဒေါင်းညိုက သနပ်ခါးသွေး ရပ်လိုက်ကာ

“အင်းပါ၊ သိပါပြီ၊ ပြော ဘယ်သူ့ကိုလဲ၊ ပြီးတော့ ခုမှစမှာလား၊ ခရီးရောက်နေကြပြီလား”

“ခုမှစမှာပါ၊ ဟိုမြို့မရပ်ထဲက ပန်းထိမ်ဖို့ထောင်တဲ့အိမ်က နုနုလှိုင်လေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား”

မဒေါင်းညို ခေါင်းညိတ်စဉ် ကျော်ကျော်သည် သူ့စပီရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ယူကာ မဒေါင်းညိုကိုပေးသည်။ မဒေါင်းညိုက စာအိတ်ကိုလှမ်းယူပြီး ကျောက်ပြင်နား၌ ချထားလိုက်ပြီးလျှင် ကျော်ကျော်တို့ ပြန်ကြည့်သည်။ ကျော်ကျော်က အလိုက်တသိပင် အိတ်ထဲမှ ငါးရာတန် တစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ပေးသည်။

“ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက ကြီးလွန်းလို့ တစ်ထောင်တော့လုပ်ကွာ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ကျော်ကျော်သည် အိတ်ထဲမှ နောက်ထပ် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ကာ မဒေါင်းညိုကို ထပ်ပေးသည်။ ပြီးနောက်

“စိတ်ချပါရစေ အစ်မကြီးဒေါင်းညို”

ဟုပြောရင်း ထိုင်ရာမှထသည်။

“အို စိတ်ချပါကွာ၊ ငါလုပ်နေကျ အလုပ်ပါ”

မဒေါင်းညိုက ပြန်ပြောသည်။ ပြီးနောက် အိပ်ရာဘေးမှ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထိုစာအုပ်ထဲတွင် သူ့အမှတ်သညာ နှင့်သူ ညှပ်ထားသော စာအိတ်သုံးအိတ်ရှိသည်။ စာအိတ်အနားတွင် အနီ အပြာအစင်းများ ရေးချယ်ထားသော ရိုးရိုးစာအိတ်က အသက်ကြီးကြီး ရေ ထမ်းသမားမုဆိုးဖို ကိုမူ၏စာအိတ်၊ ထိုစာအိတ်က ရွှေပြည်စိုးမြို့ဈေးထဲမှ ကုန်စိမ်းသည်မလေး စောနုကိုပေးရန်။ နောက်တစ်အိတ်မှာ ကိုမူလိုစာအိတ် မျိုး ဘယ်သူက ပေးခိုင်းတာပါလိမ့်။ မဒေါင်းညိုစဉ်းစားသည်။ သတိများ သိပ်မကောင်းတော့ ချက်ချင်းမေ့နေသည်။

နောက်မှ စာပေးခိုင်းသူမှာ ရုပ်ချောချောနှင့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်း မျက်စိထဲတွင် ပေါ်လာသည်။ သို့သော် နာမည်ကို ပါးစပ်ဖျားလေး တင် မေ့နေပြန်သည်။ အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ ပေးရမည့်သူက ရွှေပြည်စိုးမြို့ အိုးဘိုရပ်ကွက်ထဲမှ ဝါဝါဖြစ်သည်။

“ဟို မေးစီမှာ မဲ့ကလေးပါတဲ့ ဝါဝါနော်၊ အိုးဘိုထဲက ဦးသိန်းမောင် ရဲ့သမီး”

ဟု လူငယ်က မဒေါင်းညိုကို အသေအချာမှာခဲ့သည်။ သူတို့မှာ သမီးရည်းစား ဖြစ်နေကြပြီ။

နောက်တစ်အိတ်မှာ အပြာရောင်စာအိတ်တစ်အိတ်။ ဇွေချောင်း ရပ်ကွက်ထဲမှ ကိုဘခိုင်က လင်မယားချင်းကွဲပြီး ယခုသရက်ဥယျာဉ်ရပ်ကွက် ထဲ၌ မိဘများနှင့်အတူ ပြန်နေသော သူ့မိန်းမ မအိတ် လင်မယားချင်း ပြန် ပေါင်းဖို့ အသနားခံစာ။ ပြီးတော့ ခုနောက်ဆုံးစာက ရည်းစားဘဝရောက်ဖို့ စလုံးရေစရမည့် ကျော်ကျော်ထံမှ နုနုလှိုင်ထံသို့ ပေးစာ။

“ဦး စာမတတ်တာ တယ်ဆိုးပါလားနော်”

မဒေါင်းညိုက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ညည်းသည်။ သို့သော် စာမတတ်ပေမယ့် အမှတ်သညာကောင်းသူဟု မဒေါင်းညို သူ့ကိုယ် သူသိသည်။ အရွယ်ရောက်စမှ ယခုတိုင် အပျိုကြီးဘဝနှင့်နေရင်း မနှစ်က သူ့အမေလူကြီးရောဂါနှင့် ဆုံးသွားသည်။ ပြောရလျှင် သူသည် အိမ်ထောင် မပြု။ သူ့ကိုကြိုက်မည့်သူလည်း ယခုတိုင်မပေါ်သေး။ ထို့ကြောင့် ဘဝပေး အခြေအနေအရ ဤရွှေပြည်စိုးမြို့၌ အောင်သွယ်လုပ်စားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုပင်ကြည့်။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာသို့ပေးရန် စာအိတ်ကလေးအတွက် အောင် သွယ်ခလေး မနည်းမနော ရထားပြီ။

မဒေါင်းညိုက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသဖြင့် ဘယ်တော့မှ အဖွားအယွင်း မရှိခဲ့ပါ။ ယခုလည်း မမှားနိုင်ပါ။ သူသည် ပို၍ သေချာစေရန် စာပေးရမည့် မိန်းကလေးတို့၏နာမည်ကို စိတ်ထဲမှပြန်၍ ရွတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးလျှင် ထဘီရင်လျားကိုဖြုတ်ကာ သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းသည်။ ထို့နောက် ဈေးဝယ်ရင်း စောနုဆီသို့ အရင်သွားမည်။ ပထမဦးဆုံး ကိုမူပေးခိုင်းလိုက် သောစာကို ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စာပေးရန် စောနု၏ကုန်စိမ်းဆိုင်နား ရောက်ခါနီးမှ မဒေါင်းညို အကြံ တစ်မျိုးပေါ်လာသည်။ စောနု မည်သို့မျှ မုဆိုးဖိုကိုမူကို လက်ခံမည် မဟုတ်။ ကိုမူဆီကစာဆိုလျှင် အပေးရခက်မည်။ ထို့ကြောင့် မဒေါင်းညိုသည် အကြံတစ်မျိုးဖြင့် ဆိုင်နားသို့ မယောင်မလည်သွားကာ ကန်စွန်းရွက် ဝယ် မလိုလို ဂေါ်ဖီထုပ်ဝယ်မလိုလိုလုပ်ရင်း ခေတ္တစောင့်သည်။ ဝယ်သူများရှင်း သွားလျှင်

“စောနု ရော့”

ဟုဆိုကာ စာအိတ်ကို ဆိုင်အောက်မှ ပိုက်ဆံသေတ္တာပေါ်သို့ ပစ် တင်လိုက်သည်။

“အို ဘာလဲ အစ်မကြီးဒေါင်းညိုရဲ့၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တော်”

ထိုအခါ မဒေါင်းညိုက ပြုံးတုံ့တွံဖြင့်

“မရှုပ်ပါဘူး၊ ရှင်းပါတယ်၊ စောနုရဲ့ ချစ်သဝဏ်လွှာလေ”

“ဟင် ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“အို နတ်သားလေးတစ်ပါးဆီက နေမှာပေါ့အေး၊ ခစ် ခစ် ခစ်”

စောနုက ဆိုင်နားမှထွက်သွားသော မဒေါင်းညိုကိုကြည့်ရင်း တခစ် ခစ်ရယ်သည်။ အရယ်ရပ်လျှင် ရင်ထဲက တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ ဘယ်သူ့ဆီက စာပါလိမ့်ဟူသော အတွေးနှင့်အတူ သိချင်စိတ်တွေက တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှ စွေးဝယ်သူများ ကျလာပြန်သည်။ စောနုသည် ဝယ်သူများရှင်းသည်အထိ စွေးရောင်းပြီး ပိုက်ဆံသေတ္တာပေါ်မှ စာအိတ်ကလေးကို လှမ်းကြည့်သည်။ စာအိတ်မှာ ပိတ်မထားပါ။ ဖွင့်လျက်ရှိသည်မို့ အိတ်ထဲမှ စာရွက်ပန်းရောင်လေးကို မြင်နေရသည်။ ဝယ်သူရှင်းမှ ပန်းရောင် စာရွက်ကလေးကို အသာထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ခုံအောက်အကွယ်၌ စာရွက်ကိုဖတ်သည်။

အချစ်ဆုံးချစ်သူ

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ မင်းဟာ အချစ်ဆုံးသူမို့ ဒီနာမည်ခေါ်လိုက်တာပါ။ ကိုယ် သူများတွေလို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ မရေးတတ်ဘူး၊ နုကို ကိုယ်ချစ်နေတယ်၊ နုကို ကိုယ်ချစ်ရင်းက အချစ်ဆုံး ဖြစ်လာခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောပါရစေ၊ နု ကိုယ့်ကိုတော့ သိပါတယ်နော်၊ ကိုယ် ကျော်ကျော်ပါ။ မသိသေးရင် စာလာပေးတဲ့ အစ်မကြီး ဒေါင်းညိုကို မေးကြည့်ပေါ့၊ ကိုယ်လေ

“ဒီကန်စွန်းရွက်က ဘယ်လောက်လဲ”

ဝယ်သူအသံကြောင့် စောနု ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကန်စွန်းရွက်ကို ဈေးပြောရောင်းနေရသော်လည်း စောနုရင်ထဲတွင် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်နေသည်။ ကျော်ကျော်၊ ကျော်ကျော်ကို သူသိပါသည်။ ကမ်းနားရပ်က မော်တော်ပိုင်ရှင် ဦးလူအေး၏သား၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်၊ ထိုလို့သိရင်း ကျော်ကျော်၏ရုပ်သွင်က စောနုမျက်စိထဲတွင် ရေးရေးပေါ်လာသည်။ အသားလတ်လတ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကောင်းကောင်း။ ဒါပေမယ့် ဆံပင်တော့ နည်းနည်းရှည်တယ်ဟု စောနုထင်မိသည်။ သူက ငါ့ကိုကြိုက်သတဲ့ဟု စိတ်ထဲမှပြောရင်း စောနုသည် ပါးစပ်မှ ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

အိုးဘိုရပ်ကွက်ထဲမှ ဝါဝါကို သူ့အိမ်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေစဉ် မဒေါင်းညို အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။ မဒေါင်းညိုက တောင်မြောက်လေးပါးကို ပြုံးပြုံးပြက်ပြက်ကြည့်လိုက်ရင်း လက်ထဲမှစာအိတ်ကို ဝါဝါလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“ကိုဇေ့ဆီက ထင်တယ်”

မဒေါင်းညိုက ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ကာ အိမ်ရှေ့မှထွက်လာသည်။ ယခုမှပင် မေ့နေသော စာပေးခိုင်းသူလူငယ်၏ နာမည်ကို မှတ်မိသည်။ ဇော်ဦးဟုတ်တာပေါ့။ ရွှေပြည်စိုးမြို့က ဘဏ်မန်နေဂျာကြီး ဦးဘဦး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား ဟုတ်တာပေါ့။ ဟုတ်တယ်။ သူတို့အဆင်ပြေကြပါစေ။ ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဝပါစေဟု စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းရင်း မဒေါင်းညို ဆက်လျှောက်လာပါသည်။

အိုးဘိုရပ်နှင့် မြို့မရပ်ကွက်တို့မှာ တဆက်တည်းရှိသည်။ အရှေ့မှ အနောက်သို့ အတန်ငယ်လျှောက်လိုက်လျှင် နုနုလှိုင်တို့ ပန်းထိမ်ဖိုအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ သို့သော် မဒေါင်းညိုသည် ဘာအကြောင်းမှမပြဘဲ ပန်းထိမ်ဖိုအိမ်သို့ဝင်ကာ နုနုလှိုင်အတွက် စာပေးရမည်ကို အခက်တွေ့နေသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်း အကြံတစ်ခုရှာသည်။ စာမတတ်ပေမယ့် မဒေါင်းညိုသည် ဖြတ်ထိုးဉာဏ်တော့ကောင်းသည်။ အကြံရလျှင်ရချင်း အိမ်ရှေ့မှ ပန်းထိမ်ဖိုထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ထိုထဲတွင် ပန်းထိမ်လုပ်သားများကို တွေ့ရသည်။ ဖိုပိုင်ရှင် နုနုလှိုင်၏အဖေ ဦးညီပုကိုလည်း ဖိုထဲတွင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မဒေါင်းညို ကိစ္စရှိလို့လား”

ဟု ဦးညီပုက လှမ်းမေးသည်။

“ကျွန်မ လပြည့်နေ့မှာ ဉာဏ်တောအင်းက အလှူတစ်ခုသွားစရာ ရှိလို့ ဦးလေးရဲ့ အဲဒါ ကျွန်မနားကပ်ကို အရောင်တင်ချင်လို့”

“ဟုတ်လား၊ ထားခဲ့လေ”

“သန်ဘက်ခါပဲ လပြည့်တော့မှာဆိုတော့ လပြည့်နေ့မနက်အလှူ

မသွားခင် ရပါတယ်နော်”

ဦးညီပုက ခဏစဉ်းစားသည်။

“အရောင်တင်တာ မကြာပေမယ့် တခြားအပ်ထည်တွေကများတော့ မိမှာမဟုတ်ဘူးထင်တယ်”

“ဟာ ဒါဖြင့် မဖြစ်သေးဘူး ဦးလေးရေ၊ အလျှူကို နားပေါက်ဟောင်း လောင်းနဲ့ သွားလို့မတော်ဘူး၊ ကဲ ကျွန်မသွားဦးမယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ သမီးကော မမြင်ပါလား၊ ဘယ်သွားသလဲ”

မဒေါင်းညိုက စကားရောဖောရောနှင့် မေးလိုက်လျှင်

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး၊ နောက်ဖေးမှာ ထမင်းဟင်းချက်နေတယ်”

မဒေါင်းညိုသည် ပထမ၌ ပန်းထိမ်ဖိုခန်းမှနေ၍ နောက်ဖေးခန်းသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ

“နုနုလှိုင်ရေ၊ ဘာဟင်းတွေ ချက်နေသလဲဟေ့၊ ဟင်းနံ့ကမွှေးလွန်း လို့ ထမင်းတောင်ဆာလာပြီ”

ဟု အော်၍ပြောရင်း အမှတ်မထင်ပြုလုပ်ဟန်နှင့် အိမ်နောက်ဘက် သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှ နုနုလှိုင်နားသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ နုနုလှိုင် က အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးထွက်သောအကြည့်ဖြင့် မဒေါင်းညိုကို လှမ်းကြည့်သည်။ မဒေါင်းညိုက သူ့ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ခေါက်တစ်ခုကို ပြီးပြီးပြန် ပြက်ထုတ်ကာ နုနုလှိုင်ကို ပေးလိုက်သည်။ နုနုလှိုင်၏ ပြန်လှန်မေးခွန်းများ ကို မစောင့်တော့

“သွားဦးမယ်ဟေ့”

ဟု အားလုံးကြားအောင် အော်ပြောကာ မီးဖိုချောင်မှတစ်ဆင့် ပန်း ထိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

မအိရှိရာ သရက်ဥယျာဉ်ရပ်ကွက်သို့သွားရန် တာဝန်တစ်ခုသာ ကျန်တော့သည်။ မနက်မိုးလင်း ဈေးဝယ်လာရင်း စောနုကို စာပေးခဲ့ရာမှ ယခုတိုင် ဈေးခြင်းတောင်းတစ်ဘက်နှင့် လမ်းတော်တော်လျှောက်ခဲ့ရသဖြင့် တော်တော်ပင်ပန်းလာသည်။ သို့သော် သူ့ဆန်စားရဲမှဆိုသလို မဒေါင်းညို

တော်ပါး နှစ် ပိပနေပါမိမ့် အထွန်းက သူ့ချစ်တာတစ်ယောက်ပါ စာပေးလေပြီဟု
နုလိုရောက်တက်လာတာ မသိဘူးများ အောက်မေ့နေသလား

သည် မောပင်မောငြားသော်လည်း မြို့၏တောင်ဘက်စွန်းတွင်ရှိသော သရက်
ဥယျာဉ်သို့ အရောက်လာခဲ့သည်။ မအိကို သူ့အိမ်ရှေ့ရေအိုးစင်နားတင် ဆန်
ဆေးလျက် အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

မဒေါင်းညိုသည် လက်တွင် အသင့်ကိုင်ထားသောစာကို မအိရင်ခွင်
ထဲသို့ ပစ်ထည့်ရင်း

“ကိုဘခိုင်ဆီက”

ဟု တိုတိုပင်ပြောကာ ပြန်လှည့်ထွက်လာသည်။

“နေပါဦး အစ်မဒေါင်းညိုရဲ့၊ သူ ဘာတွေပြောလိုက်သေးတုန်း”

“ညည်းကို ပြန်ပေါင်းချင်လို့တဲ့ အေရယ်”

ဟု နှုတ်မှတိုးတိုးပြောရင်း မဒေါင်းညိုသည် ပြုံးပြုံးကြီးလုပ်ကာ
ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

x x x

နောက်တစ်နေ့စောစော၌ ကိုမူသည် သူလုပ်နေကျအတိုင်း ဧရာ
ဝတီမြစ်မှရေကို သံပုံးနှစ်ပုံးဖြင့်ခပ်၍ ရွှေပြည်စိုးမြို့မှ ရေမှာသောအိမ်များ
သို့ ထမ်းပို့သည်။ နေထန်းတစ်ဖျားလောက်ရှိသောအခါ ရေထမ်းပို့ရန် မြစ်နှင့်
ဝေးသည့် အိုးဘိုရပ်ကွက်မှ နှစ်အိမ်သုံးအိမ်သာ ကျန်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် မြစ်နှင့်အနီးဆုံး ဦးသိန်းမောင်တို့အိမ်သို့ အရင်ရေထမ်း
ပို့မည်ဟုစိတ်ကူးရင်း သူသည် မြို့မရပ်ကွက်မှဖြတ်ကာ အိုးဘိုရပ်ကွက်တောင်
ပိုင်းရှိ ဦးသိန်းမောင်နေအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ်

“ဟေ့ကောင် နေဦး”

ဟု အော်ပြောလိုက်သံနှင့်အတူ ဦးသိန်းမောင်၏ညီ ကိုသိန်းဆောင်
နေအိမ်တွင်းမှ ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဦးသိန်းမောင်၏ညီ ကိုသိန်း
ဆောင် နေအိမ်အတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဦးသိန်းမောင်၏
အကြီးဆုံးသား မြမိုးလည်း ပါလာသည်။

“လူပါးဝလှချည်လားဟေ့၊ အမဲရိုးက ဟင်းအိုးမှအားမနာကွာ၊ ကဲ မိုက်ရိုင်းဦး၊ စော်ကားဦး”

ဟု ကိုသိန်းဆောင်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောကာ ကိုမူကို လက် သီးဖြင့် သုံးလေးချက်ဆင့်ထိုးသည်။ ကိုမူသည် လက်သီးချက်ကြောင့် နောက် သို့လန်သွားကာ ထမ်းလာသော ရေပုံးများ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ရေထမ်းတံပိုးလည်း မြေပေါ်သို့ကျသွားသည်။

“ကဲ မှတ်ပြီလား၊ သိပြီလား”

“ကျွန် ကျွန် ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့လဲ ကိုသိန်းဆောင်”
ကိုမူက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဘာလုပ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားအပြစ် ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

ဟု မြမိုးကလည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြေပြင်၌ကျနေသော တံပိုး ကိုကောက်ကာ ကိုမူကို နှစ်ချက်သုံးချက် ရိုက်လိုက်သည်။ ကိုမူ၏ကိုယ်ပေါ် သို့ ရိုက်မိသည့်အပြင် ကိုမူခေါင်းကိုလည်း ထိသွားသည်။ သွေးများ ဖြာခနဲ ထွက်လာသည်။

“အမလေး လုပ်ကြပါဦး၊ လာကြပါဦး”

ကိုမူက အသံကုန်အော်သည်။ အနီးအနားရှိ အိမ်နီးပါးချင်းများ ထွက်လာသည်။ ဝိုင်း၍ ဆွဲကြသည်။ ကိုမူခေါင်းမှ သွေးများ တရဟောထွက် နေသဖြင့် ရွှေ့ပြည်စိုးဆေးရုံသို့ အမြန်ပို့ကြသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရပ်ကွက် သားတစ်ဦးက သတင်းပို့သဖြင့် ရဲစခန်းကလည်း သိသွားသည်။ ချက်ချင်း ပင် ကိုသိန်းဆောင်နှင့် မြမိုးတို့ကို ရဲစခန်းမှ လာခေါ်သည်။

ဆေးရုံသို့ ရဲသားတစ်ဦးရောက်လာသည်။ ကိုမူခေါင်းမှဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပြီးသည်အထိစောင့်ကာ ကိုမူကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာ ခဲ့သည်။ ကိုမူသည် သူ ဘာကြောင့် အရိုက်ခံရသည်ကို တွေးလို့မရသေး။ မသိသေး။ ရဲသားထိုင်ခိုင်းသော အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဟာ ထိုင်နေရသည်။ ခဏကြာသောအခါ ခုရဲအုပ်ချစ်ကောင်းသည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ စားပွဲနောက်မှ သူထိုင်ခုံတွင်ထိုင်သည်။

ထို့နောက် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကိုယုတ်ကာ ကိုမူ

တိုပေးသည်။ ကိုမူသည် ဘာမသိ ညာမသိဖြင့် စာရွက်ကိုယူကာ ဖတ်လိုက်သည်။

ညီမလေး

အစ်ကိုကြီးကိုမူ ညီမလေးကို ချစ်နေတာကြာပါပြီ။ ရက်တွေလတွေ ကြာပေမယ့် ဖွင့်မပြောဝံ့လို့ မပြောခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့ မအောင့်နိုင်လို့ ချစ်တဲ့ အကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါပြီ။ ညီမလေးကိုရရင်လေ အစ်ကိုကြီးကိုမူ ခုထက် ကြိုးစားပြီး ရေထမ်းတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါမယ်။ ပြီးတော့

ကိုမူက သူ့စာကို ဆုံးအောင်မဖတ်တော့ဘဲ စာရွက်ကိုပြန်ခေါက်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားရင်း ဒုရဲအုပ်မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။ ဒုရဲအုပ်က သက်ပြင်းချရင်း

“ခင်ဗျားက အရိုက်ခံရတာဆိုတော့ သူတို့ကို အရေးယူရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ခင်ဗျားသမီးအရွယ်လောက် ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားက အသက်လေးဆယ်ကျော် မုဆိုးဖို့၊ သူက အပျိုလေး”

“ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်”

ဒုရဲအုပ်က ကိုမူ အကဲခတ်သလို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ ကိုမူက ပြောတော့သည်။

“ဒါ ဒါပေမယ့်ဆရာ ကျွန် ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်နေလို့”

“ဟာ ဒုက္ခပါပဲ”

ဒုရဲအုပ်သည် ဒုတိယအကြိမ် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလှန်ကာ ရေးမှတ်စရာများ ရေးမှတ်နေသည်။

“ဆရာ”

ကိုမူက မဝံ့မရဲ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်က ကိုမူကို ပြန်ကြည့်

သည်။

“ပြောလေကိုမူ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်မသိလို့ မေးပါရစေဆရာ၊ ကျွန်တော် စောနုကိုကြိုက်လို့ စာပေးတာနဲ့ ကိုသိန်းဆောင်တို့ တူဝရီးက ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့ ဝိုင်းရိုက်ကြတာလဲ ဆရာ”

“ဘာ”

“ကိုသိန်းဆောင်နဲ့ စောနုနဲ့က”

“နေ နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ရည်းစားစာကို ကိုသိန်းဆောင်တူမဝါဝါကို ပေးတာ မဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ရွှေပြည်စိုးဈေးထဲက ကုန်စိမ်းရောင်းတဲ့ စောနုကိုပေးတာ”

“ဟာ ရှုပ်ကုန်ပြီ”

ထို့နောက် အကျိုးအကြောင်းဖြစ်စဉ်ကို ဒုရဲအုပ်က ကိုမူအား အစ အဆုံးမေးသည်။ ကိုမူသည် မဒေါင်းညိုမှတစ်ဆင့် စောနုထံသို့ စာပေးခဲ့ကြောင်း ရိုးရိုးသားသားပင် ပြောပြသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကိုမူဆီမှ စောနုထံ ပေးသောစာကို မဒေါင်းညိုက ဘာကြောင့် ဝါဝါကို သွားပေးရသနည်း။ ထိုအဖြစ်ကိုမူ မဒေါင်းညိုကသာ ပြောပြနိုင်ပေမည်။

ဒုရဲအုပ်သည် ဤအမှုကို သာမန်လူရိုက်မှု ပုဒ်မ(၃၂၅)ဖြင့် အရေးယူပြီးစီးနိုင်သော်လည်း အဖြစ်အပျက်မှာ နည်းနည်းထူးဆန်းနေသဖြင့် စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲသားတစ်ယောက်ဖြင့် မဒေါင်းညိုအားခေါ်ရန် လွှတ်လိုက်သည်။

x x x

အစ်မကြီးမဒေါင်းညိုပေးခဲ့သောစာကို ရရချင်း ကိုမျိုးထံမှစာဟု နုနုလှိုင်ထင်လိုက်သည်။ ကိုမျိုးထံ၌ အလောတကြီးကိစ္စပေါ်နေပြီ ပွင့်လင်းလင်းမပြောရလျှင် သူတို့နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ထားသော စာမေးပွဲကြီးပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား ထွက်ပြေးကြမည့်ကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်တော့မည်ဟုလည်း ဆက်တွေးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

မခုစာမေးပွဲကြီးပြီးပြီ။ ထို့ပြင် အဖေတို့၊ အမေတို့က နုနုလှိုင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျသည်ဖြစ်စေ သူ့ကို အောင်လံမြို့ မှ သူတို့မိတ်ဆွေ ပန်းထိမ်ဖိုပိုင်ရှင်၏ သားတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားတော့ မည်ဟု ယတိပြတ်ပြောနေကြသည်။ ကိုမျိုးက လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲ သား၏ သားသမီးမို့ နုနုလှိုင်နှင့် သဘောမတူ။ နှစ်ဦးကြိုက်နေကြောင်းကို သိုးသိုးသန့်သန့် သတင်းကြားနေသဖြင့် နုနုလှိုင်ကို မိဘများက အသွားအလာ အနေအထိုင်ကအစ ချုပ်ချယ်ထားကြသည်။

သို့သော် ထိုအကြောင်းကို တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းမိဝေအိမ်၌ ကြီးကြီး စားစား တွေ့ဆုံကြစဉ် နုနုလှိုင် ကိုမျိုးကို ဖွင့်ပြောမိသည်။

“ဒါဖြင့် တို့တတွေ စွန့်စားကြရုံ ရှိတာပေါ့”

ကိုမျိုးအပြောကို နုနုလှိုင်က နှုတ်ဖြင့်ပြန်မဖြေသော်လည်း သဘော တူဟန် ငြိမ်သက်စွာနေပြသည်။

“ပြေးကြရင်လေ မြို့ပြင်ဘုရားငါးဆူရပ်ကွက်က ကိုမျိုးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီမှာ ဂျစ်ကားတစ်စီးရှိတယ်၊ သူ့ကားနဲ့ပဲ ပြေးကြမယ်”

“အင်းပါ၊ လှိုင်အဆင်သင့်လုပ်ထားပါမယ်”

ထိုအကြောင်းကို ကိုမျိုးနှင့်နုနုလှိုင်တွေ့ဆုံရင်း ပြောခဲ့ကြသည်မှာ ဆယ်ရက်လောက်တော့ရှိပြီ။ ယနေ့မှ ကိုမျိုးဆီမှ အချိန်အချက်သုပ်သော စာကို အစ်မကြီးဒေါင်းညိုထံမှ တစ်ဆင့်ရလိုက်ပြီဟုထင်ကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်လိုက်သည်။ သို့သော် စာကိုဖွင့်၍ဖတ်လိုက်သောအခါ

ချစ်

လပြည့်နေ့(တနင်္ဂနွေနေ့)ညဆယ်နာရီ ဘုရားငါးဆူ ဘုရားနားက လက်ပံပင်ကြီးအောက်က ကိုဇော်စောင့်နေမယ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကြိုးစားလာ ပါ။

ကိုဇော်

ထိုသို့ဖတ်ရသည်။ ဘယ်ကကိုဇော်လဲ။ ကိုမျိုး၏နာမည်အပြည့်အစုံ မှာ ကိုမျိုးကျော်ဖြစ်သည်။ နုနုလှိုင်က သူ့ကို ကိုမျိုးဟုသာခေါ်သည်။ သူက လည်း နုနုလှိုင်နှင့် စကားပြောလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ကိုမျိုးဟုသာသုံးသည်။ နုနု

လှိုင်ကို ကိုမျိုးက ပြန်ခေါ်တော့ လှိုင်။

ခုတော့ စာထဲတွင် 'ချစ်'တဲ့။ စာအဆုံး၌လည်း ကိုဇော်တဲ့။ နုနုလှိုင် ထိုစာကို အခေါက်ပေါင်းများစွာ ဖတ်ပြီးသွားသော်လည်း ဘယ်လိုမှနားမလည်။ အဓိပ္ပာယ်မသိ။ သို့သော် စာပါချိန်းဆိုထားသောနေရာသည် ကိုမျိုးက သူ့ သူငယ်ချင်းလွစ်ကားဖြင့် သူ့ကိုခေါ်သွားမည့် ဘုရားငါးဆူဘုရားနားက လက်ပံ ပင်ကြီးအောက်မှာ။

နုနုလှိုင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အတွေးကို ချာချာလည်နေသည်။ ပြီးတော့ ထပ်စဉ်းစားပြန်သည်။ သည်စာသည် သူ့ထံသို့ပေးလိုက်သော စာ အမှန်ဟုတ်ရဲ့လား။ အစ်မကြီးမဒေါင်းညိုသည် အခြားသူအား ပေးရန်စာကို သူ့အားမှားယွင်းပေးလိုက်လေသလား။ ထိုအချက်ကိုတော့ ဤစာမှာ ကိုမျိုး၏ လက်ရေး ဟုတ်မဟုတ် သိဖို့လိုသည်။ စိစစ်ဖို့လိုသည်။

သို့သော် ခက်နေသည်က သူနှင့်ကိုမျိုးတို့ ရည်းစားဖြစ်လာကြသော လေးငါးခြောက်လအတွင်း ကိုမျိုးထံမှ စာသုံးစောင်မျှသာ လက်ခံရရှိဖူးပါ သည်။ သို့သော် ကိုမျိုးက သူ့စာများကို ဖတ်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်းသိပြီး လျှင် နုနုလှိုင်၏မိဘများ တွေ့ရှိသွားမှာစိုးသဖြင့် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ပါဟုမှာ သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စာများကို အခေါက်ပေါင်းများစွာ ဝအောင်ဖတ်ပြီးသော အခါ နုနုလှိုင်သည် လက်စဖျောက်မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ နုနုလှိုင်မှတ် ဉာဏ်၌ တစ်ခုသတိရနေသည်မှာ ကိုမျိုးလက်ရေးသည် ယခုစာမှာတွေ့ရသော လက်ရေးလို သေးသေးလေးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နုနုလှိုင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

× × ×

“ဟင်းနုနွယ်”

အသံကြားသဖြင့် ခေါင်းငုံ့ရာက ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်သည်။ စောနုရင်ကို တူကြီးဖြင့် ထုလိုက်သလို ဒိန်းခနဲမြည်သွားသည်။ ကျော်ကျော်။ ဟုတ်သည်။ အစ်မကြီးဒေါင်းညိုပြောသော နတ်သားကလေးကျော်ကျော်။ စောနုသည် ကျော်ကျော်ကို ပြုစုပေးသောမျက်လုံးများဖြင့် စူးစူးကြည့်နေ သည်။

“ဟင်းနုနွယ်ငါးစည်းလောက် ပေးပါ။ တစ်စည်းဘယ်လောက်လဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ပြီးတော့ ကျော်ကျော်က စောနုတစ်ကိုယ်လုံးကို လှမ်းခြုံလိုက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ စောနုသည် ချက်ချင်းအထာပေါက်သွားသည်။ သူသည် ဟင်းနုနွယ်စည်းများကိုယူ၍မပေးခင် ထိုင်ခုံအောက်မှ ပိုက်ဆံသေတ္တာကို အရင်ဖွင့်သည်။ ထိုအထဲမှ ကျော်ကျော်အတွက် ပြန်စာ စာအိတ်ကို ညာလက်ဖြင့်နှိုက်ယူသည်။ ပြီးလျှင် ခုံပေါ်မှဟင်းနုနွယ်စည်းများကို ဘယ်လက်ဖြင့်ယူသည်။ တစ်ခါ ဘယ်လက်မှ ဟင်းနုနွယ်စည်းများကို စာအိတ်ဆုပ်ထားသော ညာလက်သို့ပြောင်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ စောနုသည် ကျော်ကျော်ထံသို့ ဟင်းနုနွယ်စည်းများကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“တစ်စည်း ဘယ်လောက်လဲ၊ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

ကျော်ကျော်က စောနုလက်ထဲမှ ဟင်းနုနွယ်စည်းများကို လှမ်းယူရင်းမေးသည်။ လှမ်းယူလိုက်စဉ် ဟင်းနုနွယ်စည်းများကြားမှ စောနု၏စာအိတ်သည် ဆိုင်ခုံပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲကျသွားသည်။ ကျော်ကျော်လည်း မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟင် ဘာကြီးလဲ”

“အို. . စာလေ အစ်ကိုရဲ့”

“ဗျာ”

“အစ်ကို့စာလေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

ကျော်ကျော်သည် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့် ဆိုင်ခုံပေါ်မှ စာအိတ်ကို ကောက်ယူသည်။ ပြီးမှ

“ဒါ ဘာလဲ”

ဟု နဝေတိမ်တောင်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“အစ်ကိုဖတ်ကြည့်ပေါ့၊ ကျွန်မသဘောကို ပါးစပ်နဲ့ မပြောရဲလို့ စာနဲ့ရေးထားတာ”

“အယ်”

စာအိတ်ကို ဟင်းနုနွယ်စည်းများနှင့်အတူ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျော်
ကျော် ကြောင်စီစီဖြစ်နေသည်။

“အားလုံးဘယ်လောက်ကျလဲ”

“အို အစ်ကိုကလဲ”

စောနုက ချစ်မျက်စောင်းကလေးတစ်ချက်ပင် ထိုးလိုက်သေးသည်။
ကျော်ကျော်စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသောအဖြစ်ဟု သိရှိပြီး ဘာတွေထူးဆန်း
တာလဲ။ ဘာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စသည်ဖြင့် အလုံးစုံကို သိချင်လာသည်။
ထို့ကြောင့် စောနုကို ခွင့်လွှတ်သလို တစ်ချက်ပြုံးပြရင်း ဆိုင်နားမှ ထွက်လာခဲ့
သည်။ စောနုကတော့ ကျေနပ်စွာပြုံးလျက်။

x x x

ဝါဝါထံသို့ ကိုမူ၏စာကို မှားပေးလိုက်ကြောင်း မဒေါင်းညိုက ရဲစခန်း
၌ ဝန်ခံပြီးနောက် ရဲအပါအဝင် ကိုသိန်းဆောင်နှင့်မြမိုးတို့ကပါ အဖြစ်မှန်ကို
နားလည်သဘောပေါက်သွားကြသည်။ ကိုသိန်းဆောင်တို့က ထိုသို့မှားယွင်း
စွာ ရန်ပြုရိုက်နှက်မိသဖြင့် ကိုမူကို တောင်းပန်ကြသည်။ ကိုမူအတွက် ဆေး
ဖိုးဝါးခများကို ထုတ်ပေးကြသည်။ ရဲကလည်း ကိုမူကိုကျေအေးရန် မေတ္တာ
ရပ်ခံသည်။ ကိုမူကျေအေးရန် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

“အို ကျွတ် ကျွတ် ဖြည်းဖြည်းဖြည်းပါ မဒေါင်းရဲ့ အနာက မကျက်
သေးတော့ ပတ်တီးတွေနဲ့ အနာက သွေးတွေကပ်နေတာ နာတယ်”

“အမလေး ကိုမူကလဲ သည်းရန်ကော၊ ရှင်နာမှာစိုးလို့ ဖြည်းဖြည်း
ဖြည်းနေတာပါ။ တကတည်း”

ထိုအခါမှ ကိုမူက သဘောတကျ တဟဲဟဲရယ်သည်။ တစ်ခါတည်း
မဒေါင်းညို၏ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ခါးကြီးကို ဖက်လိုက်သည်။ ကိုမူအရိုက်ခံရ
သည်မှာ သူ့ကြောင့် သူ့အမှားကြောင့်ဟု သိရှိပြီး ကိုမူကို ကရုဏာသက်ကာ
ပထမ၌ မဒေါင်းညိုသည် ကိုမူ၏အိမ်သို့လာ၍ တောင်းပန်စကားပြောသည်။
ထို့နောက် ကိုမူခေါင်းမှဒဏ်ရာကို ကူညီဆေးထည့်ပေးရင်း သနားရာမှ
စေတနာ သဒ္ဓါတရားများ ဗရပွဖြစ်ကာ သဒ္ဓါလွန်သော အခြေအနေ ချစ်

နယ်နိမိတ်ထဲသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မဒေါင်းရဲ့၊ မင်းစာမှားပေးတဲ့ ဝါဝါ ခု ယောက်ျား
နောက် လိုက်သွားပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတော်”

“ဘယ်သူနဲ့တုန်း”

“ဇော်ဦးနဲ့ပေါ့၊ ဒီလို ဒီလို ကျွန်မစာမှားပေးလို့ သူ့ခမျာ စိတ်ဆင်းရဲ
ဒုက္ခရောက်နေတာကို မြင်ရပြီး ရှင်ကို သနားသလိုပေါ့၊ သူ့ကိုလဲ ကျွန်မက
သနားနေတာ၊ အဲဒီနေ့ ကျွန်မ ရဲစခန်းမှာ စာမှားပေးတာ အစစ်ခံပြီး ရဲစခန်း
က ပြန်လာတုန်း လမ်းမှာ ဝါဝါနဲ့တွေ့တယ်၊ ဝါဝါက လပြည့်နေည ဆယ်နာရီ
မှာ သူတို့နှစ်ယောက်သိတဲ့နေရာမှာ သူ့ကိုဆက်ဆက်စောင့်နေဖို့ ဇော်ဦးကို
ပြောဖြစ်အောင်ပြောပေးပါဆိုတော့ ပြောပေးပါမယ်လို့ ကျွန်မက ကတိပေး
လိုက်တယ်”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ ကံကောင်းတယ်ရှင်၊ လမ်းမှာ ဇော်ဦးသူငယ်ချင်း မျိုးကျော်နဲ့
ကျွန်မတွေ့တယ်၊ ဝါဝါချိန်းတဲ့ကိစ္စ ဇော်ဦးကို မြန်မြန်သွားပြောဖို့ မျိုးကျော်
ကို ပြောလိုက်ရတယ်”

“ဪ ဒီလိုကိုး ဟဲ့ဟဲ့”

“ဒါတင်မကသေးဘူး ကိုမူရဲ့၊ အဲဒီညမှာ မျိုးကျော်က ဇော်ဦးနဲ့
အဖော်လိုက်ပြီး ဘုရားငါးဆူက ဝါဝါကိုစောင့်နေရင်း ဝါဝါတင်မကဘူး၊ မျိုး
ကျော်ရည်းစား နုနုလှိုင်ပါ ရောက်လာသတဲ့၊ ဒါနဲ့ ညားကြလေသတည်းပေါ့
ရှင်”

“ဟ နေပါဦး၊ နုနုလှိုင်က ဘာပြုလို့ ရောက်လာတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်မသိဘူးတော်ရေ၊ ဖူးစာကံအကြောင်းပေါ့၊ ဟင်း
ဟင်း”

မဒေါင်းညှိက သဘောတကျရယ်သည်။ ကိုမူကလည်း တယုတ်
ရယ်ရင်း မဒေါင်းညှိ၏ စည်ပိုင်းတစ်လုံးစာခါးကြီးကို ဖက်လိုက်ပြန်သည်။
ထိုအခါမှ မဒေါင်းညှိသည် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဆက်၍ ကျယ်ကျယ်လောင်

အနုပညာရှင် ၁၇၉

လောင်ကြီး ရယ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုရယ်သံတို့နှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ ရွှေပြည်စိုးမြို့ ကမ်းနားလမ်းရှိ ပန်းခြံထဲမှ ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ကျော်ကျော်နှင့် စောနုတို့ ထိုင်နေကြသည်။ ကျော်ကျော်သည် စောနုကို ဖက်ထားရင်းမှ အားမရသေးဘဲ တင်းကျပ်စွာ တိုး၍ဖက်လိုက်သည်။

“ချစ်တယ်နုရယ်၊ အစ်ကို မင်းကို သိပ်ချစ်တာပဲ”

“တော်ပါ၊ ခုမှ ပိုမနေပါနဲ့၊ အစတုန်းက သူချစ်တာတစ်ယောက်ပါ၊ စာမှားပေးပြီးမှ ခုလိုရောဂါတက်လာတာ မသိဘူးများ အောက်မေ့နေသလား”

“ဟဲဟဲ ဖူးစာပေါ့ နုလေးရာ”

ကျော်ကျော်က စောနုကို ဖက်ထားရာမှ စောနုပါးကို နမ်းဖို့ကြိုးစားသည်။ စောနု ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ကဲ ပြန်မယ်၊ ဈေးထဲမှာ ဆိုင်ကြီးပစ်ထားခဲ့ရတာ”

ကျော်ကျော်လည်း ထိုင်ရာမှထသည်။

“ဈေးထဲကို မပြန်ပါနဲ့ဦး၊ ကိုယ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ဘယ်ကို”

“ဟို ဇွေချောင်းထဲက ကိုယ့်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ကိုဘခိုင်က ကွဲနေတဲ့ သူမိန်းမ မအိနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖြစ်လို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးသတဲ့၊ ဒုတိယအကြိမ် အဖြစ် မင်္ဂလာအခမ်းအနားတဲ့၊ အဲဒီမှာ ကိုယ်တို့ ထမင်းသွားစားကြမယ် လာပါ နုရဲ့”

စောနုက ကျော်ကျော်ကို ချစ်မျက်စောင်းကလေးတစ်ချက်တော့ ထိုးလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ စောနုသည် ကျော်ကျော်ခေါ်ရာနောက်သို့ ကြည်နူးစွာရယ်မောရင်း လိုက်လာခဲ့တော့သည်။

ဘသက်ဆွေ

မှတ်တော် မှတ် - ယဉ်းခက်က မိန်းကလေးကို လိပ်ပြာလောင်ချောလေးလို ထင်ခဲ့တယ်၊ ညားပြီးမှ ခုယားမှန်သိတယ်

ပျော်စရာကြီးပါလားဟေ့ ပြည်သော်

ပျော်စရာကြီးပါလားဟေ့

ကြည့်စမ်း။ ဟိုးရှေ့က ကန်သင်းရိုးခွဆုံမှာ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ ကွေး
နေအောင် ကလာတာ ဖျဉ်းမကုန်းက သူ့ဘော်ဒါ ကျော်ခင်မဟုတ်လား။
ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲ။ ဒီကောင် ထကရလောက်အောင် ပျော်စရာတွေ့လာ
တာ တခြားအကြောင်းတော့ ဟုတ်မယ်မထင်။ မဟုတ်မှလွဲရော။ သူ့ကြီးတော်
ကြီးများ ဂန့်သွားပြီလား။ ထွန်းစီ အတွေးမဆုံးခင်

“ထွန်းစီ ဟေ့ကောင်ကြီး အဲဒီပေါက်တူးချထားခဲ့၊ ချထားခဲ့၊ အေး
ဆေးဖြစ်သွားပြီကွ၊ အေးဆေးဖြစ်သွားပြီ၊ ကြီးတော်နဲ့တစ်ယောက် လျှောသွား
လို့ အေးဆေးဖြစ်သွားပြီကွ”

“ဟေ့ တ တကယ်လား ကျော်ခင်”

ထွန်းစိ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျော်ခင်ပြောတဲ့အတိုင်း လက်ထဲကပေါက်
တူး လွှတ်ချလိုက်တယ်။ လယ်ထဲက စပါးတွေရေနစ်လို့ ရေတွေဖောက်ချနေ
တာ။ ဒုတော့ အဲဒီစပါး ကိုယ့်ဟာမဟုတ်၊ နစ်ရုံမကလို့ ကျွတ်ထွက်ထွက်
ထွန်းစိက ဂရုကိုမစိုက်။ ခေါင်းကခမောက်ကိုချွတ်၊ ပုဆိုးခါးပုံစတစ်ဖက်က
စုကိုင်ပြီး ကျော်ခင်ဆီကို ပြေးချသွားရင်း

“တကယ်သေတာလား ကျော်ခင်၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဪ သေပါပြီဆိုမှ အသက်မရှိတော့ဘူးပေါ့နော် ဆိုတဲ့လူနဲ့ တွေ့
နေပြန်ပြီ၊ တကယ်သေတာကွ၊ တကယ်သေတာ၊ ခုပဲ ဇောင်းတင်ပြီးထွက်လာ
တာ၊ ဟားဟား ကြီးတော်နဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊
ငါတော့ပွဲပြီ”

“ငါ ငါကရောဟင်”

“မင်းလဲ ပြင်စရာရှိတာပြင်တော့၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်း လက်စွမ်းပြလို့
ရပြီ”

ဒီတော့မှ ထွန်းစိလည်း ပြုံးပြုံးကြီး သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။
ကြီးတော်နဲ့ဆိုတာ ကျော်ခင်အဒေါ် အပျိုကြီး။ ချမ်းသာတာကလည်း သူတို့
ရွာမှာ ထိပ်ပဲ။ ဒီတော့ ကြီးတော်အပျိုကြီးသေတာ ကျော်ခင်တို့ ဝမ်းမသာအဲ
ရုံပါတော့မလား။ ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေတွေကလည်း မနည်းမနော။ အဲ ခွဲကြစိတ်ကြ
ယူကြငင်ကြမယ့် တူ တူမတွေကလည်း တထောကြီး။

သူတို့တွေကလည်း ဒေါ်နွဲ့ နှာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်နေကတည်းက
သေရင် ဘယ်လိုစည်စည်ကားကား သင်္ဂြိုဟ်မယ်ဆိုပြီး ကြံစည်နေကြတာ။
သွေးတိုးပြီး အိပ်ရာထဲလဲတော့ ထင်းပေါက်တဲ့လူကပေါက်၊ မီးဖိုကျင်းတူးတဲ့
လူကတူး၊ ကနားဖျင်းထိုးတဲ့လူကထိုးနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်ကုန်ပြီ။

အခြေအနေမဟန်ဘူးလည်းဆိုရော သူတို့ကျော်ခင်က ထွန်းစိတို့
အဖွဲ့ကို အရက်ဂါလံပုံးနှစ်ပုံးနဲ့ စရန်လာသတ်သွားတာ။ သူကြီးတော်နာရေး
ကို သူများတွေနဲ့မတူအောင် ချဆိုင်းထည့်ဖို့တုလေ။ ဒါပေါ့။ ကြီးတော်နဲ့ဆို
တာ ရဟန်းအစ်မ၊ ကျောင်းအစ်မ ရွာမျက်နှာဖုံးကြီးပဲဟာ၊ ဒါငြိမ်သင့်တယ်
လုပ်သင့်တယ်ဆိုပြီး ကျော်ခင်ကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ပေးလိုက်တာ

ဟောဒီထွန်းစီကိုယ်တိုင်ပဲ။ သောက်ဖော်သောက်ဖက်ဘော်ဒါကြီး ကျော်ခင် ကလည်း အားကိုးရပါပေတယ်။

မူးသာမူးတာ။ သူပေးခဲ့တဲ့ ကတိကိုတော့ မမေ့။ မိုးထဲရေထဲ ရွံ့ဗွက် ထဲတောင် ပြေးချလာပြီး သတင်းပေးတာ။ ဆိုင်းကြေးတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့။ မသာမှာ အရက်အဝသောက်၊ ဟင်းလျာပေါ်ရင် တစ်ယောက်တစ်တွဲယူတဲ့။

ကဲ ဒီလောက်ဆို ခွင်ကတည့်နေပြီ။ ခုလိုမိုးတွင်းကြီးမှာ သူတို့ဆိုင်း ခပြတ်(တစ်ခြမ်းဝိုင်း)ကို ဘယ်သူမှမငှား၊ အလကားတီးပြရင်တောင် နားငြီးတယ်ဆိုပြီး ခဲနဲ့ထုမယ့်သူချည်းပဲ။ ဒီတော့ ထွန်းစီလည်း အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ သူများလယ်ထဲ သူရင်းငှားဝင်လုပ်ရတော့တာ။ ရာသီဥတု ကိုယ့်ဖက်မပါတဲ့အချိန် အနေတတ် အသေတတ်လွန်းတဲ့ ဒေါ်နွဲ့ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်စမ်းပါဘိတော့။

ထွန်းစီလက်ဟာ ပျိုးနှုတ်ပေါင်းသင်းရမယ့်လက်မဟုတ်၊ ပတ်စာနယ်ရမယ့်လက် ဆိုင်းတီးရမယ့်လက်ဆိုတာ တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး သိစေရမယ့်လို့ ထွန်းစီစိတ်ထဲက ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

“ကဲ ဒါဆို ငါ့အဖွဲ့တွေ သွားစုလိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ မလိုဘူး၊ ဗိုလက်ရာဆိုင်မှာ ဆံပင်ညှပ်နေတဲ့ နဲ့သောင်းလှနဲ့တွေ့လို့ အကုန်လုံးကို ပြောခိုင်းလိုက်ပြီ၊ အဓိကက မင်းပဲ၊ မင်းက ခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ငါ့အဘနဲ့ လိုက်တွေ့ဦး”

“ဟင် မင်းအဘက ဘာဆိုင်လို့”

“ဟာ ဆိုင်တာပေါ့၊ ငါကတော့ မင်းတို့ကိုငှားပြီးသားပဲလေ၊ စရန်တောင်သတ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံး သိတာမဟုတ်ဘူး၊ မသိလည်းရပါတယ်၊ အဲ ငါ့အဘကတော့ မသိလို့မရဘူး၊ သူသိမှ ဖြစ်မှာ၊ သူကလက်ခံရင် အကုန်မီးသေပြီးသား၊ ဟဲဟဲ ကျော်ခင်ပါကွ၊ မောင်ရင် ခြင်တောင်မရှိဘူး”

“မင်းဟာကလဲ ဟုတ်တော့မလိုလိုနဲ့”

“ခဏပါကွာ၊ မင်းကိုယ်တိုင် လိုက်တွေ့ပြီး စကားနည်းနည်း ပြော

II

ဘကြီးစားတာလဲ စည်ရွှမ်းတာကိုက

တစ်သံတည်း ထီးပိုးပေး ထီးပိုးပေးနဲ့

ဘယ်နှယ်ဟာမုန်းကို ယဉ်ဘူး

ပတ်သတီးကောင်က တစ်တိုတစ်လုပ်

တစ်တုံးတစ်လုပ်လို့စိတာနဲ့

နိသမားက တော်တော့ တော်တော့ ဆိုပြီး

II

ရုံလေးပဲ၊ ငါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းဆိုင်း မေတ္တာနဲ့ကူညီမယ်လို့ စကားကြောင်း ထားပြီးသားပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောလေ”

အဲဒီလိုနဲ့ ထွန်းစီခမျာ ကျော်ခင်ခေါ်တဲ့နောက် ကုပ်ကုပ်ကုပ်ကုပ် နဲ့ ပါသွားတယ်။ ဟိုရွာရောက်တော့ အသုဘအိမ်နားမရောက်ခင် နှစ်ခြံကျော် လောက်ကတည်းက ငိုသံတွေဆိုတာ ပွက်လောရိုက်ပြီး ညံ့ထွက်နေတာ ကြား လိုက်ရတယ်။ ခုမှသေခါစလည်းဖြစ် အမျိုးကလည်းတောင့်ဆိုတော့ ဒီမသာ မစည်လို့ ဘယ်မသာက ထစည်ချင်သေးလဲဆိုရမလို့ ထွန်းစီတို့ကလည်း ဒီလို ပွဲမျိုး နွဲ့ချင်နေတာ။

“အောင်မလေး အရိုးနွဲ့ရေ ဟောဒီမှာ ဝင်းမာလာပြီလေ၊ နင် ငါနဲ့ လာနေ ငါ့အတွင်းပစ္စည်း အကုန်ရမယ်လို့ ပြောတာတောင် မလာနိုင်ခဲ့တဲ့ အမိုက်မကို ထကြည့်ပါဦးတော့”

အခုအော်ငိုတာ ကျော်ခင်နဲ့မဝင်းမာ။ ထွန်းစီနဲ့ကျော်ခင်သေကနေ စွက်စွက်ဆို ကျော်ဖြတ်တတ်ပြီး သနပ်ခါးအဖွေးသားနဲ့ ဇောင်းဘင်ထားတဲ့ မသာနား လွှားခနဲဝင်အုပ်ပြီး အော်ငိုချလိုက်တာ အကုန်လုံးရဲ့ ငိုသံတွေတောင်

တိခနဲတိတ်ကုန်တယ်။ ခဏလည်းကြာရော မီးဖိုချောင်ဖက်ကနေ ခင်ရီတစ်ယောက် ယားခနဲ ညာသံပေးပြီး ခုန်တက်လာပြန်တယ်။ ထဘီတိုတိုပြင်ဝတ်၊ နှပ်ချေးကို ရှိခနဲညှစ် တွေ့ကရာနေရာ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခါးကို စုံထောက်လိုက်တာ

“အမယ်လေး ကြားရဲ့လား အမေနွဲ့ရဲ့၊ အမေနွဲ့အိမ်ဖက် သေးတောင် လှည့်မပေါက်ဘူးတဲ့ ဝင်းမာလေး၊ အခုရောက်နေပြီတော့၊ ဝင်းမာကို ပါးရိုက်ချင်တယ်ဆို၊ အခုထရိုက်လိုက်ပါတော့လား အမေနွဲ့ရဲ့”

ခင်ရီဆိုတာ ကျော်ခင်တို့နဲ့ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲ၊ သူနဲ့သူ့မောင်ကုလားပုက ကြီးတော်နွဲ့နဲ့ အတူနေကြတဲ့သူတွေ၊ ကြီးတော်နွဲ့ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေတွေကို ရချင်းရ သူတို့က ပိုရထိုက်တယ်ထင်နေတာဆိုလည်း မမှားဘူး။ ကျော်ခင်ကျတော့လည်း ကြီးတော်နွဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးက မွေးထားတဲ့အကြီးဆုံးသား။ တူတူမတွေထဲမှာလည်း အကြီးဆုံး၊ ကြီးတော်နွဲ့လက်ပေါ် ကြီးလာရလို့ အခွင့်အရေးက မသေးလှပေ။ ဒီတော့ မောင်နှမတစ်ဝမ်းကွဲတွေ ခုကတည်းက စောင်ကုန်ကြပြီပေါ့။

“အောင်မာ ညည်းက ဘာစကားပြောတာလဲ ဟေ့ကောင်မ၊ အရီးနွဲ့က ငါ့ကို ဘယ်တုန်းက ပါးရိုက်ချင်တယ် ပြောလို့လဲ၊ ငါ့ဟာငါ သေးဘယ်ဖက်လှည့်ပေါက်ပေါက် ညည်းသောက်ပူပါလား၊ ညည်းမျက်နှာ ပန်းမထည့်ရင် ပြီးရောမှတ်လား”

“ညည်းပန်းတော့ရော ငါက ငြိမ်ခံမလား၊ ငါ့မှာလည်း ရှိတာပဲ၊ ခုထပေါက်ချလိုက်ရ”

“လုပ်လိုက်လေ၊ လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

“အံ့မာ ကောင်မက မိုက်ရိုင်းလို့၊ ကဲ ဟာ”

“ဟေ့ ဟေ့ ချကုန်ကြပြီဟ”

တစ်ယောက်ကပြောတော့ အတွင်းပစ္စည်း မရလိုလို့နဲ့ တစ်ယောက်ကကျတော့ ပါးရိုက်ချင်တာတဲ့။ ကြီးတော်နွဲ့က ဘယ်စကား အမှန်ပြောသွားတာလည်းမသိတော့ ပရိသတ်ခမျာ ဝင်ရှင်းရခက်ခက်နဲ့ပဲ ဝမ်းကွဲညီအစ်မနှစ်ယောက် လုံးထွေးနေတာ လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာတင်

အိမ်ပေါ်ကို ကုလားပုတက်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ကိုင်းခုတ်စားကြီးနဲ့

“တော်ကြစမ်း၊ ခင်ဗျားတို့ သောက်ရှက်မရှိကြဘူးလား၊ မမာနေတုန်း ကတော့ ပြုစုမယ့်သူ တစ်ယောက်မှမရှိဘဲနဲ့ သေမှ အမွေလိုချင်တိုင်း တောင် ပြောမြောက်ပြောပြောပြီး လာဦးမနေနဲ့၊ သတ္တိရှိတဲ့လူတက်လာခဲ့၊ အမေနဲ့ ပစ္စည်းတွေတော့ မရဘူး၊ ဒီစားပဲရမယ်”

“အောင်မာ ခွေးပစ်တဲ့တုတ်လောက်ရှိတဲ့ကောင်က လူပါးဝလို့ ဟေ့ ကောင် မင်းဘာစကားပြောတာလဲ ဟမ်”

ကျော်ခင်က တစ်စခန်းထပြန်တယ်။

“ဘာစကားပြောလဲ ခင်ဗျားကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မကျေနပ်ရင် ထွက် ခဲ့လေ”

“တောက် ငါနော်၊ ငါ့ကို ဘယ်သူမှမဆွဲလို့ အသာငြိမ်နေတာ၊ ကျော် ခင်တဲ့ကွ၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ ကိုယ့်အရက်ကိုယ်သောက် နေတာ၊ ကျော်ခင်ပါတဲ့ဟိုသင်း ခွေးစားရင်ခွေးပါမူးတယ်၊ ငါ့ဘာကောင်မှတ် နေလဲ”

“ဟဲ့ ငမူးကောင်ရဲ့၊ နင့်ကို ငမူးပဲမှတ်တာပေါ့”

ဝင်းမာနဲ့ဖက်လုံးနေတဲ့ခင်ရီက ဘယာစီရာလက်ကိုင်းကြီးကို ဖတ် ခနဲဆွဲတင်ရင်း ဝင်အော်တယ်။ ဒီဖက်အာရုံရောက်နေတဲ့ခင်ရီကို ဟာကွက် စောင့်နေတဲ့ ဝင်းမာက အောက်ကနေ ဂုဏ္ဍာပန်းခူးတိုက်ကွက်နဲ့ လှမ်းအချ အောက်ပြန်ကျသွားတဲ့ ခင်ရီကလည်း အားကျမခံ ကျွဲဦးတိုက်ခွေ သိုင်းကွက် သုံးပြီး ချက်ကောင်းပြန်ဆောင့်တုန်းမှာပဲ ဘကြီးလှသောင်ရောက်လာတယ်။

“အောင်မယ် မသာအိမ်လာပြီး ဖင်လန်ခေါင်းလန်နဲ့ နပန်းလုံးနေ လိုက်ကြတာ၊ သောက်ကမြင်းမတွေ နင်တို့တော့လား”

ဆိုပြီး လက်ထဲပါလာတဲ့တောင်ငွေကြီးရွယ်မှ နှစ်ယောက်လုံး ထဘီ တွေစွန်တောင်စွဲပြီး လူစုခွဲကြတော့တယ်။ နို့မို့ဆို အာဂနပန်းမယ်တွေ ဘယ် အချိန်အထိ ရေကုန်ရေခန်းချကြမလဲ မသိဘူး။ သူတို့ကိုကြည့်ရင်း ချွေးငံကပ် ထိုင်နေမိတဲ့ထွန်းစိလည်း ခုမှ အသက်ဝဝ ရှူရဲတော့တယ်။ ခုန့်ငြိမ်တိတ်ပြီး ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်လည်း ခုကျတော့ သူတို့မဟုတ်သလို စီခနဲပြန်အော်

ငိုကြတာ စည်းဝါးကိုက်ထားတဲ့အတိုင်း။ ပွဲက ပြန်ပြီးနေသားကျသွားတယ်။
အော်သံ ငိုသံ တီးတိုးစကားသံတွေ ညံနေတုန်း ကျော်ခင် သူနားရောက်လာ
တယ်။

“လာဟေ့ ထွန်းစီ၊ အဘနဲ့သွားတွေ့ရအောင်”

ဆိုမှ လာရင်းကိစ္စ သတိရသွားတဲ့ထွန်းစီလည်း ဘာမှပြောမနေတော့
ဘဲ အသာထူလိုက်ခဲ့ရတော့တယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ထင့်နေသလိုလိုကြီး။
ဘကြီးလှသောင်းက ခေါင်းရင်းခန်းမှာ မိန့်မိန့်ကြီးထိုင်ပြီး ကွမ်းသီးညှပ်နေ
တယ်။ ကျော်ခင်က ရှေ့က ကုပ်ချောင်းချောင်းသွားတော့ ထွန်းစီလည်း သူ
နောက်ကနေ မခွဲတရီလေး လိုက်ရတာပေါ့။

“အဘ ဒါ ကံသာက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ရွာစားစိန်ထွန်းစီလေ”

ကျော်ခင်က အဲလိုပြောလိုက်တော့ ထွန်းစီ မနေတတ်မထိုင်တတ်
ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့အဘက ထွန်းစီကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လှမ်းကြည့်
တယ်။ အနေကျနေရတဲ့ထွန်းစီမှာ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီးဦးချရမှာလိုလို၊ လက်ပဲ
ပိုက်ထားရမလိုလို အူကြောင်ကြောင်ကိုဖြစ်လို့။ ဘကြီးလှသောင်ဆိုတာလည်း
လူခွစာကြီးဆိုတော့ ရှိန်မိတာပေါ့လေ”

“ရွာစားဆိုတော့ နင်က ဘယ်ရွာကိုစားတာတုန်း”

“ဟို ကြုံတဲ့ရွာမှာစား၊ အဲ ဘာကိုပြောတာလဲဟင်”

“နင်က ရွာစားဆို”

အဲဒါမှခွပဲ။ ဘယ်လိုပြန်ဖြေရပါဆိုပြီး စဉ်းစားနေတုန်း နှုတ်သွက်
လျှာသွက်ရှိတဲ့ ကျော်ခင်က ဝင်ပြီး

“ဟာ အဘကလဲ၊ ဒါကတော့ တင်စားတာပေါ့၊ ဆိုင်းဆရာတွေကို
အဲလိုပဲ တင်စားကြတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟဲဟဲ”

တော်ပါသေးရဲ့။ နဂိုကမှ ထွန်းစီက စကားနည်းရတဲ့အထဲ အဘိုး
ကြီး စကားကပ်ပုံနဲ့ ရယ်ကလယ်လိုက်သွားနိုင်တယ်။

“မင်းကို ငါမြင်ဖူးပါတယ်၊ တမြန်နှစ်က ဇီးပင်စုဘုရားထီးတင်မှာ
စည်ရွမ်းကြတာ မင်းတို့အဖွဲ့မှတ်လား”

ဒီလိုကြီးလည်း ထမေးလိုက်ရော ထွန်းစီ အတော်ဝမ်းမြောက်ဝမ်း

သာ ဖြစ်သွားရတယ်။ တစ်သက်မှာတစ်ခါ အကြီးကျယ်ဆုံးလို့ ပြောလို့ရတဲ့ ဘုရားပွဲကို နွဲ့ခဲ့တာ ဘကြီးလှသောင် သိနေတယ်ဆိုတော့

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ပါ၊ အဘက သိနေတယ် နော်”

“သိရုံတင်မကဘူး၊ အခုထိ နားထဲကကို အဲဒီအသံ မထွက်သေးတာ ဟေ့”

“အလို ဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းကလေ ကျွန်တော်တို့လည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစား”

“တော်စမ်းပါ၊ ဘာကြိုးစားတာလဲ၊ စည်ရွမ်းတာကိုက တစ်သံတည်း ထီးဖိုးပေး ထီးဖိုးပေးနဲ့ ဘယ့်နှယ်ဟာမှန်းကို မသိဘူး၊ ပတ်မတီးကောင်က တစ်တုံးတစ်လုပ် တစ်တုံးတစ်လုပ်လို့စတာနဲ့ နှိသမားက တော်တော့ တော် တော့ဆိုပြီး အခင်စမ်းတော့တာပဲ၊ ဟုတ်လည်းဟုတ်တဲ့ကောင်တွေ တကယ် လည်း တီးဟော့ဆိုရော ဟင်းခါးဟင်းချို ဟင်းခါးဟင်းချို ဆိုတာပဲ ထပ်ချီးတလဲ လဲ၊ ပွဲသာပြီးရော တစ်တုံးတစ်လုပ်နဲ့ ဟင်းခါးဟင်းချိုကကို မတတ်ဘူး၊ ငါ လခွေး ဒါနဲ့များ တစ်ခြမ်းဝိုင်းထောင်နေသေးတယ်၊ ကြည့်လည်းလုပ်ပါ ကျော် ခင် မင်းတို့ဟာက မသာမှာ ငိုအားထက်ရယ်အားသန် ဖြစ်ကုန်ပါဦးမယ်”

ပြောချလိုက်တာ ပိဿာလေးနဲ့ ဘေးထူသလို ထွန်းစီမျက်နှာ ရှုံ့ကျ သွားတယ်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မျက်နှာပြောင်တိုက်လာသမျှ ဒီတစ်ခါတော့ ရှက်မိသလိုလို ဘာလိုလို၊ မခံချင်စိတ်တောင် မသိမသာကြွလာတယ်။ လူကို အထင်မကြီးတာ အသာထား၊ အနုပညာကို စော်ကားတာတော့ ပါးရိုက်တာ ထက် နာစရာမကောင်းပေဘူးလား။ ထွန်းစီတို့က ဘယ်လောက်မှူးမှူး အနုပညာ ကို ရင်နဲ့အပြည့် ခံစားတတ်တဲ့ကောင်။ သောက်စရာမရှိလို့ လင်းကွင်းတစ်ဖက် နဲ့ မဟာဂီတစာအုပ်ကို အရက်ဆိုင်မှာ အပေါင်ထားဖူးတာကလွဲရင် ဂီတဆို တာကို အမြတ်နိုးဆုံး။ အခု ဒီမသာပွဲမှာ တီးချင်ရတာလည်း ပိုက်ဆံကြောင့် မဟုတ်။ သိတယ်မဟုတ်လား။ နာမည်လေ နာမည်။ အနုပညာသမားဆိုတာ နာမည်ကြီးဖို့က နံပါတ်တစ်။ ကိုယ်တွေ့က ဂီတသမားစစ်စစ်ကြီးတွေ။ သူ များလယ်ထဲ သူရင်းငှားလိုက်နေရလို့သာ ပတ္တမြားနွဲ့နွဲ့ဖြစ်နေရတာ။ ဒီတော့

မသာပွဲမကလို့ မျောက်ပွဲဖြစ်ဖြစ် မျက်လှည့်ဝိုင်းဖြစ်ဖြစ် တီးကိုတီးရမှ၊ လက်စွမ်းပြလိုက်ရမှ။

ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တယ်။

“အဘကလဲဗျာ၊ သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမို့ မေတ္တာနဲ့ကူညီမှာ၊ ဒီလိုကြီးတော့ မပြောသင့်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီရွာမှာ မသာဆိုင်းဆိုလို့ တစ်ခါမှ ထည့်ဘူးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညောင်ပင်သာ ဘုန်းကြီးပွဲဆိုင်း သွားနားထောင်ပြီးကတည်းက ကြီးတော်တို့ အဘတို့ သေရင်လည်း စည်အောင်ဆိုင်းထည့်မယ်ဆိုပြီး အားခဲထားတာဗျ”

“အောင်မာ နင်တို့ဆိုင်းပွဲကြည့်ဖို့ ငါတို့ကပဲ ကမန်းကတန်းသေပေးရမလို့”

“ဒါကတော့ အစဉ်လိုက် အလှည့်ကျပေါ့ အဘရဲ့၊ အခုက ကြီးတော်နဲ့ လက်ဦးသွားပြီဟာကို”

“တော် ဒီမအေ ငါကလော်တုတ်လိုက်ရ၊ ရွဲ့ပြောလို့ပြောမှန်းမသိ”

“ဟီးဟီး အဘကလည်း စိတ်ကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်က သဘောပြောတာပါ၊ အခုဟာတော့ သဘောတူလိုက်နော်၊ သူက မေတ္တာနဲ့ ကူညီမှာပါဆို နော်နော်လို့”

“သွား သွား နားညည်းတယ်၊ ပိုက်ဆံမကုန်ဘူးဆိုပြီးတာပဲ”

ကြာတော့ အဘိုးကြီး စိတ်ရှုပ်လာပြီး နားအေးပြီးရော လုပ်ချလိုက်တာမို့ ထွန်းစိနဲ့ကျော်ခင်လည်း ဒရောသောပါး ပေးလိုက်တဲ့ ခွင့်ပြုပါမစ်ကို ဝမ်းသာအားရယူပြီး သုတ်သုတ်ပါအောင် လစ်ထွက်လာလိုက်တာ မိုးမမြင်၊ လေမမြင်။

x x x

ဆိုင်းငှားမယ့်ဖက်က အဆင်ပြေလို့ အသက်ရှူဝရံရှိသေးတယ်။ သူတို့အဖွဲ့ထဲက အဓိက အဆိုတော်တွေဖြစ်တဲ့ သိန်းရှောင်နဲ့ထွန်းစွေ ဖွဲ့မှာ မရှိဘူးလည်းဆိုရော ထွန်းစိ မျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“နေပါဦး ထွန်းစွေနဲ့ သိန်းရှောင်က ဘယ်ရောက်နေလို့တုန်း”

ထွန်းစိစကားဆုံးတော့ ပတ်မတီးတဲ့ဘာဘူက သူခေါင်းစုတ်ဖွားကို တဗျင်းဗျင်းကုတ်ရင်း

“ပြော မပြောချင်ပါဘူးဗျာ၊ ထွန်းစွေက ဂျိုးဂျိုးကျမှာ ငါးကန်စောင့်ဖို့ တစ်နေ့က လိုက်သွားတယ်တဲ့၊ လစားဆိုတော့ ပြန်လာလို့မရဘူးတဲ့”

“ဟာ သောက်ကျိုးနည်း မိန်းမကြည့်ရင် ယောက္ခမလှမ်းမြင်တဲ့ ကောင်က ငါးကန်သွားစောင့်ရတယ်လို့”

နဲ့သောင်းလှ ပြောသလိုပဲ။ ထွန်းစွေဆိုတာ သူတို့အဖွဲ့က ပင်တိုင်အဆိုတော်၊ နောက်ထလည်း သုံးလို့ရတယ်။ အဆိုတော်ကြီးထွန်းရွှေနဲ့ ဆိုပေါက်တွေတူလို့ သူ့ကိုယ်သူ ထွန်းရွှေဆိုပြီး ကင်ပွန်းတပ်ထားသူ။ မျက်စိက နဖူးကြည့်ရင် ခြေမလှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ နေကျောက်ခဲမျက်စိဆိုတော့ လူတိုင်းက ထွန်းစွေပဲခေါ်တယ်။ သိန်းရွှောင်ကျတော့ သီချင်းလည်းဆိုတတ်သလို ခြောက်လုံးပတ်လည်း ကောင်းကောင်းနိုင်တယ်။ သူ့နာမည်ကလည်း အဆိုတော်သိန်းဆောင်ဆီကနေ မိတ္တူပွားယူထားတဲ့ ဆင်တူယိုးမှားပဲ။ အဆိုတော်သိန်းဆောင်က သီချင်းဆိုရင် ခြေဖျားလေး ထောက်ထောက်ဆိုတယ်။ သိန်းရွှောင်ကျတော့ ခြေတစ်ဖက်နိမ့်ပြီး ဆာနေတဲ့သူ။ ဂန္ထဝင်မြင့်ဟန်တဲ့။ ဘယ်သူမှမခေါ်ဘူး။ သိန်းရွှောင်ပဲ။

“ဒါဆို သိန်းရွှောင်ကို ခေါ်လို့ရမလား”

“သူက ပိုဆိုးတယ်၊ ကြက်ဖမွေးစောင်းဆိုလား ဘာလား အဲဒီကို အလုပ်သွားလုပ်တယ်တဲ့”

“ဒုက္ခပဲ၊ ဒီလောက်အဝေးကြီးကို အဲဒါမှ သောက်ခွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

အားလုံး စိတ်လေကုန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့အဖွဲ့ထဲက ကြုံရာအောင်သိန်းက ခါးဆန့်ရင်ကော့ပြီး ဝင်ပြောတယ်။ အသံက ကောလိပ်လျှင်နေဝင်းလိုလို၊ ဘီအီးဒီအောင်သိုက်လိုလို၊ တွံတေးသိန်းတန်နဲ့လဲ ခပ်ဆင်ဆင်။

“အဲ ဒီကိစ္စအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ၊ မပူပါနဲ့၊ ဟောဒီက အောင်သိန်းတစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်”

“အဲဒီအောင်သိန်းရှိတာ ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာတုန်း”

သူနဲ့ အဆင့်ချင်း ပိန်မသာလိန်မသာရှိတဲ့ အောင်သိန်းက ဒီအခက်အခဲကို သူရှိရင် ပြေလည်တယ်ဆိုတဲ့အထာနဲ့ ဝင်လာတော့ ဂယောင်လှဝင်းတို့ကလည်း မနေဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒီအဖွဲ့မှာ ဝါးလက်ခုပ်ယောင်ယောင်၊ လင်းကွင်းယောင်ယောင်၊ ဘယ်ဟာမှ မည်မည်ရရ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မျက်စောင်းခဲပြီး ဘုဝင်တောတယ်။ ဒါကို ကြုံရာအောင်သိန်းက စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် တကယ့်သူရဲကောင်းအသွင် ဘဝင်ပြီးလေးတောင် ပြုံးလိုက်သေး။

“အောင်သိန်းကို ခင်ဗျားတို့ ဘာမှလုပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ အောင်သိန်းက လုပ်မှာပါ။ ဟောဒီအောင်သိန်း လုပ်မှာပါတဲ့”

“ဘာလုပ်မှာလဲ ဘာကိုလုပ်မှာလဲ၊ စကားကို လူလိုရှင်းရှင်းပြောစမ်းကွာ”

ထွန်းစီတောင် စိတ်မဆိုးစဖူးဆိုးပြီး ဝင်အော်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီတော့မှ

“လိုရင်းပြောရရင်တော့ အဟီး ကျွန်တော်ပဲ သိချင်းဆိုလိုက်မယ်လို့”

“မရဘူး”

ဒါက အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ထွန်းစီရဲ့အသံ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေတဲ့ ဂယောင်လှဝင်းအသံ။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မဆိုရဘူး၊ ငါလည်းဆိုမယ်၊ ငါလည်း ဒီလောက်တော့တတ်တယ်၊ မိနစ်က ဟိုဖက်ရွာအလှူသွားတုန်းက ငှားထားတဲ့ ဘိသိတ်ဆရာ ရုတ်တရက် လေဖြန်းသလို ဖြစ်သွားတုန်းက ငါရှိပေလို့ပေါ့ကွာ၊ အဲဒီတုန်းက ဘယ်သူ ဘာလုပ်ပေးခဲ့တယ်ထင်လဲ”

အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ အံ့အားသင့်ကုန်တယ်။

“ဒါဆို မင်းက ရှင်လောင်းဘိသိတ်သွန်းခဲ့တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟီး ဟုတ်ပါဘူး၊ ဆေးမျှူးလေး ပြေးခေါ်ပေးခဲ့တာ”

“တောက် ငါကွာ အရေးထဲ လာနောက်နေတယ်”

အကုန်လုံး ဂယောင်လှဝင်းကို ဝိုင်းဆဲကြတယ်။ ဂယောင်လှဝင်းက သွားပြီးကလေးနဲ့

“ဒါက ရယ်စရာပြောတာပါ ကိုထွန်းစီရ၊ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကိစ္စပဲ၊ အောင်သိန်းတစ်ယောက်တည်း မပြီးပါဘူး၊ ကျုပ်လည်း တစ်တပ်တစ်အားဝိုင်းမှာပေါ့”

“ရှုပ်ပါတယ်ကွာ၊ ဆိုမယ့်လူမှ မရှိတာ၊ ဒီနှစ်ကောင်ပဲ ဆိုပစေတော့”

ဒီလိုနဲ့ပဲ သီချင်းဆိုမယ့် အဆိုတော်ပြဿနာက ပြေလည်သွားတယ်။ အဲ မပြေလည်တာက အသုဘအိမ်မှာ ကြီးတော်နဲ့ရဲ့ ကျန်ခဲ့တဲ့အမွေတွေ အတွက် ကုလားပုတို့အဖွဲ့နဲ့ ကျော်ခင်တို့ မောင်နှမတစ်စု ရန်စောင်နေကြပြီ။ အဖွဲ့သားတွေ တက်ကြွနေပေမယ့် ဒီအခြေအနေကိုသိထားတဲ့ ထွန်းစီကတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်ပဲ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျော်ခင်တို့အမျိုးတွေက ဗလမရှိ ပေမယ့် ဇရိုတဲ့လူတွေချည်းပဲ။ ခေတ်မကောင်းလို့ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေကြတာ။ ခေတ်ကောင်းရင် အမတ်လောင်းတောင် အရွေးခံလိုက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့အထဲက။ မိုက်ချက်ကလည်း ကမ်းကုန်တယ်။ ယောက်ျားဆိုတာ အပထား။ မိန်းမတွေကလည်း တကယ့်အာဂမိန်းမကြီးတွေ။ (ဟိုးအင်္ဂလိပ်ခေတ်)ငွေတိုးပေးစားတဲ့ ချစ်တီးက အကြွေးမရလို့ လူကိုသိမ်းမယ်လုပ်တုန်းက ချစ်တီးလည်ပင်းကို ဇကော(ဆန်ကော)အပေါက်ဖောက်ပြီး လှည့်ပစ်တာ ကျော်ခင်တို့အဘွားအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီး။ ဘာလက်နက်မှမလိုဘူး။ မီးဖိုချောင်ထဲက ဇကောနဲ့ ကပ် ဖြုတ်လာတာ။ ကဲ အဲဒီလိုအမျိုးကို တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး မရှိနဲ့ဘဲ နေမလား။ ထားပါတော့။ ဒါက သူတို့ကိစ္စ။ ကိုယ်တွေကတော့ ဆိုင်းတီးရဖို့ အဓိကပဲ။

x x x

ဒီလိုနဲ့ အသုဘချမယ့်နေ့ ရောက်လာတယ်။ ထွန်းစီတို့အဖွဲ့ကတော့ ရှင်းတယ်။ ဘယ်သူ့အကြံမှမစောင့်ဘဲ (ကြံ့မှာလည်း မဟုတ်လေတော့)ကိုယ် တီးမယ့်မှုတ်မယ့် တူရိယာလေးတွေ ကိုယ်စီထမ်းပိုးပြီး မသာအိမ်ကို လာချတာပေါ့။ ဟိုရောက်တော့လည်း နေရာထိုင်ခင်းရယ်လို့ သီးသန့်လုပ်ပေးထားတာမဟုတ်ဘူး။ ထွန်းစီတို့ကတော့ ဂရုမစိုက်ပေါင်။ ကနားဖျင်းထောင့်တစ်နေရာ ပစ္စည်းလေးတွေစုပုံပြီး ထမင်းချက်ရုံနား မယောင်မလည် ထွက်လာ

ပျော်စရာကြီးပါလားဟေ့
ပြည်သူ့သတ်

တယ်ဆိုရင်ပဲ သူတို့ဘော်ဒါကြီးကျော်ခင်ကို တွေ့ရတယ်။ သင်းကတော့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ထပြီးမျိုဆိုထားလဲ မသိဘူး။ မနက်ရှစ်နာရီမထိုး သေးတာတောင် မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ တအော့အော့ဖြစ်နေပြီ။

“လာဟေ့ ထွန်းစိ၊ မင်းတို့အတွက် ဝက်ကလီစာနဲ့ ရှယ်လုပ်ထား တယ်၊ ဒီမှာတွေ့လား”

ကျော်ခင်က သူမှီထားတဲ့ ကောက်ရိုးထုံးအောက်က ဂါလံပုံးကို လက် နဲ့ပုတ်ပြတယ်။

“ဒါပဲလားကွ၊ ငါတို့အုပ်စုက ဆယ်ယောက်မက”

“စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့၊ ဒါ ရေမရောရသေးတဲ့ အဆီတွေကွ”

အဲလိုပြောလိုက်မှ ဆိုင်းသမားတွေ မျက်နှာဝင်းကြီးတွေနဲ့ ဝင်ထိုင် ကြတယ်။ ကျော်ခင်ကလည်း အလိုက်သိတယ်။ ဘေးက ရေအပြည့်နဲ့ အစိတ် ဝင်အိုးထဲကို အဆီတွေရောပြီး အရက်ကို လက်ဆွဲပုံးလိုက်ချပေးတယ်။ ဟိုလူ တွေကလည်း သောက်လိုက်တာ နွားငတ်ရေချပဲ။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ထွန်းစိ ကတော့

“သိပ်လည်းမလုပ်နဲ့ဦးကွ၊ ကိုယ့်တာဝန်က ရှိသေးတယ်၊ အလှူအချ ပြီးမှ ဆက်ကပ်တာပေါ့”

ဆိုပြီး သူ့လူတွေသူ သတိပေးနေရတယ်။ သူတို့အဖွဲ့ သောက်နေ

တာကို ဘာမှဝင်မပြောပေမယ့် မကြည်ဖြူမကျေနပ်တဲ့အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ ကုလားပု။ သူကလည်း မသာရှင်မို့ အိန္ဒြေရရှာတယ်။ ရာဝင်အိုးနဲ့ အမြည်းဒယ်အိုးကို မှီပြီးတော့ကို ချနေတာ။ သူတို့ရွာတွေမှာက ဒီလိုပဲ။ အရက်ကို ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုဆိုပြီး လစ်မစ်ထားထား။ သာရေးနာရေးရှိရင်တော့ ရာဝင်အိုးနဲ့ထည့်ပြီး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အမုန်းဆွဲကြတာ။ အရက်မတိုက်တဲ့အလှူဆို ရှင်လောင်းထိန်းမယ့်လူမရှိဘူး။ အရက်မတိုက်တဲ့ အသုဘဆိုလည်း ထမ်းမယ့်လူမရှိ၊ သင်္ဂြိုဟ်မယ့်လူမရှိနဲ့ နောက်ဆုံးရေထမ်း ထင်းခွဲပေးမယ့်လူတောင် မရှိဘူး။ ဒီတော့ လူကြီးတွေကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားရတယ်။

ခုလည်း တော်ရုံအရက်မသောက်တတ်တဲ့ ကုလားပုတောင် အရက်အိုးခြေကန်ချနေတာသာကြည့်။ သိပ်မကြာဘူး။ ကုလားပုတစ်ယောက် မူးကြောင်ကြောင်ယိုင်ထိုးထိုးနဲ့ သူတို့ဆီထလာတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့အဖွဲ့ ဘယ်နှယောက်လဲ”

ဪ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မဆိုးပါလား။ ကုလားပုက လူမှုရေးသိတတ်သားပဲ။ ခုလည်း ထမင်းစားဖို့လာခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့လို့တွေးရင်း ထွန်းစီကိုယ့်အဖွဲ့ကိုယ် လူပြန်စစ်လိုက်တယ်။

“ခုနစ်ယောက်၊ ရှစ်ယောက်၊ အင်း ပစ္စည်းပိုင်းသယ်ပေးတဲ့ ဝှတိုနဲ့ ပေစိပါ ထည့်တွက်ရင်”

“ဟေ့ လုပ်မနေနဲ့၊ ခန့်မှန်းခြေပြော၊ ဆယ်ယောက် ဆယ်ငါးယောက် ဒါပဲမဟုတ်လား”

ကုလားပုက စိတ်မရှည်သလို ကြားထဲကဖြတ်အော်တော့ ထွန်းစီလည်း ခေါင်းလေးညိတ်ကာညိတ်ကာနဲ့

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲလောက်ပါပဲ”

“အေး အဲဒီဆယ်ငါးယောက်လုံး ဒါပဲ”

“ဟမ်”

ကုလားပုက ပုဆိုးကွင်းသိုင်းပြီး ထမင်းကျွေးရုံဘက် ဖြန့်လျှောက်သွားတယ်။ သူတို့အားလုံး ဘုမသိဘမသိကြီး ခံလိုက်ရပြီး ခေါင်ကျန်ခဲ့တယ်။

ကိုယ်ကတော့ ထမင်းကျွေးတော့မယ်မှတ်လို့။ မဆီမဆိုင် ပုဆိုးကွင်းသိုင်းပြီး တုတ်ပြဲပြဲနဲ့ လာစိန်ခေါ်သွားတာ။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား။ အားလုံး တောက်တခေါက်ခေါက်နဲ့ ဒေါသထွက်နေပေမယ့် အနုပညာသမားတွေပီပီ သည်းခံကြရှာပါတယ်။ အဓိကက ဆိုင်းတီးရဖို့လေ။ လိုရင်းမရောက်ခင် ပြဿနာတက်ပြီး လှည့်ပြန်ရလို့မဖြစ်။ ကျော်ခင်ကတော့ ဘော်ဒါတွေထိတော့ မခံဘူး။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျိုးနေရင်းကပဲ

“ဟေ့ ဘုမ္မာ သောက်ဂရုမစိုက်ဘူးကွ၊ ကျော်ခင်တဲ့ တစ်ခင်တည်း ရှိတယ်၊ ကျော်ခင် ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ့်အရက်ကိုယ်သောက်တာ ကျော်ခင်ပါတဲ့ အီအီး ခွေးစားရဲစားကြည့်၊ ခွေးပါမူးသွားမယ်”

ဆိုပြီး ထုံးစံအတိုင်း ကြိမ်းမောင်းနေပေမယ့် လူက ဖင်နဲ့ခေါင်း ပိုစစ်ရှင်ချိန်းနေပြီ

“ကဲ ဆရာရေ တရားမနာခင် အရင်ဆွဲ အဲ ဟုတ်ပေါင် အရင်စလိုက်ကြစို့”

နောက်ထအဆိုတော်လက်သစ် ကြုံရာအောင်သိန်းက လောဆော်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ထုံးစံမပျက်စေရဘူး။ ဘာဘူက တစ်တုံးတစ်လုပ်နဲ့ စဖွင့်တယ်။ သူ့ပတ်မကြီးက ဘယ်လိုတီးတီး ဒီအသံကြီးပဲ ထွက်တာလေ။ အရှိန်ကလည်းကလည်းရ၊ သွေးကလည်းကြွဆိုတော့ ပတ်မသံ၊ စခွံသံက အလုံလိုကို အူမြူးလာစေတာ။ ဘာသီချင်းမှ မဆိုရသေးခင် နှဲတစ်ကျော့၊ ပတ်တစ်ကျော့နဲ့တင် ဧည့်ပရိသတ်တွေ ခေါင်းလည်လာပြီး တီးတီးစကားသံတွေ ပျောက်ကုန်တယ်။ နှဲသောင်းလှရဲ့ နှဲသံကလည်း လွမ်းစရာ။ ချောနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂယောင်လှဝင်းက မိုက်ခွက်ကိုင်ပြီး ထလာတယ်။ ပြီးတော့ အာလေးလျှာလေးသံကြီးကို အပီချဲ့လိုက်ပြီး

“မတ်လျာဆန္ဒကဏ္ဍကကို၊ ကကြိုးတန်ဆာဆင်လျက်၊ ထွက်ရန်အကြောင်း၊ ခွင့်ပန်တောင်း၍ မတ်ကောင်းသခင် သုံးလူရှင်သည်”

လို့လည်းစလိုက်ရော နှဲသောင်းလှက ထွန်းစီဖင်ကို ခြေမနဲ့လှမ်းကုတ်တယ်။ ဘာဘူကလည်း မျက်စောင်းခဲပြီး လှဝင်းကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ဒါ ဘာလဲပေါ့။ အခုဟာက မသာ။ သူဆိုနေတာ ရှင်လောင်းလှည့်ရင် နောက်

က ရွှေ(သျှိုး)လိုက်ရတဲ့အပိုဒ်။ ဒါပေမယ့် တားဖို့မမီလေတော့ လှဝင်းက

“အလျှင် သန်လျက်ကိုင်၍၊ ထွင်ဘုန်းလှိုင်ဟု၊ မဏ္ဍိုင်တို့လောင်းလျှာ”

လို့လည်း သံနေသံထားနဲ့ချလိုက်ရော ရွှေဆိုပြီး လုပ်ရတာပေါ့။ ဧည့်သည်တွေတင်မကဘူး။ မျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ နှဲသံကြားတိုင်းလွမ်းယောင်သမ်းနေတဲ့ ဒေါ်နွဲ့အမျိုးတွေပါ ရယ်လိုက်ကြတာ ပတ်တုပ်မရဘူး။ မရယ်တာဆိုလို့ ဘကြီးလှသောင်နဲ့ ကုလားပုပဲရှိတယ်။

မှားမှန်းသိသွားတဲ့ ဂယောင်လှဝင်းလည်း မိုက်ခွက်ကို ကြုံရာအောင် သိန်းလက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး ဝါးလက်ခုပ်ကြီးကောက်ကိုင်တယ်။ အဲဒီမှာတင် အောင်သိန်းကလည်း တစ်ချီတစ်မောင်း အကြောင်းပြမယ်ဆိုပြီး ထပြန်တယ်။

“အရှေ့ကိုလျှောက်ပါလို့ ဟို့ ဟို့ အနောက်ကိုတဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ မျှော်လိုက်ရင် ဟင် ဟင်”

လာပြန်ပြီနောက်တစ်ယောက်။ ရှင်လောင်းလှည့်တဲ့ ပိုဒ်စုံရတုကကို မတတ်တော့ဘူး။ သူကတော့ နောက်က ရွှေမလိုက်ရလို့ တော်သေးရဲ့။ သူဟာ သူပဲ ဆက်ဆိုတယ်။

“ဘုရားလေး လေး ဘုရားလေး လေ ဘုရားလေးကိုမြင် အင်”

ဆိုရုံနဲ့ ပြီးမှတ်တာ။ သူက

“စာပုလွေ ရင်မှာပိုက်ပါလို့”

ဆိုတော့ ထွန်းစီနဲ့သောင်းလှလည်း လိုက်ပိုက်ရပြန်တယ်။ ဒီတစ်ပိုဒ်လည်းဆုံးရော တစ်ယောက်မှ သီချင်းထမဆိုဖို့ ထွန်းစီမျက်ရိပ်ပြထားလိုက်တယ်။ ဒါတောင် အောင်သိန်းက ထွန်းစီနားကပ်ပြီး လေသံတိုးတိုးနဲ့

“အရင်ပွဲတွေတုန်းက ဧည့်ခံတီးရင် ချစ်မိုးကြီးတို့ တိမ်တမန်တို့ ဆိုရတာလေ၊ အခုရော ကျွန်တော်ဆိုလိုက်ရမလား”တဲ့။

“ဟယ် ဒီအကောင် ဒီလောက်မိုးတွေကောင်းနေလို့ မသာတောင် ဘယ်ကန်သင်းရိုးမှာ မီးသဂြိုလ်ရမှန်း မသိရတဲ့ကြားထဲ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

လို့ငေါက်လိုက်မှ ငြိမ်သွားတယ်။ မသာပွဲ တစ်ခါမှ မနွဲ့ဘူးတဲ့ သူတို့ အဖွဲ့လည်း ဘာသီချင်းဆိုရမယ်မှန်းမသိတော့ အဆိုမပါတဲ့ အတီးသတ်သတ်

နဲ့ပဲ ဖျော်ဖြေရတယ်။ အလှူပွဲဆိုရင်တော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဦးနုသမီးတို့၊ သံယောဇဉ်ညီမလေးတို့၊ အဲလို ကာလသားကြိုက်တွေ ဟဲပစ်တာပေါ့။ ခုဟာက အလွမ်းသိချင်းဆိုရင်လည်း ကြီးတော်နဲ့တူမတွေက ငိုရင်းနဲ့တက်တက်နေလို့ နှလုံးရောဂါထလာလို့နဲ့ မြူမြူကြွကြွထလုပ်ရင်လည်း မတော်မတည့်ဆိုတော့ ဆိုင်းသမားတို့ထုံးစံအတိုင်း ဟေ ဟေနဲ့ တဟေတည်းဟေပြီး ညာနေရတော့တယ်။ မူးမူးနဲ့တီးလိုက်ကြတာ မြူမှမြူ။ ဆိုင်းသံဝံသံကြားရင် ဝမ်းထဲက မရိုးမရွှေဖြစ်လာတတ်တဲ့ ဂီတသမားတို့ သဘာဝအတိုင်း ကြုံရာအောင်သိန်းက ဝါးလက်ခုပ်ကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ စည်းလိုက်ရင်း မိုက်ခွက်ကြီးကို ပြန်ကိုင်တယ်။ ပထမတော့

“ဟေး ဝါး လား လား လား လား”

အဲဒီလောက်ပဲ။ ပိုပြီးမြိုင်လာတော့

“လုပ်ထား ကောင်လေး၊ စွမ်းလှချည်လား၊ စိန်ထွန်းစိပါလား၊ ဟယ် ပီသကြည်မြတ် လက်စွမ်းဆိုတာ ပြပါဦးဟ”

ဆိုပြီး မြူလိုက်၊ ချော့လိုက်၊ မြှောက်လိုက် လုပ်လာလိုက်တာ။ နောက်တော့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ စိတ်ရူးပေါက်တယ်မသိဘူး။ သူ့အသံသြအသံ အောင်ကြီးနဲ့

“ဟယ် ပျော်စရာကြီးပါလားဟဲ့”

လို့လည်း ခုနစ်သံချီတင်ပြီး ညာချလိုက်ရော။ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ ကွမ်းအစ်ပျံလည်း မသိဘူး အောင်သိန်းနဖူးကို ဒေါင်ခနဲလာမှန်ပြီး သောင်းလှမှုတ်နေတဲ့ နှိရိုးပေါ်ပြုတ်ကျတယ်။ သူ့ရှေ့ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ကြီးကို ခါခါပြီး အရှိန်ကောင်းကောင်းနဲ့ ချနေတဲ့ ဘာဘူရှေ့က ပတ်မကြီးလည်း ဝုန်းခနဲလှိမ့်ကန်ချတာ ခံလိုက်ရတော့ အရှိန်မသေတဲ့လက်နှစ်ဖက်က လေထဲမှာပဲ နှစ်ဖက်ပြန်ရိုက်မိကုန်တယ်။ မော့ကြည့်တော့ ပုဆိုးကွင်းသိုင်းနဲ့ ကုလားပူ၊ မိုက်ခွက်က ထွန်းစိတီးနေတဲ့ ခြောက်လုံးပတ်တွေနား ဂလောက် ဂလောက်နဲ့ လိမ့်အလာ လှမ်းကောက်မယ်အလုပ်မှာ ဘကြီးလှသောင် ခြေနဲ့ဝင်ခတ်ပြီး ချက်ချင်းကောက်ကိုင်ကာ

“ခွေးမသားတွေ ဟုတ်မလား၊ ဟုတ်မလားနဲ့ သည်းခံပြီ နားထောင်

နေတာ၊ ဘာပျော်စရာကြီးလဲ၊ ဘာကိုပျော်စရာကြီးလဲ၊ ငါ့ညီမသေတာ လာ
မပျော်နဲ့၊ နင်တို့ကြီးတော်တွေသေမှ ပျော်ကြဟ ပျော်ကြဟ”

ဆိုပြီး မျက်စိအောက်က မြင်မြင်သမျှတွေ ကြုံးကန်နေတာမို့ ထွန်းစိ
တို့အဖွဲ့ ဘာပစ္စည်းမှမသယ်နိုင်။ ပုဆိုးတွေ စွန့်တောင်ဆွဲပြီး ပြေးလိုက်ကြတာ
ခွေးတွေတစ်စီးနဲ့။

မသာအိမ်နဲ့ အတော်ဝေးတဲ့ လယ်ကွင်းထဲရောက်တော့မှ ခါးလေး
ကုန်း၊ ဗိုက်လေးတွေနှိပ်ပြီး အမောဖြေနေလိုက်ကြတာ။ ကြွက်လိုက်ရာက
ပြန်လာတဲ့ ခွေးလေးတွေအတိုင်း။ လျှာတစ်လစ်ထွက်ပြီး အပြိုင်အဆိုင် ဟော
ဟဲဆိုက်နေတုန်း မသာအိမ်က ကျွီ ဝှို ဂေါ် ဆိုတဲ့အသံကြီးထွက်လာတော့
လန်ပြီးပြေးမယ် လုပ်ကြသေးတယ်။ နောက် သေချာပြန်နားထောင်မှ လော်
စပီကာရှေ့ပြေးသံကြီးမှန်းသိလို့ သေချာနားစွင့်လိုက်တော့ နှံသံချွဲချွဲနဲ့အတူ
“ရှင်သေမင်းငယ်က လူချင်းမှမဟုတ်ပါလေ၊ ဗိုလ်ပါဆင်မြင်းနဲ့ စစ်
ခင်းလို့မှ မတိုက်ရလေ”

ဆိုတဲ့ သီချင်းသံထွက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့ဘော်ဒါ
ငမူးကျော်ခင်တစ်ယောက် ဗွက်အိုင်တွေကို တစွက်စွက်နင်းရင်း ပြေးချလာတယ်။

“ဟောဟဲ ဟောဟဲ၊ သောက်လခွေးမှပဲ၊ ဒါမျိုးဆိုရမယ့်ဟာ၊ ခုတော့
ဟောဟဲ”

လို့ပြောရင်း ဆက်မောနေလိုက်တာ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နဲ့ သူတို့
အုပ်စုလည်း မျက်တောင်စင်းလေးတွေနဲ့ လော်စပီကာက သီချင်းသံကိုနား
ထောင်ရင်း နောက်ဆို ဒါမျိုးနဲ့မှလို့ စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်နေကြတယ်။ လော
လောဆယ်တော့ အပြေးကောင်းလို့ ခေါင်းမကွဲတာ ပြန်တွေးရင်း မောလို့
ကောင်းနေတုန်း။

တြည်နုသစ်

မှတ်နော် မှတ် -အခြားလူတွေကို အပြစ်တင်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သွယ်ဝိုက်ချီးမြှောက်တတ်ပါဝေ။

ကြိတ်ပေဟင့် ဒုဂ်ယုတို့

ကြက်ပဟေဠိ

တစ်ခါက ကျေးရွာတစ်ရွာမှာ ကြက်တိုက်တာ အလွန်ဝါသနာပါ
တဲ့ လူချမ်းသာကြီးတစ်ဦး ရှိလေသတဲ့။ သူ့မှာ အင်မတန်ချောမောလှပတဲ့
သမီးပျိုလေးတစ်ယောက်လည်းရှိတယ်။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ ချောမောလှပတဲ့
သတင်းဟာ ရွာနီးချုပ်စပ်တင်မက အခြားမြို့ရွာများအထိကိုပါ ယ့်နှံကျော်
ကြားလေသတဲ့။ မြင်တာနဲ့ ချစ်ခင်စွဲလမ်းမှုတွေ ဖြစ်ရလောက်အောင် လှပ
လွန်းသူမို့ သူမကို ရယူပိုင်ဆိုင်ချင်သူတွေကလည်း အများအပြားရှိနေတာလေ။

ကြက်သမားသူဌေးကြီးကတော့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲ။ သူ့သမီးကို ချစ်ခင်
ရင် သူမေးမယ့် ကြက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်း(၃)ခုဖြေနိုင်ရမယ်။ သူ့စိတ်တိုင်း
ကျ အဖြေပေးနိုင်တဲ့သူနဲ့မှသာ သူ့သမီးကို ထိန်းမြှားပေးမယ်လို့ သူမေးတဲ့
မေးခွန်းလေးတွေက ဒီလိုပါ။

၁။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တောကြက်တွေကို အိမ်မွေးကြက်များအဖြစ် ယဉ်
ပါးအောင် စတင်မွေးမြူခဲ့တဲ့လူမျိုး။

၂။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကြက်တွေကို လာဘ်ကောင်အဖြစ် အထွဋ်အမြတ်
ထားတဲ့နိုင်ငံ။

၃။ ကလေးရောလူကြီးပါမကျန် နာမည်ကြားရုံနဲ့သိတဲ့ နိုင်ငံကျော်
ကြက်သမားကြီး။ ခုတော့ သူက မရှိတော့ဘူးတဲ့။

ကဲ ဒီမေးခွန်းလေးတွေကို ဖြေနိုင်ကြသလား။ ဖြေနိုင်ရင် ကြက်
သမားသူဌေးကြီးရဲ့ သမီးကဲ့သို့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ဟားခလုတ်စာအုပ်လက်
ဆောင်လေးတွေကို ပေးသွားမှာပါ။ ဖြေကြည့်ကြပါဦးနော်။

အုပ်လှကြီး

ယခုလမှစ၍ ဖြေဆိုသူများ လျင်မြန်သက်သာစေရန်
ph-09420048719 သို့ နှုတ်ဖြင့်လည်း ဆက်သွယ်ဖြေဆို
နိုင်ပါကြောင်း။

အိမ်စာ

ယခုလ အိမ်စာကို ဆရာ
အုပ်လှကြီး၏ ပင်မမျိုးနွယ် ဘယ်နှသွယ်
ပုံပြင်နှင့် နှုတ်ဆက်ပါတော့မည်။ ဤ
ပုံပြင်ကို စေ့ငုသေချာစွာဖတ်ရှုပြီးပါ
က ဟားစာတိအဖွဲ့မှ စာဖတ်သူ၏
အမြင်ကို သိလိုလှပါသည်။

(၁)- ကြက်ပဟေဠိ

-စာဖတ်သူများ၏ အမည်နှင့်
နေရပ်လိပ်စာကို ဖော်ပြပေးပို့စေ
လိုသည်။

-ဟားစာတိအဖွဲ့လိပ်စာ
ကို စာမျက်နှာ(၅)တွင် ဖော်ပြထား
ပါသည်။

-အဖြေမှန်သူများ၏ အ
ဖြေများကို ဟားခလုတ်(၂၇)တွင်
ဖော်ပြပေးပါမည်။

ဟားခလုတ်အမှတ်စဉ်(၂၅)ပင်မလူသားမျိုးနွယ် ဘယ်လောက်
ရှိလဲ အဖြေမှန်ကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ စာဖတ်သူတို့၏ အမြင်များ
ကို ပေးပို့ကြသည့်အတွက် များစွာအားရကျေနပ်မိပါသည်။ ယခုလတွင်
လည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပေးပို့ကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေပါသည်။

အမှတ်စဉ်(၂၅)အတွက် ရင်ခုန်ပေးပို့ကြသူများ အနက်မှ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့၏သဘောနှင့် တိုက်ဆိုင်သော အဖြေပေးပို့နိုင်သူတို့
အောက်တွင် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ကိုအောင်မင်း(ကိုလွင်အောင်ကျော်+မဟာမာရီး ယက္ကန်း) ၈/၁၁

အမှတ်(၁)သီရိမင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သာစည်မြို့။

အဖြေ။ ။ပင်မလူသားမျိုးနွယ် (၄)မျိုးပဲရှိမယ်လို့ထင်တယ်။ အသား
အရောင်နဲ့ပြောရရင် အသားဖြူ၊ အသားမည်း၊ အသားညို၊ အသားဝါ၊ အဲဒီ
(၄)မျိုးပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။

ဖြေဆိုသူ

ဒီအဖြေကို ယေဘုယျအနေနဲ့ပြောရရင် မှန်ပါတယ်။

အတိအကျပြောရရင် (၁)ကော့ကေးဆပ်တောင်ကြောက ဆင်းလာ
တဲ့နော့ဒစ်၊ အသားဖြူနီစပ်စပ်။ ဥရောပသား အများစုပေါ့။

(၂)အသားညို အသားလတ် မြေထဲပင်လယ်ဖွား အိဘာရီးယန်း။
အခု အာရပ်ကြီးတွေပေါ့။

(၃)အာဖရိကတိုက်မှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ အသားမည်းနီဂရိုး၊

(၄)မွန်ဂိုးလီးယားကုန်းပြင်မြင့်က ဆင်းသက်လာတဲ့ အသားဝါမွန်ဂို
လီးယန်းဆိုပြီး ပင်မလူသားမျိုးနွယ် (၄)မျိုးရှိကြောင်းပါ။

အုပ်စုကြီး

ကိုအောင်မင်းအတွက် ဟားခလုတ်(၂၆)စာအုပ်လက်ဆောင် စာတိုက်မှဆင်း
ပေးပို့လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

အိမ်စာများ ပေးပို့လိုလျှင်ဖြင့်

ဟားစာတို

အမှတ်(၁၁၃)၊ ကန်သာယာလမ်း၊ ၂၆ရပ်ကွက်၊
တောင်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ လိပ်မူ၍ပေးပို့နိုင်ပါသည်။